Frauke Scheunemann

WINSTON

Liber la vânat șoareci

Booklet fiction

Cuprins

Prolog Sau: De ce chiar și celor mai buni detectivi le fuge uneori, pământul de sub picioare…
Dragoste la jumătate de duzină
Bine ați venit la Schulze-Naumann!
Un avertisment care nu e degeaba
Vechi cunoștințe. Noi probleme
E periculoasă de tot excursia asta la țară!
Repetițiile merg prost, dar să sperăm că spectacolul iese bine
Se pune la cale o petrecere
O bănuială urâtă
With a little help from my friends sau: prietenul la nevoie se cunoaște
Operațiunea „Găsește-o pe Odette”
Poneii-s proști. Sau poate că nu?
Liber la vânat șoareci
La bine și la rău
Și-acum mergem în subteran!
Spectacol cu pisici împotriva voinței mele
Nu te poți baza pe camarazi. Dar pe ponei…
Un prieten, un bun prieten…
Un truc genial
Începe! Chiar acum. Dar unde?
Poliția, prietenul și ajutorul dumneavoastră. Chiar așa!
Happy end. Și încă unul pe cinste!

FRAUKE SCHEUNEMANN

SERIA WINSTON 6 LIBER
LA VÂNAT ȘOARECI

Traducere din limba germană și note de Iulian Curuia

Titlul original al ediției germane: *Winston – Lizenz zum Mäusejagen*, 2017

Editura Booklet, 2019

Versiune ebook: v1.0, septembrie 2020

Pentru Aron, prietenul lui Winston

Prolog
Sau: De ce chiar și celor mai buni detectivi le fuge uneori, pământul de sub picioare…

— Ia vino încoace, mâță mică și mizerabilă! Eu mănânc pisici ca tine dimineața la micul dejun. Și tot nu mă satur!

Sfântă sardină în ulei! În fața mea, pe una dintre grinzile acoperișului, stă un monstru cu ochi scânteietori, ca de otravă și scuipă spre mine. E ditamai matahala: e cel puțin de două ori mai mare decât prietenul meu, motanul Spike, și de două ori mai gras. Oi fi eu curajos de felul meu, dar acum simt cum mi se zbârlește blănița din coadă până-n vârful urechilor. Monstrul își arată dinții și patru canini uriași îi lucesc în gură. Bănuiesc că poate să muște bine de tot cu ăia. Nesigur, fac un pas înapoi. Nu cumva să-mi pierd echilibrul! Grinda pe care ne aflăm se tot mișcă și suntem la cinci metri de sol!

— Ce-ai pățit, ai făcut pipi pe tine de frică? mă întreabă monstrul, rânjind. Nici nu m-ar mira. N-ai nicio șansă în fața mea. Mai bine șterge-o. Cât de repede poți și unde vezi cu ochii. Altfel carne tocată te fac!

Nu sună bine. Nu că aș avea ceva împotriva cărnii tocate. Când Anna îmi face niște carne tocată cu puțin coriandru, îmi place la nebunie. Dar n-aș vrea să fiu eu însumi transformat în așa ceva, nu prea am chef s-ajung chiftea.

Și-atunci ce să fac? Să mă dau bătut pur și simplu? Eu, Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume? În niciun caz.

— Ăăă, cred că este o mică neînțelegere la mijloc, domnul meu. Eu nu vreau scandal, doar o căutam pe dragostea inimii mele. Pe Odette. O pisică albă, din cale-afară de frumoasă. Ați văzut-o pe undeva?

Acum monstrul e cel care face un pas înapoi. Se pare că trebuie să se gândească la ce-i spun și nu poate să facă asta stând și salivându-mi mie în față.

— Te referi la pisica aia grasă și lățoasă? Care respiră cam greu și gâfâie la fiecare pas?

Sfântă sardină în ulei! Cum vorbește ăsta despre Odette a mea! Ce obraznic! Numai pentru asta și ar trebui să-l provoc la duel. E adevărat că a mai pus ceva greutate pe ea, mai ales la coapse, dar are un motiv bun. Ah, ce spun, are cel mai bun motiv din lume!

— Odette nu e grasă! E minunată, zic eu, scuipând înspre monstru. Ai văzut-o sau nu? Vreau un răspuns, imediat!

Dar în loc să răspundă, monstrul face un salt în față și-mi arde o labă drept peste boticul meu sensibil. O durere înțepătoare îmi trece prin tot corpul, îmi pierd echilibrul și nu mă mai pot ține pe grinda de lemn. În timp ce cad, îl văd pe monstru făcându-i semn cuiva care stă jos. Și-apoi văd numai negru în fața ochilor.

Dragoste la jumătate de duzină

— Kira, dacă te uiți aici, o să vezi foarte bine. Doctorița Wilmes îndreaptă un mic televizor spre Kira și spre mine în timp ce plimbă un soi de băț peste stomacul lui Odette.

— Unu, doi, trei, patru, cinci… Cinci puișori de mâță se dau de-a dura în burtica lui Odette.

Doctorița se oprește puțin.

— A, iată-l și pe-al șaselea. Felicitări, e un set complet.

Uluit, privesc grămada de pete negre de pe monitor. Ăia sunt pisoiași? Puii lui Odette? Puii mei? Și cum naiba au ajuns tocmai în televizor? Fac cu grijă câțiva pași în față și adulmec ecranul. Doamna doctor Wilmes râde.

— Ești uimit, Winston, sau ce faci? E foarte emoționant să devii tată.

Tată. Cum sună asta? Puțin înspăimântător. De fapt, nici nu mă pot gândi cum e să fii tată cu adevărat. Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Am văzut odată o fotografie cu el, pe un panou de plută al crescătorului meu: îl chema Leroy of Riverbanks-Mulberry. Era un exemplar ireproșabil al rasei British Shorthair, cu blană cenușie și o postură cu adevărat aristocratică. Dar habar n-am dacă ar fi fost un tată bun sau nu. Nu am cine știe ce modele, cum ar veni.

Werner Hagedorn, cu care trăiesc de când lumea, nu e nici el tată, fiindcă n-are copii. N-aș putea să spun de ce. Trăim deja de multă vreme împreună cu Kira și cu mama ei, Anna. Kira are treisprezece ani și e cea mai bună prietenă a mea dintre oameni, iar maică-sa, Anna, a venit la noi ca menajeră. În scurt timp însă, Anna și Werner s-au îndrăgostit și acum sunt un cuplu, și împreună cu Kira fac o familie. Oricum, cred că între timp Werner a ajuns să fie un soi de tată pentru Kira. O ajută cu temele și o duce la școală cu mașina atunci când e vremea urâtă. Și se ceartă cu ea cum face și Anna atunci când fata își lasă lucrurile peste tot prin casă sau când pleacă târziu la școală. Câteodată o ajută chiar să mintă și-i dă câte un bilet pentru

profesor atunci când nu și-a făcut temele. Spune în bilet că și-a băgat din greșeală temele fetei în geantă și că le-a luat cu el la universitate. Werner este profesor de fizică acolo și majoritatea profesorilor de școală sunt foarte impresionați de asta. Așa că n-o ceartă pe Kira. Deșteaptă șmecherie!

Cum am ajuns aici? A, da… să fii tată. Cred că un tată bun e cam așa: cineva care te ceartă când ai făcut vreo prostie, dar care nu te lasă la greu și te ajută să te repui pe picioare. Așa vreau să fiu și eu pentru puii mei și-ai lui Odette. Chiar dacă ai noștri n-o să se ducă la școală. Dar o să aibă școala vieții!

— Când credeți că o să vină pisoiașii pe lume? se interesează Werner.

Doctorița mai aruncă o privire la ecran și se gândește câteva clipe.

— Sarcina normală la pisici este de șaizeci și trei de zile. Bănuiesc că micuților o să le mai ia o săptămână. Așa că weekendul viitor ar trebui să aveți culcușul pregătit pentru ei.

— Săptămâna viitoare? Culcuș? întreabă Werner, fără să pară deloc entuziasmat.

— Da, azi e vineri și în aproximativ opt zile cred că frumusețea asta albă o să aibă pui. Și ar trebui să aveți un culcuș pentru ea și pentru pui, domnule Hagedorn. Nu e așa de complicat.

— Drace! mormăie Werner.

— Ce-ați spus? întreabă doctorița Wilmes. Nu vă bucurați?

— Ba da, ba da, se grăbește stăpânul meu să răspundă. Doar că în weekendul viitor mă căsătoresc și n-o să fiu în Hamburg. O să fiu în Bărăganul Lüneburg. Logodnica mea a găsit acolo un conac foarte frumos unde urmează să ne căsătorim.

— Înțeleg, zice doctorița, încruntându-se. Înseamnă că nașterea asta nu se potrivește deloc cu planurile dumneavoastră. În orice caz, nu v-aș sfătui să vă lăsați pisicile singure. Sigur, majoritatea pisicilor nasc fără ajutor. Dar ar fi bine să fie cineva acolo dacă ceva nu merge bine, ca să mă poată suna. Nu vreau să vă îngrijorez, dar sigur nu vreți să riscați ca lui Odette și puilor să li se întâmple ceva.

MIAU! Firește că nu vrem asta! Sar de pe masă agitat și îmi înfig ghearele în pantalonii lui Werner.

— Au, Winston! Ai înnebunit? Doare! Motan rău ce ești! mă ceartă Werner.

— Nu e rău! mă apără Kira. Îi e teamă pentru prietena lui, Odette. E firesc.

Doctorița Wilmes râde.

— Așa se pare. Dar haideți să facem altcumva: aduceți viitoarea mamă la sfârșit de săptămână în pension. Sau la clinica veterinară. Vă puteți sărbători căsătoria în liniște și pace și, când vă întoarceți, puii se vor fi născut deja.

Pe draga mea scândură de ascuțit ghearele! Este cea mai proastă idee pe care-am auzit-o vreodată. Nu vreau să o las singură pe Odette, dar vreau și să fiu de față când stăpânul meu mult iubit se căsătorește. E o sărbătoare de familie, care nu poate avea loc fără MINE. Scuip cu furie și-mi bag iar ghearele în pantalonii lui Werner.

— Au, fir-ar să fie! strigă el și încearcă să-și ferească piciorul.

Dar nu reușește, pentru că eu îmi înfig ghearele și mai bine.

— Winston! urlă el. Termină!

Nici nu mă gândesc.

— Winston crede că ideea cu pensionul e proastă, spune Kira. Nici nu mă miră. Vrea ca Odette să fie cu el la nuntă. Este o sărbătoare de familie, la urma urmei.

Kira e grozavă! Și poate să-mi citească gândurile. Nici nu-i de mirare. Că doar am făcut schimb de corpuri la începutul prieteniei noastre. Da, chiar așa. A intrat în corpul meu și a trăit o vreme ca pisică, în vreme ce eu a trebuit să merg în locul ei la școală. O experiență oribilă! Dar așa se face că știu să citesc. Slavă Domnului că ne-am întors fiecare în corpul lui; am rămas însă cu această abilitate folositoare de a ne înțelege foarte bine.

Werner mă privește gânditor.

— Poate că ai dreptate, Kira. Doamnă Wilmes, credeți că o putem lua pe Odette cu noi? La conacul

din bărăgan? Într-un loc străin? Poate că cei de-acolo o să aibă și un culcuș din ăsta despre care vorbeați.

Ea încuviințează.

— Firește, de ce nu? Și pensionul ar fi fost un loc străin pentru ea. Esențial e să aibă un locșor liniștit în care să se poată retrage și o persoană de încredere care să o verifice din când în când. Totul o să meargă ca uns după aceea.

Werner oftează.

— Dar cum o conving eu pe Anna? Și pe babușca? Cred că cele două doamne au o idee foarte strictă despre cum trebuie să arate o nuntă și o naștere de pisici le-ar cam strica socotelile.

S-ar putea să aibă dreptate. Anna pregătește de săptămâni întregi evenimentul vieții ei. Casa e împânzită de reviste cu tot felul de perechi zâmbitoare pe prima pagină, iar când și-a cumpărat rochia de mireasă s-a purtat de parcă ar fi ales-o cineva președinte; și înainte să se decidă pentru moșia respectivă, sigur s-au mai uitat la alte 5.000 de restaurante și hoteluri. În fine, poate c-au fost zece, dar oricum au fost multe. Iar ajutorul babușcăi nu ușurează lucrurile, fiindcă bunica rusoaică a Kirei este mereu plină de energie când vine vorba să-și dea cu părerea. Cred că bietul meu Werner s-a ales cu multe fire de păr alb în ultimul timp. Încă nu arată ca nobilul meu tată Leroy of Riverbanks-Mulberry, dar nici mult nu mai are.

— Haide, Werner, spune Kira, încercând să-l liniștească, vorbește cu Anna. O să reușești tu să-i explici. Și ea iubește foarte mult pisicile. Și nu-ți face griji, de bunica mă ocup eu. Dacă vorbesc eu cu ea, n-o să se supere. Totul o să fie bine, o să vezi. Și nunta voastră, și nașterea pisoilor! Cu sau fără culcuș.

Bravo, Kira mea! E stăpână pe situație!

Bine ați venit la Schulze-Naumann!

— Am zis că nu e idee bună să luăm pisici! Mai bine pisici la pension!

Babușca și-a petrecut toată călătoria plângându-se c-am luat-o pe Odette cu noi în Bărăganul Lüneburg. Așa că abilitățile de persuasiune ale Kirei n-au liniștit-o cu totul. E bine că Werner n-a pregătit un culcuș, fiindcă n-ar fi încăput niciodată în portbagaj. Odette s-a așezat confortabil pe bancheta din spate, unde a și vomitat puțin la începutul călătoriei. Asta n-a ajutat în niciun fel, dar ce să-i faci, gravidelor li se face rău ușor. Odette n-are ce să facă. Însă bunica Kirei nu pare să țină cont de asta. Ar trebui totuși să știe cum e, că doar a născut-o pe Anna.

Babușca se plânge și mormăie și se roagă la Dumnezeu din ceruri ca nu cumva această pisică gravidă să strice nunta de vis a singurei ei fiice.

Chestia asta cu Dumnezeu din ceruri i se potrivește mai degrabă lui Simone. Sora lui Werner Hagedorn este pastor și nu pierde nicio ocazie să-l întrebe pe Doamne-Doamne ce părere are despre cutare sau cutare lucru. Dar ea o să ajungă, cu toate celelalte rubedenii, în Bărăganul Lüneburg abia după-amiază.

Când mașina lui Werner se oprește și Kira deschide ușa, eu mă dau jos înaintea tuturor celorlalți. N-aș mai fi suportat multă vreme lamentațiile și parfumul dulceag al babușcăi – nu-i de mirare că lui Odette i-a venit să vomite.

Ușurat, trag aer adânc în piept și apoi trag aer și mai adânc în piept și… pe toate salatele de pește, ce naiba pute în halul ăsta?

Îîîh, scârbooos!

Și cum arată totul! O grămadă de bălegar umed în partea dreaptă și un grajd mare alături, din care multe capete urâte de cai privesc curioase afară. În depărtare se văd câteva pajiști îngrădite. Și încă și mai mulți cai!

Ce-o însemna asta? Mie nu-mi plac caii. Ce să mai zic de bălegarul lor puturos! Ăsta sigur nu e locul potrivit pentru o nuntă de vis. Și sigur nu e locul în care să aduci pe lume șase puișori nobili și cuminți de

pisică. Ce-o să creadă micuții când o să se uite prima oară în jur? Că părinții lor nu și-au permis o casă mai bună sau ce? Nu, urmașii lui Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume, și ai frumoasei și drăguței de Odette merită un mediu mai bun.

Mă rog, conacul din partea stângă mai e cum mai e. Și clădirile alăturate arată îngrijit și par confortabile. Numai mirosul ăsta care pare să plutească peste tot, gros, cald și imposibil de leșinător – sfântă sardină! E de nesuportat!

Kira a ridicat-o pe Odette de pe bancheta din spate și se uită prin curte. Amândouă par să fie entuziasmate. Dar cum se poate? Asta nu e deloc lumea Kirei. Ea e un copil crescut la oraș. Și încă într-un oraș mare. Bălegar mustos, paie, fân, cai clăpăugi cu ochi beliți, astea nu sunt de Kira.

Și sigur nu sunt de Odette.

— Comoara mea, miaun eu, mă îngrozește locul ăsta. Trebuie să mă crezi.

Vreau s-o asigur că o să ne întoarcem imediat, fără discuții. Numai că mă tem că fără sprijinul mobil al lui Werner, drumul s-ar putea să fie prea lung pentru Odette a mea.

Și când îi văd pe Anna și pe Werner privind în jur cu sclipiri în ochi, încep să bănuiesc că lor le place aici. Le-a luat cineva mințile? Oare nu simt putoarea asta? Ce-o fi fost în capul lor de-au ales așa un loc pentru cea mai frumoasă zi din viața lor?

— Winston, liniștește-te, te rog, mie mi se pare minunat aici. Mult aer proaspăt și iarbă verde cât vezi cu ochii. Nu-mi pot imagina un loc mai bun în care să-mi aduc copiii pe lume.

E limpede: hormonii de sarcină i-au luat mințile și lui Odette. Altfel, cred că ar fi la fel de furioasă ca mine. Dar de când e gravidă, pare să vadă lumea prin ochelari de cal. Altfel nu știu cum să-mi explic ochii ăia luminoși și surâsul dulce din colțul gurii.

Odette sare din brațele Kirei. Iar Kira o lasă pur și simplu. Alo! Fata! Nu vrei să o iei de jos pe Odette? Nu se poate să o lăsăm cu praful ăsta sub lăbuțele ei moi și albe ca zăpada. E complet inacceptabil!

Dar Kira pare să fie cu mintea în altă parte. Încă nu și-a revenit din uimire și nici nu se mai uită după Odette.

— Ce frumos e aici! ciripește ea pe o voce pe care nu i-am mai auzit-o niciodată. Așa de frumos! Și toți poneii și caii ăștia… Nu-mi vine să cred!

Pe toate scândurile de ascuțit ghearele, e oribil ce se întâmplă.

Ce a pățit Kira mea?

În timp ce Odette se plimbă în jurul unui balot uriaș de paie de lângă un hambar fără uși, Kira pălăvrăgește în continuare.

— Werner, ce crezi, oare o să pot călări aici?

Nu știu ce să fac mai întâi. S-o opresc pe Odette să se cațăre pe baloturile alea de paie pline de praf și înțepătoare sau să o conving pe Kira să renunțe la călărie?

Odette decide ea pentru mine, fiindcă sare pe baloturi cu o ușurință și o eleganță care sunt de-a dreptul uimitoare pentru o pisicuță cu o burtă atât de mare. Werner spune că o să-l întrebe mai târziu pe domnul Schulze-Naumann dacă oaspeții au voie să călărească.

Pentru mine asta nu înseamnă decât că Odette face ce vrea și că pe Kira pot s-o apăr mai târziu de pericolele care o pândesc dacă se urcă în spinarea mârțoagelor ăstora.

— Odette, te rog, coboară de acolo! Cine știe peste ce dai prin paiele alea pline de praf. Căpușe, purici, țânțari… N-o să fie bine nici pentru tine, nici pentru puișori.

Dar Odette îmi face un semn leneș cu laba.

— Winston, liniștește-te odată! E minunat aici sus. Se simte o adiere călduță și paiele sunt incredibil de moi. În plus, sunt puțin obosită după drum și aici mă pot odihni în liniște. Așa că fii drăguț și dă-mi un moment de pace, ca să-mi refac forțele.

Miau! Nu sunt de acord cu nimic din ce spune. Din păcate, pe cât e de frumoasă Odette, pe atât e de încăpățânată. Dacă-i place acolo sus, atunci pot să vorbesc până la Sfântul Așteaptă și tot n-o s-o pot convinge. Așa e ea și o iubesc așa cum e. Chiar dacă

uneori e cam obositor, fiindcă eu știu mai bine decât ea, iar ea pur și simplu nu vrea să înțeleagă. Oricum, sunt fericit că acum suntem împreună și că o să avem puișori. A durat multă vreme până s-a hotărât Odette să-mi dea inima ei. La început mă lua drept un motan sperios de casă, credea că sunt un laș. Slavă Domnului că am putut să-i dovedesc prin munca mea de super-detectiv că de fapt sunt o mâță de clasă mondială. Am băgat cu Kira în spatele gratiilor cel puțin cinci infractori. Poliția s-ar fi făcut de râs fără noi.

Mă hotărăsc să mă așez chiar sub baloturi și să o apăr pe Odette de pericolele din bărăganul-pampas. Dar lui Odette nu-i convine.

— Winston, du-te și tu, te rog, și aruncă o privire în jur. Dacă stai acolo tot timpul și te holbezi la mine, nu pot să mă relaxez.

Sfântă sardină în ulei, de ce trebuie Odette să fie mereu atât de neînțelegătoare? Dar ce să-i faci, n-o să mă cert cu ea. Doar ce mi-a spus doctorița Wilmes că nu e bine pentru pisicile însărcinate să se agite.

Ăsta e singurul motiv pentru care plec. Dar numai suficient de departe cât să n-o pierd din priviri pe Odette.

Pornesc spre hambarul lunguieț și trec prin fața lui, dar Kira mă ridică brusc în brațe.

— Winston, ai plecat deja în recunoaștere? Trebuie să merg să ajut la curățarea mașinii. Dar Werner și mama au intrat cu babușca în conac ca să ia cheile de la recepție. Am profitat de ocazie ca să-mi iau tălpășița.

Îmi zâmbește conspirativ și încă pare în transă. Aproape că n-o mai recunosc. Are o privire bleagă, iar vocea ei sună străin în urechile mele. Nebună și euforică.

— Ah, Winston! oftează ea bucuroasă. Dintotdeauna am vrut să ajung într-un loc cu ponei. Și pentru Odette este grozav să-și nască puii aici, unde are parte de aer proaspăt și de multă verdeață.

Mă holbez la ea. Aer curat? Care aer curat? Pute aici ceva de speriat. Și în verdeață pândesc o mie de creaturi periculoase: melci, lăcuste, viermi, albine,

muște – chiar așa, sunt sigur că pe undeva pândește un roi de muște.

Miaun în semn de reproș, dar Kira e cu mintea și cu ochii deja în altă parte.

— O, ia uite, Winston, ai mai văzut vreodată un ponei așa frumos ca poneiul ăsta negru care stă chiar în fața noastră în padoc?

Vreau s-o sfătuiesc să nu se apropie mai mult de monstrul ăla negru, dar deja și-a întins mâna peste gard și-i mângâie botul alb.

— Bună, tu cine ești? Eu sunt Kira și tocmai m-am îndrăgostit.

Kira râde foarte zgomotos și ascuțit pentru dimensiunile ei, iar când creatura neagră nechează puțin spre ea, o stropește cu nenumărați muci.

Îhh! Oribil! îhh!

Kira continuă să râdă însă, iar eu încep să mă îndoiesc că e sănătoasă la cap – ceea ce nu mi s-a mai întâmplat până acum, de când ne cunoaștem.

Kira e o fetiță dură, cu mintea brici. Și un super-detectiv. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că e de ajuns să vadă animalul ăsta mucos ca să cadă în extaz.

Și lucrurile devin și mai rele. Un cal uriaș și alb, cu un cap ca de elefant (bine, bine, ca să fiu sincer, n-am văzut elefanți decât la televizor) iese acum din grajdul fără uși și vine lângă poneiul negru, la gard.

— Bună! îl salută Kira bucuroasă și pe cel alb și-i mângâie botul imens. Cum te cheamă pe tine?

— Wally! se aude o voce.

La început am crezut că vorbește calul. E o nebunie, știu. Dar atunci când ești mutat brusc din casa ta confortabilă din Hamburg în pampasul ăsta puturos, începi să ai gânduri ciudate.

Dar e vocea unui tânăr care apare lângă noi ca de nicăieri și-i zâmbește cu prietenie Kirei. Ridică mâna ușor și ne explică:

— Eu sunt Lucas Schulze-Naumann. Ăsta mic se numește Bulli.

Kira râde din nou cu râsul ăsta al ei ciudat și ridică mâna.

— O, Bulli, ce nume amuzant pentru un ponei! Eu sunt Kira. Mama are nuntă săptămâna asta la conac.

Lucas încuviințează din cap.

— Mă gândeam eu că faci parte dintre invitații la nuntă. Îți plac caii? întreabă el, dar, până să apuce Kira să răspundă, se corectează singur: Ce întrebare idioată! Firește că-ți plac caii. Altfel n-ai sta aici la padoc cu Bulli și Wally.

Kira râde – iarăși prea zgomotos și prea ascuțit. Dumnezeule, ce se întâmplă cu Kira mea?

— Sunt înnebunită după cai, explică ea și de data asta chiar îmi fac griji pentru sănătatea ei.

Habar n-aveam de asta. E o noutate pentru mine.

— La noi în Hamburg poneii și caii sunt rari. Cel puțin în zona în care locuiesc eu. Dar îmi doresc să călăresc de o veșnicie.

Pe Lucas pare să-l bucure mărturisirea Kirei, fiindcă îi propune imediat ceva:

— Dacă vrei, aș putea să-ți dau niște lecții de călărie. Avem câțiva cai și ponei dresați foarte cuminți.

Ochii prietenei mele scapără ca artificiile.

— Serios? Chiar ai vrea să faci asta? Uau, ar fi… ar fi cu adevărat grozav.

Lucas încuviințează și Kira îl întreabă:

— Și Bulli e un ponei dresat? Pot să-l călăresc chiar pe el?

Dar de data asta Lucas dă din cap că nu.

— N-o să meargă. Se lasă călărit doar de fata vecinilor noștri, Lina. Și n-a fost niciodată dresat. Bulli este un campion. A participat și la campionatele naționale.

— Oh.

Kira face ochii mari și eu sunt bucuros că nu poate să călărească poneiul ăsta negru ca noaptea. Mi se pare cam înspăimântător.

Dar se mai întâmplă ceva înspăimântător, și anume zgomotul pe care îl aud în secunda următoare în urechea stângă. E un fojgăit sau un răget? Nu, e sunet de pași. Ca și cum multe picioare mici ar călca toate deodată. Foarte ciudat!

Vine dinspre o hală uriașă, pe care scrie cu litere mari: SALĂ DE CĂLĂRIE.

În timpul ăsta, Kira s-a prins cu Lucas într-o discuție interminabilă despre cai, așa că mă hotărăsc să văd ce este cu zgomotul ăsta.

Dar când să plec pe furiș, îl aud pe Lucas:

— Pisica asta care se ține după tine ca un câine fără lesă este a ta?

Câine fără lesă? Bă! Alo! Sunt un motan nobil și nu tolerez să fiu comparat cu un pârlit de câine.

— Da, el e Winston, și nu, nu e al meu, ci al lui Werner Hagedorn. Werner este viitorul soț al mamei, tatăl meu vitreg. Așa că Winston o să fie și-al meu în curând.

Kira face o scurtă pauză, după care adaugă:

— Cred că, de fapt, Winston nu e al nimănui. Locuiește cu noi și e prietenul meu. Da, e mai bine spus așa.

Exact – și în sfârșit încep din nou s-o recunosc pe Kira. Cu mare grijă, mă îndrept spre sala de călărie. La stânga și la dreapta, cărarea îngustă de nisip e mărginită de răzoare de flori colorate. Ușa sălii stă larg deschisă. Când mă strecor înăuntru, simt un aer rece învăluindu-mă. Și miros de piele. Și pământ mustos. Toate laolaltă, amestecate.

Trag cu ochiul prin gangul de la intrare și abia dacă am timp să mă dau în lături. Cât pe-aci ca un cal cafeniu să mă calce din neatenție în galopul lui sălbatic prin sală. În șa stă o femeie tânără care nu pare din cale-afară de bucuroasă. Nu prea mă pricep la cai și nici nu vreau să mă pricep. Dar știu să citesc panica pe chipul cuiva și mi-e clar că tipa e foarte, foarte panicată.

Bănuiesc că a pierdut controlul. Nu cred c-o să se mai poată ține mult în șa. Calul cafeniu nu doar că aleargă în cerc ca nebunul, dar face și tot felul de salturi sălbatice.

Nu e cea mai bună idee să mă arunc temerar în fața calului ca să-l oblig să se oprească. Mai am puțin și ajung tată și aș vrea să apuc să trăiesc momentul ăla. La cât de nebun și sălbatic e calul ăsta, nu cred că ar da doi bani pe mine. Trebuie să-i chem pe Kira și pe Lucas ăsta să o ajute. Așa că o iau din loc.

Kira și Lucas sunt încă lângă Bulli și Wally, sporovăind. Mă plimb printre picioarele Kirei, miaun cât de alarmat pot și dau fuga înapoi spre sală. Kira înțelege imediat ce vreau să-i spun și vine într-un suflet după mine. Lucas la fel. Dar cred că el vine doar pentru că fuge Kira.

Intrăm în grabă înapoi în sală chiar când calul cafeniu se oprește din galop și o aruncă pe tânăra femeie ca pe un glonț în față, peste capul lui. Femeia aterizează în fund și calul stă acolo de parcă n-ar avea nicio treabă.

— Katia, cerule, ai pățit ceva? Să chem ajutor? strigă Lucas agitat, intrând pe pistă în fugă.

Femeia clatină din cap și îl lasă pe Lucas să o ajute să se ridice.

— Nu, nu, totul este în ordine. Nu știu ce-o fi pățit Rico dintr-odată. A văzut ceva pe pistă și apoi a luat-o la galop de parcă l-ar fi înțepat ceva.

Sfântă sardină, boticul meu de motan a început să mă mănânce, ca de fiecare dată când se întâmplă un lucru din ăsta. Oare cine a speriat calul în halul ăsta este răspunzător și de zgomotul ciudat pe care l-am auzit?

E ceva putred la mijloc.

Un avertisment care nu e degeaba

Știam eu că nu poți să ai încredere în monștrii ăștia ciufuliți. De îndată ce se aude ceva prin paie, purtătorii ăștia de coamă o iau la goană speriați, de zici că i-a înțepat o albină. Și dacă ai norocul Katiei, atunci te trezești imediat trântit în fund, chiar în mijlocul arenei.

Sper doar că aventura Katiei i-a arătat Kirei că e mai bine să se țină departe de animalele astea imprevizibile. În ce mă privește, știu că am dreptate: caii sunt periculoși.

Oricum, nu m-ar mai chema pe mine Winston Churchill și n-aș fi eu fiul onorabilului motan Leroy of Riverbanks-Mulberry dacă aș lăsa acum lucrurile așa cum sunt. Zgomotul pe care l-am auzit mai adineaori încă îmi dă mâncărimi de nas. Și oricum, Katia zicea că văzuse niște umbre ciudate chiar înainte ca Rico să se sperie.

Pe scândura mea de ascuțit ghearele! E limpede că aici a avut loc un sabotaj!

Dar când Kira și Lucas o însoțesc afară din sală pe Katia, care acum merge puțin cam crăcănat, urmată și de sălbaticul de Rico, care încă pare destul de agitat și înfricoșat, mă hotărăsc să arunc o privire mai îndeaproape. Cine știe dacă nu cumva sabotorul n-a lăsat urme. Așa că o iau pe vârful lăbuțelor de-a lungul pistei și adulmec diferitele mirosuri. Unele dintre ele mi se par curioase, fiindcă îmi sunt complet necunoscute. Dar sunt, la urma urmei, o pisică de lume și îmi dau seama repede dacă nu cumva e vorba de mirosurile unor confrați – care, desigur, n-au cum să fie dintr-o familie și-o rasă la fel de nobile ca ale mele.

E adevărat că aici e plin de pisici. Dar să fie sabotorul ăsta un confrate de-al meu? Hmm… să fiu sincer, nu prea îmi vine a crede. Mai ales că sunetul nu era de pisică și, în plus…

— Hei, tu de colo! Ce cauți? îmi întrerupe cineva șirul gândurilor.

Mă întorc și-mi las privirea să urce nepăsătoare undeva în dreapta sus, de unde a venit mormăitul. Pe pistă se află o pisică mare și gri, care nu pare să pună prea mare preț pe felul în care arată. Are blana zbârlită și încâlcită în multe locuri. Urechea stângă stă ridicată în sus, iar cea dreaptă e puțin pleoștită și, dacă nu mă înșel, cred că-i și lipsește o bucată din ea.

— Bună ziua, numele meu e Winston Churchill, îi spun eu prietenos, dar și cu o oarecare nuanță de superioritate aristocratică în glas.

Mârtanul gri și neîngrijit își mijește ochii la mine.

— Ăsta nu e un răspuns la ce te-am întrebat… mârâie el.

— Dar e un semn de bună creștere, răspund eu.

— Ce, mă? zice el.

Dumnezeule, bănuiam eu că nu te poți aștepta la mare lucru de la pisicile astea de țară și de bălegar, dar nu mi-a trecut prin cap că sunt atât de simple și proaste!

— În fine, zic eu mai departe, păstrându-mi calmul, ai observat ceva ieșit din comun? Un zgomot neobișnuit? Ai văzut vreo umbră sau chiar făptașul?

Cenușiul se uită la mine de parcă mi-ar fi crescut un corn în fruntea mea nobilă de pisică.

— Te-a călcat tractorul sau de ce vorbești așa fonfăit?

Acum își mai permite și obraznicul ăsta să mă jignească!

Mă gândesc dacă nu cumva să-i întorc spatele pisicii ăsteia de țară care mă tratează cu atâta bădărănie și să-mi văd de cercetările mele. N-o să am ce afla de la individul ăsta. Chiar dacă a văzut ceva, probabil că nici n-a înțeles ce. Mustățile, intuiția și instinctul lui par să se fi cam rebegit în toții ani pe care și i-a petrecut în putoarea bălegarului.

— Io încă mai aștept un răspuns, colega, mormăie el.

Să-i explic că noi n-avem cum să fim „colegi”? Nici într-o mie de ani. Ce pierdere de timp!

— Cum am spus deja, numele meu este Winston Churchill. Am venit cu oamenii mei să petrecem un weekend la conacul lui Schulze-Naumann. Profesorul

doctor Werner Hagedorn are de gând să-și serbeze aici nunta cu logodnica sa, Anna Kovalenko. Eu sunt oaspete și acum nu mai am timp de pierdut cu tine.

Cred că i-am spus limpede ce era de spus, așa că mă întorc și plec. În plus, mă hotărăsc și să-mi închei aici cercetările. S-a răcit urma și, atâta vreme cât Cenușiul stă cu ochii lui prostovani pe mine, nu mă pot concentra cum trebuie.

— Un te duci acu'? strigă el după mine când mă pregătesc să părăsesc sala.

Nu-l privește deloc, dar eu sunt un motan politicos, cu maniere alese. Așa că mă opresc câteva clipe în prag…

— E prea multă umbră aici înăuntru. Mă duc la oamenii mei ca să văd unde suntem cazați.

Nu vreau să creadă că, atât cât o să stau în provincia asta puturoasă, o să-mi fac veacul ca el prin vreun grajd prăfuit sau în nu știu ce hambar invadat de păianjeni nesuferiți.

Cenușiul dă din cap și miorlăie caustic.

— Ești un prostovan și un închipuit, ce să mai, un nebun de oraș, dar noi, pisicile de țară, rămânem unite. Așa că ciulește urechile și ascultă bine ce-ți spun, încrezutule: de ceva vreme, un vânător de pisici nemernic își face de lucru pe-aici. Avem noi o bănuială că umblă prin preajmă, dar nicio dovadă. Așa că mai bine rămâi pe lângă oamenii tăi educați și simandicoși și petrece-ți timpul pe canapea. Ca nu cumva să-ți frângi gheruțele alea frumoase sau să-ți pierzi vreuna din cele șapte vieți.

Și cu asta se face nevăzut. Pentru câteva secunde, rămân mut.

Însă nu pentru că mă tem sau pentru că sunt uimit de avertismentul său. Nu, dar sunt șocat că, deși iubita mea Odette stă singură și neajutorată pe balotul de paie, eu încerc să dau de capătul unui mister care de fapt nici nu mă privește. Mi-e indiferent de ce s-a speriat Rico ăla.

Părăsesc sala cu repeziciune, traversez curtea în grabă și văd din colțul ochiului că lui Lucas și Kirei li s-a alăturat o domnișoară. Stau toți trei la padoc, lângă Bulli și tovarășul său Wally și discută. Kira radiază de

fericire, de parcă s-ar fi pomenit în paradis. Cred că n-au terminat să vorbească despre călărie. Dar nu pot să mă-ngrijesc de asta acum. Nu și-a pus încă piciorul în scara șeii și-o să mai am ocazia să o conving să n-o facă.

Deocamdată trebuie să ajung la Odette și să o duc într-un loc sigur. Chiar dacă nu-l iau pe Cenușiul ăla gras în serios, tot nu pot să risc.

— Odette, alo, Odette! Ce faci? Ce fac micuții? E totul în regulă? strig eu spre baloturile din depărtare.

Dar degeaba aștept un răspuns. Nu se aude nimic.

Inima începe să-mi bată cu putere, stomacul mi se strânge dureros. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Sfântă sardină în ulei, oare de ce am lăsat-o singură? Cum am putut să fac așa ceva? Ar trebui să mă mușc singur de coadă.

Într-o clipită ajungă la baloturile mari și – din fericire – o descopăr imediat pe frumoasa mea Odette. Stă ghemuită între paie și doarme. Are un chip senin, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lume. Dacă nu mă înșel, cred că și râde în somn. Sigur mă visează pe mine și pe cei șase puișori care o să vadă curând lumina zilei.

Mă așez lângă ea și mă hotărăsc să n-o mai las să-mi scape din ochi. Fiindcă, dacă mă gândesc mai bine, zgomotul pe care l-am auzit adineaori seamănă cu zgomotul făcut de o pușcă de vânătoare. Poc-poc!

Bine, n-am auzit eu foarte des arme de vânătoare. De fapt, n-am auzit niciodată, ca să fiu sincer. Dar sunt un motan cosmopolit și-mi pot imagina cum sună.

— Winston? se aude o șoaptă lângă mine. Stai de multă vreme acolo?

— De ceva vreme, iubire, de ceva mai multă, îi răspund.

Își întinde lăbuța catifelată spre mine.

— Dar nu trebuie să mă păzești când dorm.

Să-i spun că de fapt trebuie? Nu, nu am voie s-o neliniștesc și nici nu vreau. Odette trebuie să rămână relaxată pentru nașterea copiilor noștri – și să îi nască într-un loc sigur.

— Odette, acum că ești trează și că te-ai odihnit, hai cu mine în casă. Werner și Anna sigur au făcut rost de cheie și eu zic să mergem în camera Kirei.

Mă ridic și mă aștept ca Odette să facă același lucru, dar ea miaună în urma mea.

— Nu, Winston, nu. Vreau să rămân aici afară. Nu neapărat pe baloturi, dar în niciun caz în casă.

Mă trec deodată fiori pe spinare.

— Odette, cred că glumești!

Însă ea mă privește cu toată candoarea.

— Ba nu, Winston, sunt foarte serioasă. Mi se pare minunat ca micuții noștri să se nască undeva în paie. În natură și libertate.

Dau cu putere din cap.

— Nu! Nici nu știi ce fel de creaturi scârboase umblă pe aici. Și Kira n-o să aibă o părere bună despre asta. Și nici Werner. Și nici eu. Nu, Odette, te rog să vii cu mine în casă.

Odette se ridică, într-adevăr, din paie, dar nu ca să mă urmeze spre conac și spre clădirile adiacente. O ia la dreapta și intră, pur și simplu, în primul hambar cu ușa deschisă.

— Odette! strig eu alarmat. Ce-ai de gând? Unde vrei să te duci?

— Ți-am explicat deja, Winston, răspunde iubita mea Odette, împotrivindu-mi-se. Simt că micuții n-o să se mai lase multă vreme așteptați. Așa că-mi caut un loc liniștit și confortabil.

— Dar…

— Niciun „dar”, Winston, mă întrerupe ea.

În următoarea secundă, pornește cu eleganță în sus pe o scară, cu burtica aia mare a ei. N-am de ales decât să mă țin după ea.

— Nu-i așa că e incredibil de frumos aici sus? visează ea cu ochii deschiși.

Mă uit în jur. O podea lungă, acoperită cu paie. Într-un colț, mai multe baloturi puse unul peste altul, dar cam neglijent. Sub lăbuțele noastre sunt numai paie. Aerul e încărcat și încins și prăfos.

Bănuiesc că n-o pot convinge pe Odette să vină cu mine-n casă. N-are rost să-mi mai irosesc cuvintele. Tot ce pot să fac e să mă asigur că pregătesc aici cel

mai sigur loc pentru Odette și pentru nașterea pisoilor. Mai târziu o să o chem și pe Kira încoace, ca împreună cu ea să o putem duce la timp în casă. Cel puțin ăsta e planul meu gândit la nevoie.

Odette e înțelegătoare când îi propun un locșor ascuns între câteva baloturi. E făcut cam ca o ascunzătoare: dacă urci în pod, nu o vezi imediat, deși de unde suntem noi putem vedea tot hambarul.

***

— O, da, e minunat aici! spune Odette și se ghemuiește pe paie.

Mă așez lângă ea, iar ea își sprijină capul pe umărul meu.

— În curând o să fim părinți, Winston, îmi șoptește Odette drăgăstoasă. Sper să fim și părinți buni. Și sper mai ales să putem rămâne cu toții împreună.

Și eu, firește. Și o să fac tot ce pot pentru asta. Dar copiii au mintea lor și cine știe dacă o să vrea să rămână pentru totdeauna în casa lui Werner.

— O să vedem ce-o să se mai întâmple, Odette, dar îți promit că o să fac tot ce pot.

Odette îmi zâmbește.

— Știu, Winston.

Ochii îi devin iar somnoroși și cască cu poftă.

— Cred că o să mai trag un pui de somn. Aerul ăsta proaspăt de țară te obosește incredibil de mult…

În timp ce Odette se cufundă iarăși în somn, eu mă îndepărtez de ascunzătoare pe vârfuri. Trebuie să mă folosesc de ocazia asta ca s-o aduc pe Kira aici. Pentru ca ea s-o poată transporta pe Odette ușor, dar cât mai repede posibil, în casa de vacanță, unde frumoasa mea poate apoi să nască puii în perfectă siguranță.

Dar când cobor în curte, Kira nu se vede pe nicăieri. Și tocmai acum trece o mașină pe-acolo, urmată de o a doua. Gata, s-a zis cu liniștea de țară.

— Nu-i așa că e minunat aici? Nu-mi pot închipui un loc mai bun pentru o nuntă! ciripește Simone, sora lui Werner.

Beate, care iese prima din a doua mașină, este de cu totul altă părere.

— Ce? Frumos? Pute îngrozitor și în câteva secunde ești acoperit de țânțari din cap până-n picioare. Nu știu cum de i-a dat lui Werner prin cap să se însoare la dracu’n praznic. Iar umezeala din aer este otravă curată pentru părul meu. Oribil, pur și simplu oribil!

Pe tot macroul din lume, n-aș fi crezut că o să fiu vreodată de acord cu nesuferita de Beate. În afară de treaba cu părul, are perfectă dreptate. Dar până să apuc să mă întreb dacă eu și Beate avem șanse să fim prieteni, o altă mașină intră în curte, claxonând puternic. Ah, ce zic, nu e mașină, ci mai degrabă autobuz. Foarte mare, foarte vechi și cred că l-am mai văzut pe undeva.

În timp ce mă gândesc de ce-mi pare așa de cunoscut, șoferul lasă geamul în jos și salută bucuros:

— *Buon giorno, miei cari amici!*[1] *Ce albergo*[2] minunat!

Nu se poate! Directorul de circ Balotelli a venit și el!

Vechi cunoștințe. Noi probleme

Signor Balotelli! Chiar el e. Îl urmăresc cu gura căscată cum coboară din cabina șoferului și deschide apoi ușile autobuzului, pentru ca să înceapă să sară din el afară, unul după altul, toți prietenii mei din circul din Luna-Park. Deșteapta capră O'Nelly, isteața maimuțică Floyd, Romeo și Julieta, papagalii vorbitori și, la sfârșit de tot, cei doi câini, Pat și Patașon, care încep să latre mirați când mă văd. Ce surpriză!

— Ce-i cu voi aici? o întreb eu imediat pe O'Nelly.

Capra se holbează la mine.

— Mai întâi se spune „Bună ziua", prietene! behăie ea ca să mă certe.

Hopa, aproape că uitasem: O'Nelly dă foarte mare importanță manierelor. Și eu sunt la fel și așa am și ajuns să mă împrietenesc repede cu capra asta irlandeză, când m-am pomenit, la ultima mea excursie cu familia, în niște condiții vitrege, actor în circul lui Balotelli. Așa că fac un pas înapoi și o plecăciune și-i spun:

— Bună ziua, prea onorabilă O'Nelly. Mă bucur foarte mult să vă văd pe toți aici.

O'Nelly behăie din nou, de data asta cu bucurie.

— În regulă, dragul meu Winston, și noi suntem din cale-afară de fericiți!

Floyd și câinii țopăie entuziasmați. Da, se vede cât de colo că trupa este într-o dispoziție de zile mari. Mă uit mai bine la ei și constat că singurul artist care lipsește este Bartolomeu, motanul negru care semăna atât de mult cu mine, că am fost confundat cu el.

— Unde l-ați lăsat pe Bartolomeu?

— O, motanul ăla negru era puțin cam indispus. A mâncat prea multă mâncare de pisici în ultimul timp. Trebuie să rămână acasă, pe dietă.

— Mda, nu-mi mai rămâne decât un singur lucru să vă întreb: ce căutați voi aici? N-ar trebui să fiți în parc? o întreb eu pe O'Nelly.

Capra își lasă capul într-o parte.

— Nu! Nu cred. Balotelli a anulat spectacolul de săptămâna asta. Din cauza nunții. Este un eveniment

important, iar noi o să facem un număr special pentru miri.

— O să dați un spectacol la nuntă? întreb eu uluit.

— Exact! Un cadou din partea directorului Balotelli pentru familia babușcăi.

Aha! Deci asta era! Mi se păruse mie în excursia aia din Luna-Park că Balotelli pusese ochii pe babușca și, dacă mă gândesc mai bine, bătrâna a tot plecat fără noi de-acasă de suspect de multe ori la sfârșit de săptămână. Altfel, nu-i scapă o clipă din ochi pe Anna, Kira și Werner, de teamă ca nu cumva să facă vreo prostie dacă îi lasă de capul lor.

Beate vine mai aproape. Apariția animalelor de circ pare s-o preocupe mai mult decât grija pentru propria coafură.

— Ia ascultați-mă puțin! se răstește ea la Balotelli. Ce e cu toate creaturile astea aici? Nu vedeți că aici este o petrecere privată? Încărcați-le înapoi în mașină și luați-vă tălpășița.

— Beate, nu fi așa rea cu bietul om!

Simone a venit și ea în fugă; scena făcută de cumnata ei nu-i pică bine. În vreme ce domnul Balotelli stă mirat între cele două doamne, Beate o privește pe Simone pe sub gene.

— Să mă ierți! Dar nu vreau să permit ca nu știu ce hoț la drumul mare să-și facă tabără aici tocmai când se însoară fratele tău.

— Dar poate că domnul e oaspete și el! N-ai de unde să știi.

— Puah! face Beate cu dispreț. Plebeul ăsta? Sigur nu l-a invitat nimeni.

După care se oprește o clipă.

— Sau poate… Acum că Werner se căsătorește cu păpușa lui rusească, poate ar trebui să fim pregătiți pentru orice. Poate că ea l-a invitat pe individul ăsta!

Miau! Ce obrăznicie incredibilă! Cum vorbește nerușinata asta despre Anna mea! Scuip și trec o dată cu ghearele peste pantalonii lui Beate.

— Au, ai înnebunit, animal prost ce ești?

Beate își trage speriată piciorul și mă prinde cu amândouă mâinile. Cred că a durut-o! Bine i-am făcut!

Domnul Balotelli râde de ea puțin și ia cuvântul.

— *Signorina*, *scusi,* dar chiar sunt oaspete la nuntă. Și o să fac cu animalele mele un spectacol mare, *meraviglioso*[3]. Ne știe lumea chiar și de la TV și radio: *Signor Balotelli ed i suoi animali!*[4]

Beate continuă să se frece la picior, iar Simone zâmbește prietenos.

— Un spectacol! Ce frumos! Mă bucur mult! Haideți să vi-i prezint pe simpaticii proprietari ai conacului, soții Schulze-Naumann.

Îi întinde mâna ca să-l salute și dă să pornească spre conac, când un zgomot puternic străpunge brusc aerul. Sfântă sardină! A fost o împușcătură?

Mulțimea o ia la fugă și la fel și eu – dar nu după sursa zgomotului, ci spre hambarul unde doarme iubita mea Odette, împreună cu puii noștri nenăscuți.

Trebuie să verific dacă îi e bine, dacă încă se odihnește acolo în paie, unde e departe de zgomot.

Când ajung fără suflare la hambar, ea își coboară privirea spre mine de-acolo de sus.

— Winston, ai auzit zgomotul ăla?

La început sunt ușurat să văd că e bine, așa că nu fac decât să dau din cap.

— Așa, și? De unde vine, Winston? Ce l-a provocat?

În sfârșit mi-am recăpătat răsuflarea și cuvintele.

— Trebuie să recunosc că nu știu.

Odette clatină din cap.

— Atunci fii drăguț și mergi și vezi! S-a auzit ca și cum ar fi cu adevărat periculos.

Odette are dreptate, firește. Dar înainte să-mi iau tălpășița și să pornesc după ceilalți, o mai fac să-mi promită ceva.

— Să nu te miști de-aici până mă întorc eu, îmi promiți?

Odette mormăie ușor, dar suficient de tare cât s-o aud.

— Odette?

— Bine, îți promit! cedează ea într-un sfârșit.

— Asta voiam să aud! strig eu și o iau la fugă.

În depărtare, la marginea unei pășuni întinse – pe care, ca prin minune, nu stă niciuna dintre patrupedele

alea amărâte ca să-și umple botul cu iarbă – le găsesc pe Beate și Simone. *Signor* Balotelli nu se vede nicăieri la început. Dar nici nu mă mir, fiindcă atunci când ajung acolo îl găsesc în genunchi. În fața lui stau câinii Pat și Patașon, care par foarte speriați.

— Ce s-a întâmplat, băieți? îi întreb pe cei doi.

Balotelli arată ca și cum l-ar fi călcat o mașină.

— Voi ați făcut zgomotul ăla?

— Nu… Nu tocmai… răspunde Pat.

— Dar… după noi… după noi s-a tras, se bâlbâie Patașon.

S-A TRAS? Sfântă sardină, nu pricep. Oare motanul ăla gras și gri – cum îl chema? Dar ce mai contează acum? Oare să fi avut dreptate? În orice caz, spunea ceva mai devreme de un vânător de pisici.

Pe toți șproții netrebnici, trebuie să mă întorc la Odette!

E periculoasă de tot excursia asta la țară!

E o gaură într-unul dintre copacii de la marginea pășunii.

Werner e sigur că a fost făcută de o pușcă cu aer comprimat și de când a spus asta cu voce tare, Simone nu face decât să se roage la Dumnezeu din ceruri cu vocea ei plângăcioasă.

— Dumnezeu nu te mai poate ajuta acum! zice Beate, înrăutățind și mai mult situația, în stilul ei incomparabil. Oricum glonțul ăla sigur n-a fost pentru tine, ci pentru unul din animalele astea păduchioase.

Signor Balotelli trage aer în piept, indignat.

— Animale păduchioase! Am auzit bine? Nu sunt animale păduchioase, ci acrobați, artiști, vedete!

Beate a deschis deja gura să-i răspundă, dar Werner i-o ia înainte.

— Beate, lasă-l, te rog, pe bietul *signor* Balotelli în pace. Firește că e îngrijorat când cineva trage cu pușca în câinii lui.

Oricum, eu mă îndreptam deja spre Odette, ca să-i spun limpede că trebuie să vină cu mine în casa de vacanță. Afară, că stă în hambar printre paie sau nu, e prea periculos.

Dar apoi Werner ne-a văzut pe toți lângă pășune și a venit la noi îngrijorat. Din pură întâmplare, s-a rezemat de un copac – poate fiindcă-l epuiza să aibă de-a face cu Beate – și așa a ajuns să dea peste gaura glonțului.

Gaura aia ar fi putut să treacă prin Pat sau prin Patașon, dar, din fericire, țintașul probabil că nu era dintre cei mai pricepuți.

Nimeni nu pare să fie prea fericit acum. Toată lumea și-a ieșit din minți cu împușcătura asta. Beate a cerut în gura mare să sunăm la poliție. Dar Werner nu vrea, fiindcă se gândește că atmosfera de nuntă se va duce pe apa-sâmbetei la apariția oamenilor în uniformă.

Eu unul sunt de părere că ar trebui să ne întoarcem imediat. Nu-mi place nici putoarea asta, nici caii, grasul ăla gri cu atât mai puțin și, dacă se și mai

împușcă în toate părțile, atunci ăsta nu e un loc în care-mi place să-i știu pe Odette a mea și pe copiii noștri.

Așa că trebuie să-l fac cumva pe Werner să înțeleagă că în Hamburg nu doar că e de o mie de ori mai frumos, ci și că acolo va putea sărbători mai în siguranță. Dar toate speranțele mele sunt năruite într-o clipită. Simone și-a terminat rugăciunile și, cu chipul transfigurat, ne pune la curent cu mica discuție pe care a avut-o cu Cel de Sus.

— Aveți încredere în mine, nu vi se poate întâmpla nimic, așa m-a sfătuit Domnul, ne spune ea cu toată convingerea.

Beate râde și Werner clatină mut din cap.

— *Polizia*, trebuie să chemăm *polizia,* spune domnul Balotelli.

Acum vine și Anna în fugă. Fața ei are toate nuanțele de roșu.

— Werner, ce s-a întâmplat? De ce stați toți aici?

— Cineva a încercat să împuște câinii! i s-a năzărit lui Beate să răspundă, deși n-o întrebase nimeni.

Anna a făcut ochii mari.

— Ce?

— Nu te agita, comoara mea. A fost probabil un accident, încearcă Werner să-și liniștească mireasa.

Dar firește că Anna nu se liniștește.

— Un accident? Dar cine trage cu pușca accidental în zona asta?

Iubitor, Werner își așază mâinile pe umerii mici ai Annei.

— Suntem la țară, rândunico. Sunt vânători aici și ei merg la vânătoare. Și se mai întâmplă să mai fie și câte un ricoșeu.

Anna dă din cap.

— Tu mă iei de proastă, Werner?

Pleoapa de la ochiul stâng începe să i se zbată. Nu e un semn bun și Werner o știe și el.

— Firește că nu. Nu mi-aș permite niciodată așa ceva. Dar chiar vrei să chem poliția? În curând o să ajungă și ceilalți oaspeți, închipuie-ți ce haos o să fie când o să vadă la sosire mașinile de patrulă ale poliției.

Anna respiră adânc.

— Babușca o să facă atac de cord dacă nunta n-o să aibă loc cum a plănuit, murmură ea gânditoare.

Werner îi dă un ghiont ușor și-i spune cu un oarecare reproș în voce:

— Dar sper că și tu, nu?

Sfântă sardină! Ăștia o să facă nunta orice s-ar întâmpla. E clar ca lumina zilei. Așa că nu are sens să mai pierd vremea pe-aici și să sper, ci ar trebui mai degrabă să mă îngrijesc ca vreunul dintre ricoșeurile astea să n-ajungă la Odette.

Signor Balotelli a ajuns și el la aceeași concluzie. Îi ia pe Pat și Patașon în brațe și pleacă.

— O să rămâneți totuși, nu-i așa, *signor* Balotelli? întreabă Werner cu o urmă de îngrijorare în privire. Adică spectacolul va avea totuși loc?

Signor Balotelli încuviințează din cap, fără să se mai întoarcă spre Werner și ceilalți.

— Da, da. Vă bazați pe Balotelli. Dar acum duc câinii la siguranță și vorbesc bine cu ei… fiindcă au traume și sunt în șoc…

Eu mă duc înapoi la hambar. Nu prea mai are sens să stăm aici. Dar când urc cu eleganța mea obișnuită îngustele trepte ale scării, constat că sus nu mă așteaptă decât un așternut de paie gol. Simt cum teama îmi cuprinde tot corpul.

— Odette? Iubire? Unde ești?

Alerg peste tot, mă uit în toate ungherele, oricât de mici, și devin tot mai agitat.

— Ooooodeeeeeette!

— De ce miorlăi atât de tare? se aude brusc de undeva de jos glasul plin de reproș al lui Odette. Cred că ai speriat toții șoarecii cu țipetele astea!

Șoareci? Țipete? Odette?

Mă întorc pe scară, aproape în zbor. Odette stă jos în hambar și mă privește, clătinând din cap.

— Ai încercat cumva să prinzi un șoarece?

Nu-mi vine să cred că a plecat la vânătoare de șoareci în starea în care se găsește!

— Nu încerca să mi-o reproșezi. Îmi era foame și aici, ce să-i faci, există multe gustărici pe patru

picioare. Asta dacă nu le-oi fi speriat tu cu miorlăitul tău și nu le-ai fi făcut s-o ia la goană.

Trag de câteva ori aer adânc în piept, ca să mă liniștesc. Independența lui Odette, curajul și temperamentul ei, toate astea îmi plac la ea – după cum îmi place, firește, și faptul că arată incredibil de bine. Dar acum chiar îmi doresc să aibă mai puțină poftă de aventuri.

Îi arunc privirea cea mai sfredelitoare și miaun de ți se înmoaie inima:

— Odette, iubito, cineva a tras în Pat și Patașon. Werner crede că a fost un accident, dar eu sunt de altă părere. Așa că te implor să vii cu mine în casă, în camera Kirei. Acolo tu și cei mici o să fiți în siguranță. Fă-mi pe plac, altfel o să mor de grijă și sigur nu vrei asta, nu-i așa?

— Nu, nu vreau, Winston, miaună Odette și vine cu mine.

Rămân cu gura căscată – mă așteptam la ceva mai multă opoziție din partea ei. Odette își iubește libertatea mai mult decât orice pe lume și asta înseamnă și că vrea să decidă singură unde stă.

Din păcate, Kira nu se vede pe nicăieri. Bănuiesc că încă n-a scăpat de febra cailor. Dar fiindcă sunt un motan cu un auz minunat, am auzit mai adineaori în ce cameră stă ea. Iar de cheie ar putea să facă rost și-un pisoiaș. Dar când ajungem în cele din urmă pe coridorul în care dau camerele, se dovedește că nu mai avem deloc nevoie de cheie. Ușa de la camera Kirei e deschisă.

„Kira tot Kira”, îmi trece repede prin cap. În graba ei, a uitat să mai închidă ușa.

Odette și cu mine intrăm, ne uităm în jur și descoperim imediat cât de confortabil e aici înăuntru.

— Și sigur, adaug eu.

— Da, Winston, sigur. Dar eu m-am simțit bine și-n podul hambarului. Dacă stai cu nervii la pământ toată ziua, asta n-o să fie bine pentru puișori.

Pregătesc pentru Odette cel mai frumos culcuș pe care și-l poate dori o pisică.

— Privește, comoara mea, de-aici poți să privești pe fereastră direct în curte și să vezi totul de sus.

Odette miaună bucuroasă și se lasă lenevă peste pernele și păturile moi pe care i le-am pregătit.

— Foarte confortabil, Winston, foarte…

Dar apoi fața ei frumoasă de mâță se strâmbă de durere.

Sar imediat lângă ea și o mângâi pe cap.

— Unde te doare? Ce pot să fac? A început? S-o aduc pe Kira? Werner? Anna? Doctorul???

Odette râde. Râde de mine!

— Winston, Winston, ești prea agitat. Nu-ți face griji. Totul e bine… doar… doar…

— Doar ce?

Îmi oferă zâmbetul ei dulce de pisicuță.

— Cred că ai găsit locșorul ăsta pentru mine la timp, iubitul meu.

Sfântă sardină în ulei, deci chiar a început. Trebuie să merg după Kira. Chiar acum!

Repetițiile merg prost, dar să sperăm că spectacolul iese bine

Alarmă falsă!

Nu știu dacă să fiu trist sau ușurat. Poate că ar trebui să mă folosesc de timpul pe care l-am câștigat ca să trag un somnic. Locul ăsta chiar e confortabil, iar Odette miroase bine și oricum sunt un pic obosit după toată agitația asta.

În plus, nici nu prea mai pot s-o las pe Odette singură. Chiar dacă tocmai mi-a spus că semnele au fost totuși slabe și că sigur o să mai treacă ceva vreme până să înceapă travaliul, mi se pare periculos s-o mai scap din ochi.

Oftez adânc și mă așez lângă iubita mea, împingându-mă și ghemuindu-mă chiar lângă ea. E, ce frumos! Ce moale și caldă e, ce relaxant și…

— NU SE POATE AȘA CEVA! se aude un strigăt furios de-afară din curte.

Mă uit la Odette. Încă are ochii închiși. Din fericire, n-a auzit urletele.

Sfântă sardină în ulei, iubita mea are nevoie de odihnă! Chiar nu înțelege nimeni? Toată gălăgia asta n-are cum să le facă bine ei și pisoilor. Cu atâta stres, sigur n-o să mai aibă chef să se nască. Și nici n-aș putea să le-o reproșez, fiindcă și pe mine mă scoate din minți vacarmul de-afară.

Cu grijă, ca să n-o trezesc pe Odette, mă strecor afară din culcușul confortabil și mă duc mai aproape de fereastră ca să văd despre ce e vorba.

În curte, directorul Balotelli repetă cu cei doi căței un salt destul de lung peste un bazin de apă. Se pare că Pat și Patașon și-au revenit după sperietura cu pușca – sau poate Balotelli îi pune la muncă tocmai ca să-i facă să nu se mai gândească la asta. Ne întoarcem repede la treburile noastre zilnice și uităm ce ne-a șocat.

Cei doi câini își dau toată silința, deși spectacolul e însoțit de comentariile urâcioase ale lui Beate. Cine știe ce nu-i mai convine acum. Îți dai seama că e nemulțumită doar uitându-te la ea – dar așa e Beate tot

timpul. Directorul Balotelli își vede mai departe de treabă cu Pat și Patașon și-o lasă pe Beate să mormăie de una singură.

La un moment dat, Pat face un salt cu adevărat îndrăzneț. Beate se plânge:

— Chiar trebuie să lăsați bazinul ăsta aici, în mijlocul curții? Atrage toți țânțarii și m-au înțepat de nu mai știu de mine! Eu zic să…

Altceva nu mai apucă să spună.

Pat s-a lăsat intimidat de comentariile ei și – PLEOSC! – a căzut în mijlocul bazinului. Apa sare în toate părțile, Beate strigă isterică și în câteva secunde arată ca o curcă plouată. Ea și Pat arată la fel. Parcă sunt gemeni. Numai că Pat nu gâfâie și nici nu pare să fie roșu de furie.

— Eu… eu… eu… se plânge Beate. Fir-ar să fie! E absolut revoltător ce se întâmplă! Uită-te cum arăt! Părul! Hainele! O să te dau în judecată, Balotelli! Și pe dumneata, și pe creaturile astea imposibile! Potaia a făcut-o dinadins.

Beate și-a ieșit din fire. Atrasă de țipetele ei, întâi iese Anna din casă, urmată de Werner.

Anna își duce speriată mâna la frunte când o vede pe Beate udă leoarcă.

Beate se uită acuzatoare la Balotelli.

— El! El a făcut asta! strigă ea.

Arată ca și cum ar vrea să se ducă la el și să-i facă vânt în bazin.

Anna pare să se teamă și ea de același lucru, pentru că se duce la Beate și o apucă de braț.

— Beate, te rog, liniștește-te. Sigur n-a fost intenționat, încearcă Anna s-o oprească să facă ceva mai rău.

— N-a fost intenționat? spumegă Beate. Firește că a fost.

Cu o smucitură puternică, se eliberează din strânsoarea Annei și pornește spre Balotelli, care-și încordează pumnii, pregătit de bătaie.

— Werner, fă ceva! își imploră Anna viitorul soț.

Dar Werner pare să fie și el în stare de șoc. Nu face decât să stea acolo și să se uite când la Beate cea udă

leoarcă, când la Balotelli cel plin de furie, care arată ca și cum ar vrea s-o înece pe Beate în bazin.

— Werner! strigă Anna din nou și, în sfârșit, bărbatul pare să se urnească din loc.

O prinde pe Beate și, înainte să-și dea ea seama, o împinge spre casă. Beate este atât de uluită, că la început se lasă condusă într-acolo. Dar chiar când deschide Werner ușa, strigă:

— Toată nunta asta e o farsă, Werner, vezi și tu! Și mai e și individul ăsta imposibil cu circul lui! E îngrozitor!

Werner îi spune ceva în șoaptă, iar Anna pare că mai are puțin și dă într-o criză de nervi; mai ales că Balotelli a început să-și facă drum spre Beate acum. Dar Werner reușește s-o împingă în casă și să închidă ușa repede după ei. Anna îi spune nu știu ce lui Balotelli și-apoi pornește și ea după Werner și Beate.

Sfântă sardină, ce teatru! E greu de suportat. Nu-mi place să fiu de acord cu Beate, dar și eu aș fi preferat ca nunta să se fi ținut în Hamburg.

Odette miaună ușor în somn. Îi arunc o privire îngrijorată și chiar atunci se deschide ușa camerei, iar Kira dă buzna înăuntru. Strălucește de fericire.

— Winston, aici erai!

După care îi aruncă o privire lui Odette și-și coboară vocea ca să n-o trezească:

— Ah…

Așa deci, încă nu ne-a uitat pe mine și pe Odette. Aproape că începusem s-o bănuiesc că nu mai știe decât de purtătorii ăia de coamă. De Bulli ăla, mai ales.

— O, dar cine i-a făcut lui Odette culcușul ăsta frumos? Tu, Winston? mă întreabă ea.

Încuviințez din cap și o sfredelesc cu privirea cea mai încărcată de reproș de care sunt în stare.

— Da, să știi că e un loc perfect în care să aduci pui de mâță pe lume, spune ea. Așa de pașnic și de natural!

Pașnic? Oare chiar a spus asta? După împușcăturile, urletele și căzăturile astea în apă? Ce-o fi pașnic la toate astea?

— Să știi, Winston, că sunt foarte bucuroasă că mama și Werner se căsătoresc aici. Sigur o să mai venim și cu altă ocazie și-o să-l pot vizita pe Bulb și-o să petrec mai mult timp cu Lina și Lucas. Sunt foarte de treabă. Am vorbit să mergem mâine dimineață să călărim, abia aștept…

Se oprește în mijlocul propoziției, își caută lucrurile și apoi spune alarmată:

— O, vai, cred că n-am adus cu mine nicio haină potrivită pentru călărie!

Trei secunde mai târziu, aleargă afară din cameră și nu-mi mai rămâne decât să mă uit după ea și să dau din cap.

Kira mea are febra cailor și, după câte se pare, asta e o boală serioasă.

Odette se sucește în culcuș.

— Winston? miaună ea ușor. Ce-a fost asta?

Mă culcușesc iarăși lângă ea.

— Totul e în regulă. Sunt cu tine. Dormi mai departe liniștită…

Odette scoate un oftat adânc.

— Atunci e bine, îmi zice și adoarme la loc.

Stau cu ochii pe ușă, în caz că se întoarce Kira, ca să-i explic odată pentru totdeauna că locul ăsta nu e nici pașnic, nici natural. Dar, după doar câteva minute, îmi simt pleoapele tot mai grele. Căldura lui Odette, respirația ei egală…

Se face că alerg prin sala de călărie. Sus, pe margine, stă Cenușiul ăla gras. Îmi strigă ceva, dar nu pricep ce spune. Sună ca un cântecel – și chiar așa e, cântă ceva. Dar nu e un cântec frumos. E o avertizare.

Rămân pe loc.

— Lasă-mă în pace!

Dar Cenușiul râde disprețuitor.

— Deci nu vrei să știi cine a răpit-o pe Odette?

— Odette e în camera Kirei și doarme!

— Ești sigur?

— Firește…

Brusc, motanul cel gras dispare. În locul lui apare un bărbat cu o armă. Pe toate conservele cu heringi, e vânătorul!

Trebuie să ajung repede înapoi la Odette! De ce am lăsat-o singur? Ce caut aici?

În curte, Pat și Patașon dansează un vals. Dar nu pe muzica lui Balotelli, ci pe urletele nebune ale lui Beate. De parcă ar fi o melodie frumoasă.

Sunt uimit și rămân câteva clipe în loc. Dar când Pat mă invită să dansez cu ei, fug de-acolo. Asta nu se poate… niciodată.

Alerg în galop de motan până în camera Kirei. Ușa este întredeschisă, la fel ca mai înainte. Kira, Kira! Doar ce i-am spus că trebuie să aibă grijă de Odette! Când dau buzna, găsesc culcușul gol. Odette nu se vede pe nicăieri. Caut în fiecare colțișor și mă uit până și sub pat… Dar motanul gri și gras avea dreptate. Odette nu mai e… A fost răpită.

— Winston! Winston! mă zgâlțâie cineva.

Deschid ochii și o văd pe Odette.

Pe dumnezeul tuturor pisicilor, să știți și voi că am visat. Nu era decât un coșmar tâmpit. Totul e bine…

Sau mai știi?

Se pune la cale o petrecere

— Personal, eu prefer un aranjament pestriț, draga mea.

Doamna Hagedorn, mama lui Werner, zâmbește larg, dezvelindu-și toți dinții. S-ar putea chiar spune că-și arată colții. Babușca o privește și nu scoate niciun cuvânt, ci doar un soi de mârâit care nu sună foarte prietenos. Cerule! Unde am ajuns?

Și când te gândești că nu voiam decât să ies să iau o gură de aer curat după o noapte de pomină, în care abia dacă am apucat să închid ochii! Odette m-a trezit când eram în mijlocul coșmarului, miorlăind și scuipând, dar dup-aia n-am mai reușit să adorm cum trebuie. Și acum stau între bătrânele astea la micul dejun, ascultându-le cum se ceartă în legătură cu cine ar trebui să stea lângă cine la masă. Ca motan, le-aș face următoarea propunere: totul să fie pus în castroane pe jos și fiecare să ia ce apucă. La pisici merge minunat!

Și ce mai e și ăla un aranjament pestriț?

Oare înseamnă că toți oamenii ar trebui să se îmbrace în culori țipătoare? Eu nu prea pot distinge foarte bine culorile și nici nu înțeleg ce are asta de-a face cu aranjarea meselor.

— Dar dacă unchiul Colea stă singur între *Beata* și *Simona,* el nu înțelege nimic! Ieste rău, fuarte rău.

Babușca se încruntă. Pare foarte îngrijorată. Doamna Hagedorn își mai arată colții o dată.

— Ah, ce tot spui! zice ea apoi și face un semn cu mâna de parcă ar putea să alunge astfel toate gândurile negre. Simone și Beate vorbesc excelent engleza. O să se poată înțelege cu el.

— Engleză? se răstește babușca. Nu vorbește unchiul Colea engleză. Doar *ruskii!*

— Vai de mine! Cine nu mai știe engleză în ziua de azi?

Doamna Hagedorn dă din cap ca și cum n-ar putea să conceapă una ca asta.

— Ziua de azi? Unchiul Colea e om bătrân. Are optzeci ani!

De data asta, babușca e chiar pornită. Și o înțeleg. Înainte să ajung din întâmplare în locul Kirei la școală, nici eu nu știam că oamenii vorbesc mai multe limbi. Și firește că așa e foarte greu să se înțeleagă unii cu alții. Să nu mai spun că nici dacă aș ști germana la perfecție n-aș vrea să stau între Beate și Simone. Una nu mai tace din gură și ailaltă e cât se poate de ciudată – nuuu, mersi! Îmi pot închipui feluri mai bune în care să-mi petrec timpul. Cum ar fi să mă lăfăi într-un colțișor pe undeva, înconjurat de ficat de pasăre.

— Bine, dacă insistați, doamnă Kovalenko, atunci unchiul Colea o să stea între dumneavoastră și vărul meu Hans-Jürgen, oftează doamna Hagedorn, cu iritare în glas.

Apucă foaia cu așezarea la mese, care se află în fața ei, și scrie ceva, dând încontinuu din cap. Se pare că unchiul Colea ăsta a stricat aranjamentul pestriț la care ține mama lui Werner atât de mult. Poate că poartă numai negru și nu se potrivește?

Beate se îndreaptă spre noi. N-are cum să fie de bine.

— Bună dimineața, mamă soacră, sâsâie ea.

Pe babușca n-o salută decât cu o mișcare din cap. Ea răspunde la manierele astea proaste dând din cap cu la fel de multă răceală. Atmosfera de la masă, care era deja rece, mai scade acum cu zece grade.

— A, vă gândiți la aranjarea meselor? vrea Beate să știe. Stați să văd, că și eu mă pricep la chestiile astea.

Aruncă o privire pe foaie.

— Cine mai e și unchiul Colea? Dar nu merge deloc așa!

Sfântă sardină, doar n-om lua-o de la capăt acum! Înainte să înceapă iarăși, o tulesc spre grajduri. Merg s-o caut pe Kira. A dispărut încă de la micul dejun și mi-e teamă că s-a dus să se vadă cu copiii ăia! Copiii cu ponei, bleah!

Arunc o privire în grajdul cu poneii care i se par Kirei atât de drăguți. Nicio șansă – nici Kira, nici poneii nu-s pe-acolo. Dar dacă poneii nu sunt aici, atunci trebuie să fie în sala de călărie, am dedus eu cu inteligența mea ascuțită. Cu tot cu draga de Kira! Ce nerușinare! Am să-i spun eu vreo două!

Pornesc în superviteză spre sala de călărie, mă strecor înăuntru și ce-mi văd ochii? Kira stă călare pe Bulli, care este legat cu un lasou și se învârte în cerc în jurul tânărului ăluia. MIAU! Așadar, Bulli! Ce priveliște tristă! Sunt lovit în demnitatea mea de pisică. Kira e infidelă. Mă trădează pentru un ponei nechezător, care miroase a bălegar. Dar așteptați voi puțin, să vedeți ce-i fac! Nimeni nu poate să fure nepedepsit inima doamnei mele!

Mă apropii de ponei cât pot eu de discret – și sunt pisică, așa că-mi iese. Când ajung la un metru de el, încep să-l scuip și să-l zgârii cu ghearele pe picioarele din spate. Se sperie rău, face două sau trei salturi sălbatice și o aruncă pe Kira jos, în nisip. Bine, acum îmi pare rău puțin, dar de unde să știu că poneiul ăsta e așa periculos? Oricum, acum am dovedit-o tuturor și nimeni să nu mai spună că nu trebuie să te ții departe de bestiile astea, miau!

— Winston, tu ai înnebunit complet? mă ceartă Kira în timp ce se freacă la braț.

Hă? Nebun? Eu? Poneiul ăsta malefic tocmai ce-a trântit-o la pământ, am văzut cu ochii mei. Miaun ofensat. Nu așa te porți cu Winston Churchill!

Tânărul aleargă spre Kira și-i întinde mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Vai, ce sperietură am tras! Bulli s-a speriat de pisică, sigur n-a vrut s-o facă. Te-ai lovit rău?

Kira dă din cap că nu.

— Nu, sunt bine acum. Nici eu nu știu ce l-a apucat pe Winston dintr-odată. L-a atacat pur și simplu pe sărmanul Bulli.

Își scutură nisipul de pe pantaloni și apoi se duce la ponei, care s-a liniștit iar în hățurile lui și urmărește ce se întâmplă.

— Bietul de tine! îi spune Kira, mângâindu-l ușor pe grumaz. Te-ai speriat, nu-i așa? Îmi pare rău, micuțule!

MIAAAAAAAU! Micuțule? Cine, prostul ăla de ponei?

E puțin spus că sunt supărat – sunt de-a dreptul ofensat. În loc să recunoască în sfârșit că toată călăria asta este periculoasă și nu-i face bine, dă vina pe

mine? Bine, poate că e puțin și vina mea, dar nu sunt eu cel mai bun prieten patruped al Kirei? Și Bulli ăsta n-ar trebui să exagereze așa, ce e o zgârietură de-a mea pentru un uriaș ca el?

Poneiul începe să scoată niște sunete care sună ca un fel de MIHIHI – și sunt sigur că râde de mine. Ce răutate! Ce nerușinare! Nu sunt obligat să suport așa ceva. Cu capul sus, ies din sala de echitație. Să fie fericită Kira cu noii ei prieteni, să vedem ce obține din asta.

O să trec eu cumva peste sfârșitul ăsta de săptămână oribil și, când ne întoarcem în Hamburg, pur și simplu n-o să mai fac nimic cu ea. Chiar așa! Poate să mă și implore să fim prieteni din nou, o s-o ignor. Nu sunt o păpușă cu care să te joci așa, când vrei. Și oricum n-o să mai am timp de ea când ne întoarcem. Fiindcă o să fiu mândrul tată a șase pisoi. O să-i cresc să fie niște adulți minunați. Respectuoși și cu bun-simț. O să știe ce înseamnă prietenia și cum trebuie prețuită. Iar copiii mei sigur n-o să-și trădeze cei mai buni prieteni pentru un ponei. Sau pentru orice altă creatură care se întâmplă să treacă pe-acolo. O să fie ca stâncile printre valuri. Fideli și de nestrămutat. Fiindcă eu, tatăl lor, o să-i învăț să fie așa, miau!

Mă cărăbănesc din sală înainte să bage de seamă Kira și băiatul. Kira strigă la un moment dat după mine, dar mă prefac că n-o aud. Singurul lucru care ar mai putea să repare lucrurile acum ar fi o scuză îndelungată din partea ei, dar cred că a spus altceva. Cred că era ceva de genul: „Nu te purta așa, am dreptate!”. Dar nu vreau s-o aud. Să fie fericită cu creaturile ei puturoase de țară.

Nu-mi ia prea mult să-mi dau seama unde trebuie să mă duc. Firește că la Odette. Era atât de epuizată azi-dimineață, că a decis să nu iasă din camera Kirei. Merg să văd în ce stare o găsesc. Poate fac cumva să le cer celor din bucătăria conacului să-i aducă iubitei mele micul dejun la pat. Chiar așa! Ce idee bună! Merg s-o întreb ce vrea să mănânce.

Alerg până la conac, urc din câteva salturi treptele de la intrare și în curând sunt în fața ușii de la camera Kirei. O împing puțin cu laba și intru.

— Odette, comoara mea, nici nu-ți poți închipui ce loc groaznic e ăsta! miaun eu, îndreptându-mă spre culcușul pregătit de mine. Sper să ne întoarcem acasă cât mai repede. Oricum, cel mai important e să poți naște puii în liniște. Cum te mai simți? Să-ți aduc ceva de mâncare?

Odette nu răspunde. Oare nu-i e foame? Sau doarme atât de adânc, că nu mă aude? Mă uit în culcuș. E gol. Odette a dispărut!

O bănuială urâtă

Odette a dispărut! Cel puțin a dispărut din camera Kirei. Nu-mi vine să cred că Odette a mea e atât de irațională încât să plece din cameră, deși mi-a jurat pe cei șase puișori că n-o s-o facă.

Nu știu dacă să fiu supărat sau îngrijorat.

Sunt indecis. Este foarte posibil să-i fi dat ghes o foame micuță. Și fiindcă am stat o veșnicie în sala de echitație prăfuită și puturoasă, ca să mă las jignit de Kira în halul ăla, iubita mea o fi decis să-și caute singură ceva de mâncare.

Pe toate cozile de șobolan! Atunci iubirea vieții mele a ieșit din cameră de foame și cine e de vină pentru asta!? KIRA.

Dacă n-ar umbla toată ziua cu poneiul ăla prostovan, atunci nici eu nu mi-aș fi pierdut timpul s-o opresc să-l călărească. Și-atunci aș fi rămas cu Odette și i-aș fi adus dejunul. Și n-ar trebui Kira să aibă totuși mai multă grijă de Odette? Mai are puțin și naște. Cumva, toată lumea pare să fi uitat de asta. Werner și Anna sunt înnebuniți cu nunta, iar Kira suferă de febra poneilor.

De așa prieteni mai bine te lipsești!

Bine, Kira, să vezi ce-o să mai miaun eu. O așteaptă o furtună, nu altceva – dar asta numai după ce o aduc pe Odette în siguranță în culcușul ei.

Hotărât, părăsesc camera și conacul.

Mă gândesc că o s-o găsesc pe Odette în hambar și că probabil a mâncat deja. E o bună vânătoreasă. Cea mai bună pe care o cunosc și, chiar dacă între timp a mai câștigat în rotunjime, nu și-a pierdut rapiditatea câtuși de puțin. A dovedit-o chiar ieri.

Nu se vede nici urmă de Odette în hambar. Miaun până nu mai pot, dar fără succes.

Caut prin șopron, apoi prin grajdurile cailor. N-o găsesc, încep să mă cam îngrijorez. Doar n-a fost atât de nebună încât să se îndepărteze de conac mai mult de-atât!

Sunt sigur că e capabilă de multe, dar că s-a hotărât să meargă să-și găsească dejunul pe câmpul apropiat,

nici nu vreau să-mi închipui.

Odette e curajoasă, are chef de aventură și e îndrăzneață, dar nu e nebună! Și sigur n-ar face ceva care i-ar pune pe micuți în pericol.

Ceva e în neregulă aici! Sunt tot mai sigur de asta.

CEVA NU E BINE!

— Odette! Odette! Unde ești? miaun eu cât pot de tare prin curte.

Mă reped la sala de călărie. Kira încă e… de fapt, nu, Kira e din nou pe Bulli ăla!

Mă uit după Odette, miaun din toate sufletele mele de mâță, dar nu primesc niciun răspuns.

Gata, acuma chiar sunt îngrijorat.

— Odeeeette! Unde ești?

— Winston, ce e cu teatrul ăsta? mă ceartă Kira.

Are o privire plină de reproș – e supărată pe mine.

— Motanul tău e gelos, spune Lucas, râzând. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

De fapt, nu sunt gelos, ci doar îngrijorat până peste cap pentru iubita mea. Apoi nu prea îmi vine a crede că vreuna dintre pisicile râioase de prin părțile astea ar fi în stare de o prietenie ca cea pe care o am eu cu Kira. Și în niciun caz n-ar putea fi detectivi. Așa că băiatul ăsta nu știe despre ce vorbește.

În fine, mi-e egal și n-are chiar nicio importanță. Gândurile mele sunt la Odette acum și Kira ar trebui să coboare de pe părosul ăsta de Bulli și să mă ajute s-o găsesc.

Miaun și tot miaun, îi fac tot felul de semne că ar trebui să mă urmeze, dar nu face decât să mă privească supărată.

— Winston, serios acuma, exagerezi.

— Poate că vrea să-ți arate ceva? îl aud pe Lucas zicând.

O fi țăran, dar e un băiat de treabă, un tip inteligent. Din păcate, la inteligență nu mă pot aștepta și din partea Kirei, care acum dă din cap. O fi de la febra poneilor. Ce boală grea trebuie să mai fie și asta! Sper să-și revină din ea odată și odată.

— Nu, nu cred! Cred că nu-i plac poneii.

AȘA EEEE! Nu-mi plac poneii. Dar și Lucas are dreptate. Vreau să-ți arăt ceva, Kira, și-anume culcușul

gol din camera ta. Și sper că o să începi să-ți faci și tu ușor-ușor griji pentru Odette.

— Kira, trebuie să mă ajuți la căutări! miaun eu.

Dar Kira nu face decât să-l bată pe Bulli ăsta pe gât și îi mai ia o eternitate înainte să se hotărască să-l descalece.

— Nu pot decât să-mi cer scuze pentru comportamentul imposibil al motanului meu, îi spune cu o figură supărată lui Lucas. Dar cred că trebuie să merg să-l liniștesc. Cu tot mieunatul ăsta nici nu mă pot concentra bine la călărit și-mi piere tot cheful.

Lucas încuviințează din cap.

— În regulă. Du-te și îngrijește-te de motan. Pare că și-a ieșit din minți. Dacă vrei, facem altă încercare mai pe seară.

Kira se strâmbă, de parcă ar durea-o dinții.

— Aș vrea foarte mult, dar, din păcate, nu se poate. Asta a fost ultima ocazie. De-acum încolo totul se învârte în jurul nunții. Ar trebui să fie cea mai frumoasă zi din viața mamei și a lui Werner și, cum toți oaspeții care vin din Hamburg și împrejurimi o să fie amestecați la mese, nu e foarte sigur că lucrurile o să iasă bine.

Îmi aruncă o privire nervoasă și șoptește.

— Mulțumesc pentru asta, Winston.

Kira, Kira, aproape că nu te mai recunosc! De obicei înțelege când am ceva să-i spun. Dar virusul ăsta de ponei… oribilă, cu adevărat oribilă boală.

Ies din sală și, în sfârșit, Kira vine după mine.

Beate și Balotelli sunt în curte și se ceartă. Nu e nimic nou în asta, dar asta nu înseamnă că e mai puțin enervant. Doamna Hagedorn și babușca se tot învârt în jurul unor aranjamente florale. Babuștii i se par frumoase, dar firește că doamna Hagedorn e de altă părere.

— Kira, ai venit la timp, strigă doamna Hagedorn când o vede pe fată. Vrei, te rog, să-i explici bunicii tale că rozul florilor ăstora din aranjament nu arată proaspăt și viu, ci ieftin și de prost gust?

Kira face singurul lucru normal, și anume: încearcă să scape de acolo.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să merg s-o văd pe Odette.

Le zâmbește amândurora, după care dă fuga în casă.

— Asta-mi mai lipsea, murmură ea, în timp ce mergem amândoi pe coridor spre cameră.

Încă mai am o mică speranță că prietena mea o să deschidă ușa și că Odette o să ne aștepte de cealaltă parte a ei cu un zâmbet bucuros de pisică ghiftuită. Te rog, te rog, mă aud vorbind în sinea mea, sper ca Odette să fie în cameră!

— Dar unde e Odette? spune Kira și mă privește întrebătoare.

Mă învârt în cerc și îmi dau toată silința să-i explic fetei ăsteia care suferă de pe urma poneilor că tocmai asta e problema mea: Odette a dispărut.

Și în sfârșit – ÎN SFÂRȘIT – înțelege!

— De-asta ai făcut tot scandalul ăla, Winston, îți făceai griji pentru Odette!

Miau! A revenit Kira mea!

Gânditoare, se uită prin cameră.

— Poate că nu i-a plăcut locul ăsta? Poate că s-a retras într-un hambar pe undeva ca să-și poată aduce micuții pe lume în pace.

Miaun în semn de protest. Nu, nu se poate. Odette știe că mi-aș face griji. Și oricum, mi-a promis că o să aducă pisoii pe lume în camera Kirei. Nu, nu, de zece ori nu, o simt în oase. Mă mănâncă nasul. E un semn clar că ceva nu e bine. Odette n-a dispărut de bunăvoie din culcușul ei confortabil sau, în orice caz, dacă ar fi plecat, s-ar fi întors.

Fac ture între ușă și culcuș ca să-i dau Kirei de înțeles că trebuie să mergem s-o căutăm.

Acum, fără întârziere!

— Bine, înțeleg, îți faci griji pentru Odette! spune Kira. Trebuie s-o căutăm.

Dau din cap. Și Kira nu mai întârzie.

— O să se enerveze mama, fiindcă de mult ar fi trebuit să fiu la duș. La amiază vine coafeza care trebuie să ne aranjeze părul mie, mamei și babuștcăi. Dar Odette e mai importantă acum.

Kira mă urmează în curte și începe să strige tare după Odette. Lucas iese din hambar și întreabă ce s-a

întâmplat.

— Odette a dispărut! Suntem îngrijorați, fiindcă trebuie să nască.

Lucas se decide imediat să ne ajute la căutări.

Bine, bine, deci nu e un tip chiar așa de rău. În vreme ce Lucas și Kira caută prin grajduri și mai aruncă o privire în sala de călărie, eu caut prin zona din jurul curții. Mă uit în orice colțișor, miaun încontinuu după Odette, dar parcă ar fi înghițit-o pământul.

— Cauți pe cineva? se aude o voce de undeva de sus.

Ridic privirea și într-un copac văd o pisică. Nu, două. Ba stai, sunt chiar trei.

— Ești nou pe-aici? întreabă una dintre ele, un tărcat gri cu ochi de un verde aprins.

— Stau numai un weekend, răspund eu repede. Și da, caut pe cineva, pe prietena mea, Odette. Este albă ca zăpada și frumoasă ca-n povești și trebuie să nască. Ați văzut-o cumva?

Cele trei pisici clatină din cap.

— Din păcate, nu, răspunde una neagră ca tăciunele. Eu sunt Peterle. Tărcatul e Uschi și roșcatul de-acolo e Bonny. De unde vii mai exact? Adică tu și prietena ta.

— Din Hamburg. Pe ea o cheamă Odette și pe mine Winston.

Mă gândesc dacă n-ar trebui cumva să mă prezint cu numele întreg. Dar toți trei par cam din topor și nu știu dacă le-ar folosi la ceva să-mi știe titlurile. Și oricum nu e timp de stat la taclale, trebuie să merg s-o caut pe Odette. Și cel mai bine le cer ajutorul ăstora trei.

— Voi sigur știți zona mai bine decât mine. Nu mă puteți ajuta la căutări?

— Asta voiam să-ți propun și eu, spune Peterle, iar ceilalți dau și ei din cap.

Pornim toți patru. Dar oricât de departe am căuta-o, Odette a dispărut pur și simplu. Pe drumul înapoi spre curte, mă întâlnesc cu Kira. Se uită la mine și dă din cap, cu o figură îngrijorată.

— Deci nici tu n-ai găsit nimic? murmură ea.

Miaun învins.

— Am căutat peste tot. Lucas și Lina m-au ajutat, fiindcă ei știu locul mai bine. Dar Odette e de negăsit. Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic.

— Da, sper să n-o fi prins vânătorul ăla nemernic care mișună pe-aici de-o veșnicie și umblă pe unde vrea el, spune Peterle, părând foarte îngrijorat.

Un vânător care mișună? S-o fi împușcat pe Odette a mea?

Sfântă sardină în ulei, ca pe Pat și Patașon! Oare să se fi adeverit coșmarul meu și vânătorul ăsta viclean să fi dispărut cu Odette? A răpit-o?

With a little help from my friends sau: prietenul la nevoie se cunoaște

— Winston, nu sta așa abătut! O s-o găsim noi pe Odette, încearcă prietena mea să mă încurajeze. Și dacă a prins-o vreun vânător, atunci o să-i dăm noi de urmă, îți promit. Totul o să fie bine.

Kira mă mângâie ușor pe după urechi și pe burtică, dar tot oribil mă simt. E ca și cum te-ai trezi dimineața și soarele n-ar mai răsări dintr-odată și toată ziua ar fi întuneric beznă. Cu totul oribil!

O'Nelly behăie și ea din compasiune. Capra de circ m-a văzut căutând-o pe Odette și acum vine curioasă la mine și la Kira.

— Winston, *old chap,* Kira are dreptate. O s-o găsim pe prietena ta, dacă omul ăsta rău a ascuns-o pe undeva. N-o să se poată feri de noi la nesfârșit, *that's for sure*[5].

Pat și Patașon vin gâfâind. Și ei vor să mă liniștească. Sfântă sardină, asta-mi mai lipsea! Winston Churchill e consolat de doi câini de circ. Ce umilință! Încerc din răsputeri să nu mai stau cu capul plecat ca să nu mai mătur pământul cu mustățile.

— Doamne, ce trist pare motanul ăsta al tău! observă Lucas, care a ajuns și el lângă Kira. Chiar pare să-și facă griji pentru pisica albă.

Kira încuviințează.

— Firește! E prietena lui!

Lucas rânjește.

— Prietena lui?

— Exact, confirmă Kira. Prietena lui și marea lui iubire.

Ce bine că tocmai mă uitam în jos și că am atâta păr pe față. Altfel ar fi putut lumea să vadă cât de roșu m-am făcut în obraji. Nu prea îmi place când viața mea intimă e expusă așa în fața străinilor. Mai ales în fața iubitorilor de ponei.

— Hahaha! Marea iubire! râde Lucas.

Ce l-a mai apucat și pe-ăsta? Râde cumva de sentimentele mele?

— Dar ce e așa amuzant? vrea și Kira să știe.

— Păi „marea iubire”… Vorbim totuși de două pisici.

— A, și tu tocmai voiai să-mi explici că nu există așa ceva între animale, nu?

— Ăăă… păi da…

Kira îi aruncă lui Lucas o privire foarte, foarte aspră.

— Ba firește că există! Și tocmai de-asta trebuie să ne asigurăm că o găsim pe Odette cât mai repede cu putință. Așa, unde locuiește vânătorul ăsta?

Lucas ridică din umeri.

— Nu știu exact. Ar putea să fie doar un zvon. Ar trebui să fie cineva din afară, așa spune tata. Vreun tip care vine la vânătoare aici numai la sfârșit de săptămână. Nu l-a văzut nimeni până acum. E foarte misterios.

— Păi și are voie să facă asta? Să vină aici la sfârșitul săptămânii și să împuște animale? întreabă Kira supărată.

— Nu prea. Ai nevoie de permis de port-armă, de permis de vânătoare și trebuie să și închiriezi un teren de vânătoare. Dar apoi se poate. Dacă respecți toate legile, atunci e perfect în ordine. Numai dacă face ceva în neregulă poate să i se ia permisul și trebuie să-și predea armele; atunci n-ar mai avea voie să împuște animale. Dar atâta vreme cât e permisă, vânătoarea e un hobby ca oricare altul.

Pat și Patașon pufnesc supărați, O’Nelly clatină din cap.

— *Oh dear!* Ce răi sunt oamenii! Cum ar putea să fie un hobby să împuști animale nevinovate?

Când are dreptate capra asta, are dreptate.

Și pe mine mă neliniștește gândul – deși, ca motan, sunt eu însumi vânător. Sau ar trebui să fiu, cel puțin.

— Dar cum ar putea un vânător să o vâneze pe Odette? se gândește Kira cu voce tare. O pisică nu e un iepure!

— Vânătorii pot să împuște și pisicile, dacă sunt pisici care vânează, îi explică Lucas.

Mă ia cu fiori pe șira spinării. Pisici care vânează! Sper că asta nu înseamnă că o pisică onorabilă nu mai

poate vâna șoareci. Odette a mea chiar ar fi în pericol atunci.

— Odette nu vânează nimic! strigă Kira.

— Firește că nu. Dar pentru vânătorii care nu respectă regulile, asta e o scuză foarte bună.

Kira trage aer în piept.

— Biata mea Odette!

— Liniștește-te. Nu știm exact ce s-a întâmplat. O să-i căutăm și sigur o să-l pun la punct pe vânător când îl întâlnim. Dar nu știu dacă o să fie așa ușor.

— Winston, îmi șoptește mie O'Nelly. Am o idee despre cum să-l găsim pe tipul ăsta. Și pe Odette a ta. Este planul perfect, 100 *per cent foolproof* garantat sută la sută.

Mă holbez la ea.

— Da?

Ea încuviințează din cap.

— *For sure!*[6] Îi pregătim o capcană. Pat și Patașon o să fie momeala.

O'Nelly behăie, impresionată de propria idee. Mie nu mi-e foarte clar ce vrea capra să facă. Poate că toată frica asta pentru Odette mi-a băgat creierul în ceață.

— Cum vrei s-o facem? o întreb eu timid.

— Nu te-ai prins? Vânătorul deja a tras în ei doi. Îi trimitem pe căței prin împrejurimi, dar de data asta stăm cu ochii în patru să vedem cine încearcă să-i împuște. Și înainte să facă vreo mișcare, îl înhățăm pe făptaș și-l facem să ne spună unde o ține pe Odette.

— Hm, fac eu, lăsând capul într-o parte.

Ar putea să meargă. Numai că planul ăsta are o mică hibă. Și nu e una care să poată fi trecută cu vederea.

— Toate bune și frumoase, dar ce ne facem dacă vânătorul chiar reușește să-i împuște pe Pat și Patașon?

— Mehehe, n-o să poată! N-a putut nici prima oară.

— Da, dar poate că a doua oară are mai mult antrenament. Sau mai mult noroc.

Nu țin eu cine știe cât la potăile lui Balotelli, dar nici n-aș vrea să le văd împușcate la grămadă. O'Nelly oftează behăitor.

— Bine, dacă ai o idee mai bună.

Clatin din cap.

— Nu, din păcate nu. Doar dacă…

Mă gândesc. Deodată, îmi vine o idee fulgerătoare. Asta e!

— O să mergem în grup! Eu și câinii. Și poate și tu. Și papagalii și maimuța. Dacă reușim să ne mișcăm tot timpul, asta înseamnă că o să ne vadă imediat, dar și că n-o să ne poată nimeri. O să fim ca niște ținte mișcătoare.

— Behehe, *good idea!*[7] Ar putea să funcționeze. Atunci nu mai avem nevoie decât de cineva care să stea cu ochii în patru.

O'Nelly sare entuziasmată de colo colo, pasămite bucuroasă că o să vânăm vânătorul. Eu trebuie să recunosc că gândul de a umbla pe-aici ca țintă vie nu mi se pare prea îmbietor. Însă niciun sacrificiu nu e prea mare pentru o miză așa de înaltă.

Nu ne mai lipsește decât echipa de pândă, care să stea cu ochii în patru. Mă uit la Kira și la Lucas. Oare o să reușesc să le explic celor doi planul meu? La urma urmei, și ei o caută pe Odette. Merită să încerc! Încep prin a-mi băga ghearele în pantalonii Kirei, ca să nu uite de mine, pentru că văd că Anna se îndreaptă spre noi.

— Kira, unde-ai fost tot timpul ăsta? Mai sunt atâtea de făcut până la nuntă și tu parcă vrei să-ți petreci tot timpul cu poneii!

— Nu, mamă, nu e adevărat. Odette a dispărut și trebuie s-o caut neapărat.

Anna o privește pe fata ei cu severitate.

— Știu că iubești animalele până la cer, dar nunta este mai importantă. Păcat că n-am lăsat animalele într-un adăpost. Așa măcar am fi scăpat de tot deranjul ăsta.

Miau! Ce-o avea și Anna? Cum adică „tot deranjul"? Cine a vrut să se căsătorească neapărat aici la țară? Nu ea? Și că nunta asta e mai importantă decât viața iubitei mele Odette și puii noștri, asta e o prostie cât casa. Ce e așa de important la o nuntă? N-o să se schimbe nimic în viața Annei după ea. Werner oricum

o iubește din toată inima, trăiesc deja împreună, nu prea pricep tot circul ăsta.

Apropo de circ: O'Nelly îmi face semn cu urechile ei lungi și behăie.

— Winston, *old chap,* ce s-a întâmplat? Mergem să-l căutăm pe vânător sau ce? Ne presează timpul. Și cine poate să ne dea și nouă o mână de ajutor?

— Ai dreptate. Trebuie neapărat să mergem. Și știu exact cine ar putea să ne ajute la căutarea vânătorului. Ține-te după mine!

Operațiunea „Găsește-o pe Odette”

— Stai să văd dacă am înțeles. Voi atrageți atenția vânătorului asupra voastră și, în timp ce încearcă să vă împuște, noi stăm cu ochii în patru ca să-l înhățăm?

Așa cum pronunță Peterle „să vă împuște”, planul meu nu mai pare așa grozav.

— Păi… da. Ar fi important să declanșați alarma înainte să apuce el să tragă.

— OK, zice Peterle, mângâindu-și cu lăbuța barba cea neagră, dar noi suntem doar trei pisici. Și trebuie să stăm cu ochii în patru. Ca să nu-l ratăm pe ăsta și să vă împuște. N-o să fie prea plăcut pentru voi să vă treziți cu câteva alice în poponeț.

Chicotește. Nu mi se pare chiar așa de amuzant, dar, din păcate, are dreptate. Ne mai trebuie o pisică. La naiba!

— Sir Toby! strigă Peterle dintr-odată. Știu: Sir Toby!

Cine-o mai fi și ăsta? Mă uit la el fără să pricep.

— A patra pisică, îmi explică el. Îl putem întreba pe Sir Toby. E cam țâfnos, dar de fapt e foarte săritor. O să-l întreb dacă vrea să ni se alăture.

— Dar nu spuneai că sunteți doar trei?

— Ba da. Bonny, Uschi și eu. Sir Toby e un singuratic. Dar împrejurările excepționale cer măsuri de excepție. Hai cu mine să vorbim cu el.

Fără să mai aștepte un singur cuvânt, Peterle o ia din loc. Eu alerg după el. Unde se ascunde în curtea asta un motan cu un nume așa de nobil? Sir Toby. Sună ca și cum ar avea un arbore genealogic lung cât o rolă de hârtie igienică. Sună a premii luate în mod repetat la concursuri de frumusețe și programări săptămânale la frizer. Oare am subestimat populația de prin părțile astea?

După o sută de metri, ne oprim. Chiar în fața sălii de călărie. Ce căutăm aici? Sigur Sir Toby locuiește în casa de oaspeți. Lângă o scândură de ascuțit ghearele făcută numai și numai din aur și într-un culcuș de pisici bătut în pietre prețioase.

— Toby, ieși afară! strigă Peterle.

— Ce e? se-aude dinăuntru o voce care parcă mi-e cunoscută de undeva.

— Îți explic când ieși.

— Un moment, vin imediat.

Un minut mai târziu, un nor de praf se îndreaptă spre noi dinspre hală. Când se lasă praful, îl văd în fața noastră pe Cenușiu. Arată la fel de nedichisit și de neîngrijit ca ieri, când l-am cunoscut. Îmi pică fața.

— *Tu* ești Sir Toby?

— Da. Am fost dintotdeauna, mormăie el la mine. De ce?

— Da… păi… pentru că… pentru că eu am bănuit cumva că…

Sfântă sardină, cum mai ies din asta fără să-l jignesc?

— Fiindcă ai bănuit că dacă mă cheamă Sir Toby o să mă plimb pe-aici cu o lingură de aur în gură?

Cenușiul chicotește.

— Nu aș fi spus-o chiar așa, dar mi-am imaginat că cineva cu numele ăsta o să arate mai îngrijit. Aristocratic… cumva.

— Ă? miaună Peterle. Aristo-ce?

— Aristocratic, repetă Cenușiul. Mai nobil, dintr-o casă aleasă.

— Aha.

Peterle nu mai știe ce să zică și eu simt cum mă încălzesc în obraji și dintr-odată îmi par și mie însumi cam superficial și cu nasul pe sus.

— Îmi pare rău, mă grăbesc eu să-l asigur, n-am vrut să spun asta.

Cenușiul își scutură blana prăfoasă.

— Nu-ți face griji, ai dreptate. Chiar vin dintr-o casă nobiliară, dar am plecat de-acolo de bunăvoie. Sunt un hippy.

— Ce ești? întreb eu.

— Cineva căruia nu-i pasă de proprietăți, bani și faimă. Și nici de nume. Numele sunt vorbe de fum. Viața e cea care contează, momentul prezent…

— Da, viața! mă bag eu hotărât peste el, ca să pun capăt poliloghiei. „Viața” este cuvântul important aici, fiindcă tocmai vrem să-ți cerem ceva într-o chestiune

pe viață și pe moarte. Avem neapărată nevoie de ajutorul tău.

— Serios? se miră Cenușiul, făcând ochii mari.

— Da, serios. Uite cum stau lucrurile…

Nu-mi trebuie multe cuvinte ca să-i explic lui Sir Toby ce vrem de la el. O fi el prăfuit, dar are mintea brici și înțelege imediat că Odette este în pericol de moarte, că poate a fost răpită de vânătorul de pisici și are nevoie de ajutorul nostru. Și că avem nevoie și de un al patrulea motan care să stea la pândă în timp ce O'Nelly, Pat și Patașon, Floyd și cu mine ne plimbăm la vedere prin curtea conacului.

— Pfui, a mieunat el, dar aveți multe de făcut, nu glumă. Firește că vă ajut. Cunosc zona foarte bine și vânătorul ăla de mâțe îmi stă de multă vreme ca un ghimpe în coastă.

***

Când mă întorc cu Peterle, Uschi, Bonny și Sir Toby la animalele de circ, O'Nelly behăie a nerăbdare.

— În sfârșit! Mă gândeam că n-o să te mai întorci și că va trebui s-o găsim pe Odette a ta singuri. Oamenii s-au făcut nevăzuți cu toții – s-au dus să se aranjeze pentru nuntă. Până și Balotelli și-a adus cu el uniforma cea mai elegantă și acum se îmbracă. În fine, cel puțin așa n-o să ne stea în cale. Așa că *let's get started,* să începem!

Pat și Patașon o iau înainte alergând, fiindcă ei știu locul în care a tras vânătorul în ei. Floyd se apucă să dea ocoluri întregii trupe și să țopăie de colo colo, iar eu când sar pe spatele lui O'Nelly, când mă plimb printre picioarele ei. Papagalii când zboară deasupra, când zboară pe lângă noi. Pe scurt, aș spune că facem tot ce putem ca să atragem atenția. Peterle și compania, în schimb, ne urmăresc fără să sară în ochi, se țin la distanță și se ascund mereu în spatele smocurilor de iarbă care cresc la marginea drumului.

Nu trece mult și încep să mă întreb cât o să trebuiască să mai sar pe spatele caprei ăsteia irlandeze. Încet-încet, mă ia oboseala. Nici nu-i de mirare. Încă sunt frânt după noaptea trecută. Când să le propun

prietenilor mei să facem o mică pauză, îl aud dintr-odată pe Peterle strigând „Atenție!”, apoi răbufnește o detunătură puternică și ceva îmi trece cu un vâjâit pe la ureche. Mă sperii atât de tare, că pic jos de pe spatele lui O’Nelly. Sfântă sardină! Cineva a tras în mine!

Celelalte animalele fug care încotro și eu mă repun repede pe picioare și mă ascund în spatele unui copac.

— Peterle, l-ai văzut? strig eu în direcția în care bănuiesc că se află camarazii mei.

— Da, strigă el înapoi. Știu unde trebuie să-l căutăm! Haide repede!

O iau la fugă, cu O’Nelly și câinii după mine. Ajungem curând lângă Peterle; celelalte pisici sunt deja acolo.

— Uitați!

Arată cu laba spre o căscioară ferită privirii, care se află într-un loc retras de pe partea cealaltă a străzii.

— Individul a dispărut în casa aia. Avea, într-adevăr, o armă cu el și a ieșit din păduricea aia. Chiar atunci v-a văzut și a țintit. Ați pățit ceva?

— Nu. Dar trebuie să mergem să vedem casa asta mai îndeaproape. Poate că o ține pe Odette închisă acolo.

O’Nelly behăie în semn de acord.

— S-a făcut. Exact așa facem. O să vezi că Odette o să fie în curând în cuibușorul ei de acasă. O să-i venim noi de hac tâlharului ăstuia nesuferit.

— Dar cum intrăm în casă fără ca vânătorul să ne vadă? întreabă pisica Uschi, părând foarte înfricoșată. Pisicile nu par să-i placă foarte mult. Cine știe ce-o să ne facă atunci când o să ne descopere în bârlogul lui. Știm deja că împușcă pisici.

Amicul ei, Bonny, face ochii mari și miaună cu teamă. Numai Sir Toby ridică hotărât bărbia și face câțiva pași în direcția casei.

— Nu vă temeți acuma. Vă propun ceva. Capra asta bătrână poate să se împungă cu coarnele în ușa casei, ca să-l atragă afară. Între timp, trupa de circ ține un spectacol afară, ca să îl facă pe vânător să se îndepărteze de casă. Și-n timpul ăsta, noi ne furișăm înăuntru și inspectăm locul cât putem de repede.

Suntem totuși cinci pisici, nu poate să dureze prea mult.

— Un super-plan! spun eu. Și dacă o găsim pe Odette, o eliberăm imediat și o luăm de-acolo.

— Fabulos! Așa facem! Chiar acum! strigă O'Nelly și traversează strada înspre casă.

Eu și Sir Toby o urmăm. Celelalte animale ezită o clipă, dar apoi vin și ele.

— Așa, pisicile să se așeze în stânga și-n dreapta casei. Îmi încep numărul!

O'Nelly își lasă capul în jos, își ia avânt și se izbește cu toată puterea în ușă. Apoi din nou și din nou, după care ușa chiar se deschide și un bărbat neîngrijit, cu barba ciufulită și cu plete încâlcite iese în prag, în pantaloni scurți.

— Ce se întâmplă aici? urlă el. Ați înnebunit cu totul?

Ca la comandă, O'Nelly se ridică pe picioarele din spate și începe să-i ofere spectatorului un mic dans. Maimuța Floyd face salturi peste salturi, iar Pat și Patașon latră și aleargă. Ce mai, ca la casa de nebuni!

— Haide înăuntru! îmi șoptește Sir Toby. N-avem timp de pierdut.

Și câtă dreptate are! Las circarii să fie circari și mă strecor cu celelalte pisici în casă, unde împărțim între noi parterul și etajul. Urc repede scările și mă uit în prima cameră pe lângă care trec. Nimic! Doar un pat și o noptieră, nici urmă de Odette. Nici nu miroase a ea, oricum.

La fel și-n a doua cameră: doar o masă de scris și un covor vechi și sfoiegit. Pe toate salatele de hering din lume, Odette tot trebuie să fie pe undeva! Dar nici în ultima cameră nu găsesc nimic. Cobor treptele în goană.

— Deci? îi întreb eu pe ceilalți.

— N-am găsit nimic, din păcate, miaună Sir Toby.

— Nici noi, spune Uschi cu regret. Și-am fost până-n pivniță.

Bonny dă din cap cu tristețe.

— OK, hai să ieșim repede, înainte să ne prindă tipul ăla! ordonă Sir Toby și se strecoară pe ușa de la intrare.

Noi ceilalți ne ținem după el și afară ne lipim de zidul casei ca să nu fim văzuți.

Vânătorul de pisici încă e înconjurat de trupa de circ a lui O'Nelly și nu bagă de seamă că tocmai atunci cinci mâțe ies din casa lui. Avem destul timp ca să ajungem pe partea cealaltă a străzii. Când Uschi trece ultima strada, O'Nelly se ridică iar pe picioarele din spate și behăie cu putere.

— *Let's go!* S-o ștergem înapoi! strigă, după care trece și ea strada.

Pat, Patașon, Floyd și papagalii o urmează.

Vânătorul rămâne în urmă, complet buimac, făcându-ne cu pumnul și urlând.

— Lighioane nenorocite! Ce-a fost asta? Când vă prind, o să v-arăt eu vouă! Și-o să vă găsesc, puteți să fiți siguri!

Sunt ușurat când mă văd teafăr înapoi în curte. A fost palpitant, nu glumă! Însă ușurarea mea ține doar puțină vreme. Nici n-apuc să răsuflu bine și îmi aduc aminte că încă n-am găsit-o pe Odette. Pe iubita și puișorii mei parcă i-a înghițit pământul. Îmi vine să-mi smulg mustățile!

Poneii-s proști. Sau poate că nu?

O'Nelly mă privește cu milă. *Sorry, old man*[8], planul a mers a-ntâia, dar rezultatul a lăsat de dorit…

Floyd și papagalii par și ei destul de abătuți. Și nici măcar Pat și Patașon nu mai au chef de joacă.

Pisicile de țară însă, abia dacă pot să-și păstreze calmul.

Sir Toby încearcă să mă încurajeze.

— Winston, nu te pierde cu firea. O s-o găsim pe doamna ta. Pentru început, e un semn bun că nu e acolo în casă, ținută în vreo cușcă.

Motanul Bonny dă și el din cap.

— Exact. Drăguța ta nu era înăuntru, ceea ce înseamnă că n-a prins-o. Vezi partea plină a paharului, Winston.

Din păcate, nu pot să le împărtășesc optimismul. Îmi fac atâtea griji pentru Odette și pentru puișori, că nu prea pot să văd care e marea lumină de la capătul tunelului. Văd doar un gri întunecat care se preface tot mai mult într-un negru profund și nesfârșit.

— Merg să mă mai uit o dată în camera Kirei, murmur eu vlăguit. Poate că s-a întors între timp…

Firește că nu cred nicio secundă ce spun. Dintr-odată simt că… Of, sfântă sardină, aș vrea să plâng ca un copil.

În camera Kirei nu găsesc nici măcar un firicel din blana lui Odette a mea. Mai caut odată prin tot conacul înainte să ies iarăși prin spate la aer liber. Afară, ceilalți stau în cerc, dar nu pot să le suport acum privirile pline de milă și cuvintele de încurajare.

Nu mi s-a întâmplat de multe ori în viață să vreau să-mi îngrop capul în proverbialul nisip. Poate că-așa se întâmplă când ești îngrijorat nu doar pentru iubita ta, ci și pentru copii. Șapte motive de îngrijorare te dau peste cap.

În plus, te fac și neatent, fiindcă n-am băgat de seamă în care direcție mergeam. Abia când simt ceva extrem de umed nechezând lângă mine înțeleg că am ajuns în țarcul lui Bulli ăla.

— Îhh! fac eu și-l privesc acuzator. De ce mă scuipi?

Poneiul face pe nevinovatul.

— N-am făcut așa ceva.

Ce să-ți povestesc! Cum vine una ca asta!? Sigur mi-am închipuit că sunt acoperit de scuipat de ponei. Dau disprețuitor din cap și caut s-o șterg de-acolo, dar Bulli nechează:

— Așteaptă, Winston! Ăsta e numele tău, nu?

N-am absolut niciun chef să stau la discuții cu Bulli ăsta; numai el e de vină pentru ce s-a întâmplat. Fiindcă dacă nu i-ar fi monopolizat atenția Kirei așa cum a făcut-o, atunci n-ar fi scăpat-o pe Odette din ochi și nici eu n-aș fi ajuns, îngrijorat de moarte, în țarcul lui ca să mă las acoperit de flegmă.

— Firește, miaun eu absent și mă îndepărtez.

Dar nu ajung prea departe, fiindcă Bulli mă prinde din urmă și-mi taie calea. L-o fi înțepat vreun bondar sau ce-o avea?

— Am auzit mai adineaori că prietena ta a dispărut, nechează el.

Ei, ce să spun, nu e cine știe ce chestie, fiindcă nu cred că e animal în curtea asta, ori de-aici, ori venit în vizită, care să nu fi auzit ce s-a întâmplat.

— Și să știi că eu și Wally ne-am uitat și noi după prietena ta. Aș vrea să știi că animalele de-aici sunt foarte apropiate unele de altele.

Foarte frumos, îmi trece mie prin cap. Și eu cu ce mă aleg? Vrea să mă consoleze? Să se consoleze mai bine pe el, fiindcă dacă nu o lasă în pace pe Kira…

— Și am descoperit ceva care s-ar putea să te ajute cât îți cauți prietena.

Nu prea îmi vine a crede că Bulli ăsta poate să-mi dea mie un indiciu important. Dar sunt atât de disperat, că miaun lipsit de speranță:

— Ce-ai văzut?

Bulli își încrețește botul alb.

— De văzut n-am văzut nimic.

Știam eu. Vrea doar să-și dea importanță când de fapt n-are idee despre nimic. Ponei nenorocit! Ponei extrem de nenorocit și de enervant!!!

— Dar am auzit șoarecii grajdului vorbind între ei.

Șoarecii din grajd? Vorbind? Și-atunci fac legătura: Odette l-o fi vânat pe vreunul dintre ei, fiindcă îi era foame. Poate că, făcând asta, a căzut în cine știe ce groapă și șoarecii au vorbit despre asta, fiindcă firește că sunt bucuroși că cea mai bună vânătorească a tuturor timpurilor a fost scoasă din circulație. Să fie posibil așa ceva?

— Unde? Când? Ce? îl întreb eu pe Bulli. Sigur a căzut într-o groapă. Știi unde? Vorbește odată și să nu scoți prostii pe gură!

Strig la Bulli. Abia mai târziu îmi dau seama că gurii lui i se zice de fapt bot.

— Ți-aș spune dacă m-ai lăsa. Și cred că ești și puțin cam bătut în cap, fiindcă nu-mi aduc aminte să fi spus nimic de vreo groapă.

Bine, bine. Poate că imaginația mi-a luat-o înainte. Dar e de mirare, când ești bolnav de griji? Nu. Sigur că nu.

— Ce-ai auzit? întreb eu supus.

— O discuție între doi șoareci lângă moara de orz. Își fac culcușul acolo de-o veșnicie și, oricum, ăla e teritoriul șoarecilor. Este un soi de lege nescrisă în curte la noi. Chiar și pisicile o respectă. Știm să trăim și să-i lăsăm și pe alții să trăiască. Cel puțin în anumite zone. În afara lor, e care pe care, înțelegi tu?

Nu, pe toate conservele goale, nu înțeleg. Ce tot vrea să-mi explice poneiul ăsta lățos? Că aici în curte există alte legi? Că pisicile au voie să vâneze șoareci numai în afara teritoriului șoarecilor? Ce nebunie mai e și asta?

— În orice caz, un șoarece i-a spus altuia că au avut o captură nemaivăzută. Vorbeau de ceva gras și alb.

CE??? Oare poneiul ăsta păros vrea să-mi spună că Odette a mea a fost prinsă de șoareci? De ȘOARECI? Că cea mai bună vânătorească a marelui oraș e ținută prizonieră de niște șoareci de câmp? Prostii. Prostii poneiești! Și cum anume s-a întâmplat asta, mă rog? Niște șoareci mici capturează o nobilă și frumoasă pisică? Imposibil. Fir-ar să fie! Incredibil!

— Bulli, nu vreau să te jignesc, dar ai tras cumva prea mult fân pe nas? întreb eu animalul negru.

Se holbează la mine cu ochii lui mari și căprui.

— Fânul nu se trage pe nas, ci se mănâncă. Cel puțin așa facem noi. Cum faceți voi la oraș nu știu și nici n-aș prea vrea să aflu. Dar un lucru e sigur: nu sunt surd și nici nu-mi imaginez lucruri care nu există. I-am auzit bine pe ăia doi șoareci vorbind și spuneau ceva despre un prizonier destul de gras și foarte alb.

— Aha! Deci era vorba despre un animal gras și alb. Atunci nu e Odette. Prietena mea are o siluetă foarte frumoasă și e mereu atentă să nu se îngrașe.

— Prostii, Winston, e foarte, foarte grasă. Cel puțin acum. Se zvonește că se află într-o situație specială.

— Dar cum ar fi putut șoarecii să facă așa ceva? întreb eu timid.

— Ăștia de-aici sunt dați cu toate alifiile, spune Bulli, fornăind. Dar cum au făcut-o exact, asta n-am mai aflat. Și nici nu știu unde-și țin prizoniera. Tocmai când voiam să-mi ciulesc urechile, a trecut pe-acolo o maimuță ciudată, făcând tot felul de tumbe. Șoarecii și-au întrerupt conversația imediat și au tulit-o de-acolo.

Floyd! La naiba! Ce talent are de a se nimeri la locul nepotrivit în momentul nepotrivit!

Inima îmi bate ca nebuna și creierul îmi lucrează la turație maximă. Oare chiar poate să fie adevărat că Odette a mea a fost prinsă de șoareci? De ȘOARECI?

În orice altă situație, aș fi spus un NU hotărât. Dar poate că aici, la țară, șoarecii sunt mai mari și mai puternici. Și poate că Odette a avut de-a face cu mai mulți deodată sau poate că au atras-o într-o capcană. Dar cea mai importantă întrebare care îmi vine în minte este: CE AU DE GÂND SĂ FACĂ CU EA?

— Îmi poți arăta încotro e silozul ăsta de orz? îl rog eu pe Bulli.

El dă din cap.

— Sigur, te duc până acolo.

Numai că poarta de la țarcul lui e închisă bine. Așa că-mi stă pe limbă să-l întreb cum are de gând să facă asta, dar chiar atunci deschide zăvorul cu botul, de parcă ar fi făcut asta de-o veșnicie, și închide poarta la loc cu copita din spate.

— Hai cu mine! îmi zice și o ia la pas.

Câteva secunde rămân mut de uimire, după care pornesc după el. Silozul se află cumva în afara curții, undeva în spate, direct pe granița dintre curte și proprietatea unde locuiește Lina. Poate de-aia știe Bulli atât de bine curtea din spate.

— Bine, îți doresc succes, îmi spune el la sfârșit, când stăm amândoi în fața silozului. Dacă mai pot face ceva pentru tine, atunci spune-mi. Acuma prefer să mă întorc. Dacă vede Lina că am ieșit singur de-acolo, o să-și facă griji.

Îmi mai face un semn amical și pleacă.

Stau în fața silozului și-mi storc creierii, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să fac mai departe. Să dau buzna înăuntru și s-o caut pe Odette? Nu știu ce cârd de șoareci mă așteaptă acolo înăuntru și, dacă lucrurile sfârșesc prost, aș putea să cad în vreo capcană șoricească vicleană. Firește că nu mi-e frică de șoareci. Niciodată. Dar n-are rost să mă grăbesc aiurea și fără să mă gândesc mai bine. Dacă chiar au reușit să o prindă pe Odette, atunci sigur e vorba de șoareci din cale-afară de inteligenți și puternici. Altfel nu se explică – asta dacă nu cumva a auzit Bulli prost.

Nu, nu pot să renunț la această speranță. Mă mai întind o vreme, ca să-mi scot neastâmpărul din oase și apoi pornesc în vârful lăbuțelor înspre siloz.

Se-aud foieli și fojgăieli, se fuge și se chițăie. Ar fi deștept din partea mea dacă aș prinde repejor unul dintre șoriceii ăștia care se furișează, acum după ce m-am lămurit că n-au de gând să încerce să mă prindă ei pe mine. O șterg, s-au pus pe fugă – așa cum te-aștepți să facă șoarecii sănătoși la cap. Când pisica e acasă, șoarecii nu mai joacă pe masă!

Winston Churchill, trebuie s-o faci! Acum! Hai odată! Winston, fii un motan adevărat! Fă-o! Prinde și tu în sfârșit un șoarece! Ai încredere în tine! GATA!

Sar în față. Simt miros de șoareci.

— Odette!? miaun eu din toți plămânii. Odette, iubita mea, ești aici?

Tăcere. Nu se mai aude nimic foindu-se.

— Odeeeeeette!

Nu se-aude nimic. Absolut nimic. Mă uit în fiecare colț, în spatele fiecărui sac, sar chiar și pe moară și mă

uit în gura ei imensă, din care iese orzul măcinat.

Odette nu se vede nicăieri. Pe tot macroul din lume, iar n-am găsit nimic!

Părăsesc silozul dezamăgit. „Teritoriul șoarecilor”, îmi trece prin cap. Ce prostie! Poate că Bulli ăsta a încercat să mă prostească. Da, și-a permis să facă mișto de mine și acum stă cu tovarășul lui albinos Wally în grajd și nechează pe seama mea, că am căzut în capcana lor, ca un prost de la oraș ce sunt.

Oh, nu, ce tâmpenie!

O să merg eu acum în grajd și-o să le arăt creaturilor ăstora nenorocite ce pot să facă ghearele mele.

Ce obrăznicie, să profite de dispariția lui Odette ca să se amuze pe seama mea! Dar, serios, la ce altceva ai putea să te aștepți de la ponei? Sunt duși cu capul. O știam dinainte și acum o știu și mai bine.

Pornesc ca fulgerul înapoi spre curte, direct spre grajdul lui Bulli.

Când să sar peste gardul țarcului, aud o voce care mă zgârie pe urechi:

— Winston, ce grăbit ești! Ai rămas fără suflu. Ai găsit vreo urmă?

Pun frână și mă întorc spre Sir Toby.

— Lățosul ăla negru m-a păcălit și-acum merg să-i arăt vreo două… scuip eu supărat.

— Bulli?

Dau din cap că da.

— Nu cred, răspunde Sir Toby cu toată seriozitatea. Bulli e unul dintre animalele de treabă de-aici. E un tovarăș bun și prieten pisicilor. E isteț și un spirit liber. Merge pe drumul lui și face ce vrea. Bine, nu-i e mereu ușor, fiindcă trebuie să împartă grajdul cu bătrânul Wally, și ăsta nu e tocmai un geniu, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar pentru Bulli aș băga și mâna în foc.

Râd batjocoritor.

— Vai de mine! Și ce-ai spune dacă ți-aș zice că tocmai a pretins că șoarecii au răpit-o pe Odette? Și că la voi există un fel de lege nescrisă cum că silozul ăla de orz e capitala șoarecilor și e tabu pentru orice alte

animale? Nu ți se pare că e o poveste ciudată și o nebunie completă?

Aproape că pariez că Sir Toby o să râdă. Și că o să râdă de mine mai ales, fiindcă am fost atât de prost să cad într-o asemenea capcană. Fiindcă am putut crede, fie și pentru o secundă, că Bulli chiar a dat de urma lui Odette. Dar se întâmplă tocmai opusul. Sir Toby se strâmbă, de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Văleu, înseamnă că e adevărat.

— Ce?

— Că șoarecii pornesc la luptă.

— Pornesc la ce?

— La luptă. N-ai auzit niciodată de răzbunarea șoarecilor? Despre revolta celor mici împotriva celor mari? De ziua răzbunării? De lupta pentru supremație?

Nu pot decât să mă uit la el și să mă întreb dacă nu cumva n-a inhalat prea mult praf din sala aia în care stă. Și-a pierdut mai multe doage decât și-au pierdut caii ăia la un loc.

— Trebuie să mă întorc la Kira. Poate că a găsit ea ceva între timp, îi explic eu și dau să plec.

Ăștia de-aici sunt atât de trăsniți, că te doare pe tine capul. Când am căutat prin casa vânătorului ăluia bărbos, am crezut că Sir Toby și celelalte pisici sunt în regulă. Dar când mi se povestesc asemenea prostii, nu pot să le iau în serios.

— Sunt sigur că sună ca o nebunie pentru tine, Winston Churchill. Acum mulți ani, când am părăsit orașul, toate lucrurile de aici de la țară mi se păreau ciudate. Dar cum există reguli și la oraș, așa există și la țară. Doar că aici sunt altele. Și una dintre ele tocmai a fost încălcată. Nu știu dacă a fost intenționat sau nu.

Sir Toby a fost la origini o pisică de oraș? Deci așa se explică numele lui nobil și originea sa aristocratică.

Dacă n-aș avea alte lucruri pe cap, atunci chiar aș vrea să știu mai bine cum a ajuns să plece de-acolo. Dar am alte griji acum și sunt uriașe.

— Deci tu îl crezi pe Bulli, conchid eu. Să zicem că e așa cum spui: ce propui să fac?

Sir Toby își linge câteva secunde laba dreaptă din față, înainte să ridice privirea și să-mi ceară

imposibilul:

— Winston, nu văd decât o posibilitate. Trebuie să prinzi unul dintre șoareci și să-l interoghezi.

Eu? Să prind șoareci? EU??

Sir Toby probabil nu bănuiește că sunt un motan curajos și nobil, care se învârte într-o societate aleasă și care n-are nici în clin, nici în mânecă cu prinsul șoarecilor. De ce m-aș îndeletnici cu așa ceva? E ceva neobișnuit pentru un motan așa arătos ca mine. Și oricum n-am nevoie, fiindcă Odette e cel mai bun vânător.

— Deci, Winston, când treci la pândă? Și adu-ți aminte că silozul e interzis. Altfel o să se lase cu vai și-amar.

Înghit în sec. Mai înghit în sec o dată. Și încă de câteva ori, după care îmi dreg glasul.

— În curând… în curând…

Mai înainte ar trebui să mă antrenez puțin.

— De ce în curând și nu acum? mă întreabă Sir Toby direct.

Bine, gata, trebuie să recunosc. La ce-mi folosește să mint? E vorba de Odette și dacă viața ei și a copiilor noștri depinde de faptul că trebuie să învăț să prind șoareci, atunci asta o să fac. Chiar așa! Eu, Winston Churchill, o să prind un șoarece și-o să-l bag în sperieți de n-o să mai știe de el, până când îmi spune unde e Odette a mea. Asta fac. Garantat. Absolut.

— Am o mică problemă, îi șoptesc eu lui Sir Toby. Eu… ăăă… eu nu prea știu cum să fac asta.

— Ce anume?

— Să prind șoareci.

Sir Toby își ridică privirea și-și duce laba la frunte.

— Doar nu vorbești serios!

— Ba vorbesc serios.

Sunt bucuros că am blana atât de groasă și de deasă, încât nu se vede că m-am înroșit cu totul pe dedesubt.

— Poate că ai putea să-mi arăți… să mă înveți…?

Liber la vânat șoareci

Nu pot. Pur și simplu nu pot. Ziceți-mi cum vreți: molâu, ratat – dar nu pot la momentul decisiv să atac și să-i dau cu laba în față unui șoarece mic și firav. Și nici cu șoareci mari și grași nu pot. Nu pot să fac atâta rău unei alte creaturi, nu reușesc. Bine, i-am dat una mai devreme poneiului Bulli, dar asta e tot ce pot face, și-am făcut-o numai din cauza Kirei… în fine, Peterle și Sir Toby mă privesc cu un amestec de amuzament și furie.

— Frate, frate, frate, miaună Peterle. De ce stai ca prostul? Ți-am explicat, nu poate să fie atât de greu.

— Cred că nu mai are nicio șansă, clatină Toby din cap. Nu mai poate să învețe. I-am dat cinci ocazii separate și mai că i-am pus șoarecii sub nas. Degeaba. Eu o șterg. Am lucruri mai bune de făcut decât să stau să-l dădăcesc pe motanul ăsta.

Se întoarce să plece și iese din hambarul în care mă chinui de-o veșnicie să prind șoareci. Și Peterle îmi aruncă o ultimă privire supărată și pornește spre sala de călărie.

— Ce pierdere de timp, apucă să mai șoptească, după care dispare.

Pierdere de timp. Foarte amuzant, ce să spun!

Stau câteva momente singur, ascultând paiele foșnind ușor și urmărind mișcările și jocurile de umbră dintre scândurile podelei vechiului hambar. Se întâmplă exact cum au zis cei doi profesori ai mei. Dar oare există posibilitatea să prinzi un șoarece din ăsta mic fără să iei turbare? Oricum nu vreau să-i mănânc, ci doar să aflu unde e Odette. Și de ce au răpit-o șoarecii. E total absurd. Pisicile prind șoareci, nu invers.

Sunt un motan, chiar un motan mândru și frumos, și totuși nu sunt în stare să prind șoareci. Dar situațiile speciale cer măsuri speciale și trebuie să știi cum să treci peste tine însuți și să faci imposibilul posibil. Așa că o să prind un șobolan, și-o să-l prind viu și nu pe jumătate mort, tocmai fiindcă vreau să aflu unde o țin pe Odette. O s-o fac chiar… acum!

Dar cum să încep?

Bine, să zicem că mă pun la pândă. Stau nemișcat – sunt stană de piatră, cum s-ar spune. Respir foarte lent și încerc să nu fac mișcări bruște.

Stau încordat până nu mai pot în colțul cel mai îndepărtat al hambarului de paie, după un stâlp, și nu mă mișc din loc. Și când o să văd un șoarece, sar imediat de-acolo și-l înhață.

Și dacă îl bat până-n las pe jumătate mort? Nu, nu pot să fac așa ceva. Pur și simplu nu pot.

Winston, gândește-te la Odette. Gândește-te la pisoiași. Vrei să ajungă pe lume în captivitate doar pentru că tatăl lor, mândrul și curajosul Winston Churchill, a fost prea papă-lapte ca să prindă un șoarece?

Nu! Niciodată!

Văd un șoarece. Trece foarte relaxat prin fața mea. Foarte nonșalant, nu bănuiește nimic. Cu o încredere imensă, crezând că nu i se poate întâmpla nimic, fiindcă nu se vede niciun dușman pe nicăieri.

De ce n-au putut Peterle și Sir Toby să facă chestia asta în locul meu? În fine, înțeleg că au vrut să mă ajute, dar eu sunt de părere că pisicile ar trebui să facă ele însele lucruri pentru prieteni.

— Cum o să-ți poți privi iubita în ochi după aceea, Winston? m-a întrebat Peterle.

Are dreptate, amândoi au dreptate. Trebuie s-o fac acum. Trebuie să uit de propriile traume și…

Vâjjj! ies eu din spatele stâlpului și mă reped la șoarecele mic și inocent. Îmi scot ghearele. Ies singure, de fapt. Dar nu e bine. Deloc! Adică, stai AȘA! Cu ghearele scoase sigur o să-i fac ceva bietului șoarece.

Winston Churchill, vino-ți în fire odată! Șoarecii de-aici nu pot să fie așa mici și firavi, dacă au reușit ei să o prindă pe iubita ta gravidă și să o țină cine știe pe unde. Împotriva voinței ei și ca să te îngrijorezi tu până când nu mai știi de tine.

ZDUP! se aude când cad cu toată greutatea corpului pe șoarece. Îl aud chițăind panicat și mi se face milă. Nu-mi place. Nu-mi place deloc. Nu sunt un tip din

ăsta vulgar. Sunt un finuț căruia nu-i place să vadă șoricei însângerați în labele sale delicate.

— Îmi pare rău, nu vreau să te mănânc! Nu-ți fie frică!

Simt inima șoarecelui bătând ca nebuna sub mine. E de neînțeles cum poate avea un șoarece așa mic o inimă așa zgomotoasă.

— Ești bine? întreb eu.

DUMNEZEULE, cum ar putea să fie când o pisică de douăzeci și două de ori mai mare decât el îl ține sub picior cu toată greutatea? Serios acuma, cine ar răspunde: „Firește, totul e bine, sunt foarte relaxat?”.

Mă întorc ușor și-mi îndoi spatele, apropiindu-mă cu botul de el. Șoricelul mă privește cu ochii cât cepele.

Îl apuc ușor de blana de pe ceafă și-l trag într-o parte. Este complet nemișcat la mine-n gură. Atârnă ca un sac ud și nu scoate niciun sunet.

Vai, vai, l-am omo… Dar gândul e atât de înspăimântător pentru mine, că nici nu-l pot duce până la capăt. Nu merge. E imposibil.

Mă grăbesc afară din hambar, traversez curtea ca să intru în conac, trec pe lângă câțiva nuntași, care se holbează la mine dezgustați – firește, un motan cu un șoarece pe jumătate mort în gură nu prea face impresie bună – și ajung în camera Kirei fără suflu.

E goală – nici că se putea mai bine! Nu vreau s-o las pe Kira să înțeleagă că acuma am ajuns vânător și mâncător de șoareci. Nu, asta ar arunca o lumină proastă asupra mea. Chiar dacă de când am venit aici la conac eu și Kira n-am petrecut mult timp împreună, ceea ce e foarte atipic pentru noi și nu se explică decât prin faptul că ea își pierde vremea pe la grajduri. În orice caz, dintre oameni ea este cea mai bună prietenă mea și, sincer, așa aș vrea să rămână. Sigur ar șoca-o să mă vadă cu un șoarece pe jumătate mort în gură.

Las șoarecele jos în culcușul moale al lui Odette și mă uit la el.

Nu văd nicio rană pe el. Niciuna externă, cel puțin. Nu se vede nici sânge, nici vreun loc în care să aibă blana ruptă; n-are nici cea mai mică zgârietură. Ține ochii larg deschiși și inima îi bate nebunește. Deci

încă trăiește și nici răni interne nu pare să aibă. Lucru care s-ar fi putut întâmpla, având în vedere că am sărit pe el cu toată greutatea.

— Șoarece? Alo, șoarece! E totul bine? îl întreb îngrijorat.

Șoarecele se uită neîncrezător la mine.

— Chiar mă întrebi așa ceva?

Răsuflu ușurat. Trăiește. Și poate chiar să vorbească. Din fericire.

— Da, firește, te întrebam serios.

— Ce malefic ești, mă ceartă șoarecele. Este cel mai rău lucru de care am auzit vreodată. Am auzit de pisici care se joacă cu prada lor. Și din alea care-și bagă colții în ea imediat. Pisici rele, cu labe urâte. Dar de pisici care să se arunce pe furiș asupra șoarecilor ca să-i întrebe după aceea dacă e totul bine, serios, ăsta este cel mai malefic lucru de care-am auzit până acum.

Șoarecelui i-a sărit mustarul, e cât se poate de supărat. Așa că trebuie să îndrept lucrurile. Nu pot să-l las să vorbească așa despre mine.

— Nu vreau nici să mă joc cu tine până mori, nici să te mănânc. N-o să mă ating nici măcar de-un fir din blana ta. Nu-mi place mâncarea vie. Dimpotrivă. Vreau să aflu de la tine unde e prietena mea și mama copiilor mei.

— Doar nu vorbești serios!

— Arăt eu a motan care are chef de glume?

Șoarecele dă din cap.

— Nu, deloc.

— Atunci sunt serios. Eu sunt Winston Churchill, iar prietena mea, Odette, o pisică albă ca zăpada și frumoasă ca-n povești, care urmează să nască în orice moment, a fost răpită, după cât se pare, de tine și de tovarășii tăi și e ținută prizonieră pe undeva. Dacă-mi spui unde e sau dacă faci cumva să o eliberezi, atunci n-o să pățești nimic.

Șoarecele se gândește. Îmi dau seama de asta fiindcă tocmai și-a încrețit fruntea.

— Și dacă nu vreau?

Adică? Vrea să negocieze cu mine în situația lui?

— Atunci o să te dau celorlalte pisici din curte, care sigur s-ar bucura de o gustare de după-amiază.

E drept că a fost o amenințare cam lipsită de eleganță și nici n-am spus-o serios, dar n-am de gând să mă las dus de nas de un șoarece.

— Foarte bine, îmi zice șoarecele imediat. Avem aceeași problemă. Pe mine mă cheamă Fred – am fost tată de mai multe ori până acum.

Fred. Pare de treabă. Iar faptul că e tată stabilește un fel de legătură între noi.

— Fred, înseamnă că poți să-mi înțelegi disperarea. M-am îmbolnăvit de grijă pentru Odette și știu că șoarecii au de-a face cu dispariția ei. Așa că fii bun și spune-mi unde au ascuns-o.

Fred ridică din umeri.

— Am auzit ceva, dar trebuie să mă crezi că n-am avut nimic de-a face cu asta. Sunt tată și soț și nu locuiesc aici la curte. Sunt șoarece de câmp și nu voiam decât să iau puțin orz pentru copii. Dacă pot, atunci caut să nu mă pun în pericol, fiindcă vreau să-mi văd copiii crescând mari. Chestia asta alți șoareci au făcut-o. Dar au un motiv pentru ce-au făcut cu pisica albă, care probabil e într-adevăr Odette a ta.

— Și de unde știi tu toate astea, dacă n-ai nimic de-a face cu ei?

Nu sunt sigur că pot să am încredere în el. Îmi lasă impresia cum că ar fi de cuvânt și chiar arată a șoarece de câmp. Deși trebuie să recunosc că n-am mai văzut niciodată un șoarece de câmp. Dar așa îmi închipui că arată. Foarte câmpenesc și cumva… ca și cum ar trăi în natură.

— Am un auz foarte bun și oricum toată lumea știe că există discordie între pisicile și șoarecii de la curte. Are ceva de-a face cu zonele protejate. O înțelegere străveche între șoareci și pisici, dar care a fost încălcată de pisici de-a lungul timpului. Șoarecii vor să se răzbune acum pentru asta și presupun că le prinde bine să aibă o pisică drept ostatic. Cel puțin așa se spune peste tot.

Ostatic? Odette este un ostatic? Într-o luptă teritorială dintre șoareci și pisici? Iubita și biata mea Odette!

Am venit aici la țară ca să ne aducem copiii pe lume departe de gălăgia orașului și am nimerit în mijlocul

unei lupte între șoareci și pisici. Nu pricep.

— Trebuie să-mi arăți unde o țin pe Odette, îi zic eu lui Fred. Te implor, dacă îți pasă cât de puțin de familiile tinere, atunci o să îmi arăți ascunzătoarea.

Nasul lui Fred zvâcnește cu sălbăticie și-i face mustățile să freamăte.

— O să dau și eu în bucluc dacă fac asta. Închipuie-ți dacă află șoarecii de curte că te-am condus la ascunzătoare. S-a zis cu mine. Îți dai seama. Și cine ar mai avea atunci grijă de puii mei?

Trag adânc aer în piept. Recunosc că nu sunt în apele mele.

— Fred, te plac. Nu mi-am imaginat niciodată că o să-i spun așa ceva unui șoarece, dar ești de treabă. Așa că m-ar durea și pe mine dacă ar trebui să-ți fac rău.

— Deci mă șantajezi? chițăie Fred, fără să-i vină să creadă.

— N-o fac pentru că vreau, dar nu-mi lași nicio alternativă. Așa că ori mă duci de bunăvoie la Odette, ori mă silești să…

Fred mă întrerupe cu un alt chițăit.

— Bine, bine, dar facem așa: îți arăt direcția în care trebuie s-o iei și apoi îmi văd de drum. Și dacă o să te întrebe cineva vreodată dacă mă cunoști sau dacă am schimbat vreo vorbă, o să negi totul. S-a făcut?

S-a făcut! Logic. Și oricum, cine m-ar crede dacă le-aș spune că am vorbit cu un șoarece și că am căzut la înțelegere? Pe toate sardinele nenorocite din lume, nici măcar moș Ene.

La bine și la rău

— Winston, ce faci acolo? Ai prins cumva un șoarece?

Kira se holbează la mine, uluită. Pe toate tartinele cu ton! A reușit să ne descopere. Și nu prea pare să fie binedispusă ci… severă. Bine, poate că are de-a face și cu faptul că e îmbrăcată altfel decât de obicei. Nu poartă blugi și tenișii, ci cămașă și fustă. Și își ține părul sus. Da, asta e: arată mai severă pentru că s-a gătit pentru nuntă. Eu mă fac că plouă și-l mângâi pe Fred pe spate cu ghearele trase, ca să vadă că n-am de gând să-i fac rău.

— Încetează imediat să mai lovești bietul șoarece! strigă ea. Pisică rea!

Bine, nu e de la haine atunci – pur și simplu e prost dispusă. Mă apucă de ceafă și mă trage departe de Fred. Au! Doar nu sunt câine! Fred chițăie, de parcă ar suferi de niște dureri îngrozitoare. Stai așa! Mă întorc spre el și-l sâsâi.

— Nu te mai preface că ți-am făcut rău! Dacă îți închipui că spectacolul ăsta o să te scape de înțelegerea noastră, te înșeli. O să-i explic Kirei imediat cum stă treaba.

Fred nu mai chițăie. În schimb, râde de mine.

— Cum să nu! Un motan îi explică unei fete că s-a înțeles cu un șoarece ca să scape altă pisică ținută prizonieră de neamul șoricesc. Ce tot bălmăjești acolo?

Miau! Ce obrăznicie! Și eu care-mi făceam griji ca nu cumva să-l rănesc pe puturosul ăsta. Pe scândura mea de ascuțit ghearele, dacă-l mai prind o dată, n-o să-l mai menajez.

Mă eliberez din strânsoarea Kirei, îi cad la picioare și mă pun să miaun acuzator. Arăt tot timpul spre Fred și sper să se vadă că sunt foarte indignat. Kira și eu suntem frați de suflet, așa că sper să înțeleagă că mă plâng de ceva aici.

Kira se încruntă.

— Ce vrei să spui? Că nu i-ai făcut nimic șoarecelui?

Miaun ceva mai supărat. Kira zâmbește.

— Nu mai spune! Șoarecele ți-a făcut ție rău? Atunci retrag ce-am spus.

Fred se freacă la ochi.

— Nu se poate așa ceva?! Chiar te înțelege! Nebunie!

— Doar ce ți-am spus. Și dacă Winston Churchill spune ceva, atunci vorbește serios.

— În regulă, șefule! murmură Fred și se așază din nou pe pernă.

Bun băiat! Kira mă mângâie ușor pe cap și se duce la culcușul lui Odette pentru a-l privi pe Fred mai îndeaproape.

— Bine, Winston, dar eu tot n-am înțeles ce ai de gând cu prietenul tău, șoarecele.

Mă gândesc. Cum să-i explic eu prezența lui Fred aici fără ca ea să-l dea afară pe ușă? Dacă-mi scapă acum, n-o să-l mai găsesc niciodată. Și dacă nu-l găsesc pe el, n-o mai găsesc nici pe Odette.

Ia să vedem: ce motiv aș putea să am ca să-l țin pe Fred în cameră? Asta e! Celelalte pisici!

Cum Kira iubește mult animalele, sigur n-ar vrea ca celelalte pisici să-l vâneze pe bietul Fred. Dacă-i explic că Fred e rănit și că l-am adus aici ca să-l ocrotesc până se face bine, atunci sigur o să-l lase aici. Așa că pășesc spre culcuș, arăt cu mâna spre dosul lui Fred și încep să miaun cu jale.

— Haide, Fred, prefă-te că te dor picioarele din spate în așa hal că nici nu mai poți să fugi, îi propun eu partenerului meu șoricesc.

— Ă? Dă de ce?

— Nu mai pune întrebări! Fă-o! îi ordon.

Nasul lui ascuțit zvâcnește de câteva ori, după care se ridică ușor de pe perne și șchioapătă de ți se topește inima.

— O, nu! strigă Kira. Bietul animal! Abia dacă poate să meargă.

Bagă mâna în coș și-l ridică pe Fred cu multă grijă. După ochii lui holbați, îmi dau seama că i se pare înspăimântător să fie ținut în mână de un om. Nu e de mirare, șoarecii de câmp nu trec prin așa ceva în fiecare zi.

— Ajutor! urlă Fred și arată ca și cum s-ar pregăti să sară din mâna ei în orice secundă.

— Stai calm, tovarășe! Kira nu-ți face nimic. Vrea să vadă ce ai, așa că prefă-te că te doare ceva.

Ca la un ordin, Fred își lasă capul în jos și-și târăște picioarele din spate, începând să chițăie.

— Biet șoricel mic! Ce ți s-a întâmplat?

Și acum intervin eu: sar de colo colo prin fața Kirei, scuip și mă lupt cu un dușman invizibil. Este o luptă sălbatică, brutală, măcar atâta se înțelege.

— Bine, Winston. Vrei să-mi spui că șoarecele a fost într-o luptă? Cu cine?

Scuip și mai tare, sar ca sălbaticul și-mi scot ghearele, pe care apoi le îndrept spre Fred, cu labele întinse.

— Cu alte pisici? Pisicile din curte l-au vânat?

Bingo! O sută de puncte! Dau din cap și miaun.

— O, nu! Micuțul! Și tu l-ai adus în siguranță, nu?

Dau iar din cap.

— Bine, atunci e mai bine ca șoarecele să rămână aici când coborâm noi.

Ia stai puțin! Că trebuie să cobor sunt de acord! Dar nu cu Kira! Vreau să cobor cu Fred, ca s-o caut pe Odette. Mă pun în fund și o privesc pe Kira îmbufnat. Își dă seama imediat că planul ei nu prea îmi convine.

— Winston, deci nu vrei să vii? Nunta trebuie să înceapă din clipă în clipă. Nu vrei să vezi cum se căsătoresc Werner și mama?

Pare cu adevărat dezamăgită. Vai, dar ce să fac?

— E din cauza lui Odette? Îți faci griji că încă n-am găsit-o? Îți promit c-o s-o găsim. Dar nunta asta este o ocazie foarte specială pentru mama. Și pentru mine la fel. O să fim o familie adevărată. Te rog, Winston, trebuie să vii.

Miau, bine. Dacă-mi vorbește așa, n-am cum s-o refuz. Îi arunc o privire lui Fred.

— Ai auzit ce-a zis, tovarășe. Trebuie să merg cu ea. Dar îți promit că mă grăbesc.

— O, nu! Și eu ar trebui să te aștept aici? Doar nu vorbești serios!

— Îmi pare rău, dar n-am ce face.

Mustața lui Fred începe să tremure. Nu de bucurie, asta e clar.

— Trebuie să ajung acasă! Să nu te-aștepți să mă găsești aici când te-ntorci. Am și eu nevastă și copii.

Nu prea cred. Nu așa ne-am înțeles. Înțelegerea rămâne înțelegere. Ridic laba și ating piciorul Kirei, ca să-i fac semn spre Fred.

— Vrei să spui că șoarecele nu e în siguranță aici fără tine? întreabă Kira. Da, poate că ai dreptate. Stai așa.

Se uită prin cameră, după care se duce la o banchetă de lângă pat, pe care stă geamantanul, și-l deschide.

— Încă mai am cutia de carton de la pantofii pe care i-am cumpărat special pentru nuntă. Șoricelul poate să stea în ea până ne întoarcem noi.

— Ce? NU! În niciun caz! strigă Fred.

Însă Kira n-are cum să-l înțeleagă. Ia șoarecele care se zbate, îl așază în cutie și-i pune capacul.

— Așa o să fii în siguranță.

După care așază cutia pe raftul de cărți și pune câteva cărți peste capac.

— Haide, Winston, nu vreau să pierdem ceva!

***

— Dragi miri, dragă Anna, dragă Werner, încep cu un fragment din Biblie care ne vorbește despre miracolul care ne-a adus pe noi aici astăzi, despre miracolul care v-a adus pe voi împreună. Este vorba despre miracolul iubirii.

Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor
și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.
Dragostea este îndelung răbdătoare,
este plină de bunătate,
dragostea nu pizmuiește,
dragostea nu se laudă,
nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,
acoperă totul,
crede totul,
nădăjduiește totul,

suferă totul.
Dragostea nu va pieri niciodată.

Simone își oprește pentru câteva momente predica și se uită în jur. Babușca deja plânge de emoție, a scos o batistă și încearcă să se șteargă la ochi fără să-și ia rimelul. Și doamna Hagedorn pare foarte impresionată – deși nu știu dacă nu e cumva din cauza faptului că și-a auzit fata ținând predica așa de frumos. Beate, în schimb, stă lângă soțul ei și cască din când în când. Sau își dă ochii peste cap când o aude pe Simone invocând iubirea. Nu pare să creadă prea mult în sentimentul ăsta; trebuie să fie trist pentru ea. Dac-aș putea, aș vărsa și eu câteva lacrimi. Mai ales că mă gândesc tot timpul la Odette. Pe care o iubesc ca pe ochii din cap. În orice caz, Simone ar putea pomeni că iubirea este un lucru important și pentru animale. Cel puțin pentru pisici. Nu vreau să vorbesc despre câini. Cine știe ce-o fi important în viață pentru ăia?

În timp ce eu mă gândeam la dragostea dintre pisici, câini și alte creaturi, Simone pare să fi trecut la altă temă. Acum s-a așezat chiar în fața lui Werner și a Annei și le vorbește amândurora pe un ton foarte serios. Nu, de fapt, le pune niște întrebări. Mai întâi se întoarce spre Werner, pe care și de la cinci metri depărtare pot să-l văd cât e de agitat. E alb la față ca varul, trece de la palid la foarte palid, dar poate că asta e pentru că și-a strâns papionul ăla prea tare la gât. Și Anna poartă ceva deosebit: o rochie albă, foarte lungă, ale cărei poale ating pământul. Pare nepractic, dar foarte frumos.

— Werner Alexander Hagedorn, vrei să o iei de soție pe Anna Kovalenko, pe care ți-o încredințează Dumnezeu, și juri să o iubești și s-o respecți ca pe-o nevastă și să trăiți împreună în legea Domnului – la bine și la rău – până când moartea vă va despărți? Răspunde: Da, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Werner înghite în sec și răspunde cu o voce răgușită:

— Da, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Acum Simone se întoarce spre Anna.

— Și tu, Anna Kovalenko, vrei să-l iei de soț pe Werner Hagedorn, pe care ți-l încredințează Dumnezeu, și juri să îl iubești și să-l respecți ca pe-un soț și să trăiți împreună în legea Domnului – la bine și la rău – până când moartea vă va despărți? Răspunde: Da, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Anna trage aer în piept și apoi spune cu o voce puternică:

— Da, așa să-mi ajute Dumnezeu.

Werner, care adineaori părea la fel de înfricoșat ca Fred când aterizasem eu deasupra lui, ridică acum mâinile în aer și strigă „Yes!”; oaspeții aplaudă, Kira mă ia în brațe și mă strânge la piept, babușca jelește ca un copil mic și chiar și Beate se încumetă să zâmbească. În fine, se pare că interviul ăsta scurt a fost cea mai importantă parte a întregii povești.

— Stați! Stați, iubiților! intervine însă Simone. Încă nu am terminat! Cine are inelele?

— Eu, zice Roland, fratele lui Werner și soțul demn de compătimit al lui Beate.

Se ridică de pe scaun, vine în față și-i dă lui Simone o cutiuță pe care ea o deschide cu grijă. Acolo se văd două inele; unul din ele sclipește foarte frumos.

— Acum faceți schimb de inele.

Gata, acum am priceput. Când oamenii se căsătoresc, se însemnează unul pe celălalt cu câte un inel. Lucru foarte practic, de altfel, fiindcă așa văd ceilalți oameni că un bărbat sau o femeie aparține altcuiva. E ca atunci când le pui cipuri pisicilor, ca să poată fi găsite mai repede dacă se pierd cumva. Numai că cipul nu strălucește așa frumos ca inelul ăsta pe care Werner i-l dă Annei chiar acum.

După ce se termină toată chestia asta cu inelele, Simone le zâmbește încurajator amândurora.

— Acum vă rog să vă dați mâinile.

Werner ia mâna Annei într-a lui și văd că tremură ușor. Acum și Simone își pune amândouă mâinile încetișor peste ale lor și, ridicând privirea spre oaspeți, spune:

— Ce Dumnezeu a unit să nu mai despartă niciun om.

După care face o scurtă pauză, zâmbește și-l înghiontește pe fratele ei.

— Gata, Werner! Poți să săruți mireasa!

Lui Werner nu trebuie să i se spună de două ori – în strigătele oaspeților, o strânge pe Anna în brațe și o sărută îndelung. Sfântă sardină, incitante mai sunt și căsătoriile astea!

Și-acum mergem în subteran!

— Frate, da' mult ți-a mai luat, chițăie Fred de îndată ce ridic capacul cutiei. Încă puțin și m-aș fi sufocat.

— Îmi pare rău.

Exagerează când spune că s-ar fi sufocat. În cutie ar mai fi încăput încă șaisprezece d-alde Fred, așa că era oxigen cât pentru șaptesprezece șoareci. Dar nu vreau acum să fiu penibil și să-i țin o lecție de fizică. De fapt, abia dacă mai am răbdare și vreau să trecem direct la treaba asta cu Odette.

— Familia mea umană sărbătorește o nuntă și tocmai au avut cununia. N-am putut să plec mai repede. Kira s-ar fi supărat pe mine. Și Werner la fel. Poate și Anna…

Fred mă privește nedumerit, încrețindu-și nasul.

— Adică familia ta umană este mai importantă pentru tine decât Odette și puii tăi nenăscuți?

Ce? Prostii! Salată de macrou!

— De fapt, n-a trecut nicio secundă în care să nu mă gândesc la Odette și la copii, mă apăr eu. Nicio sutime de secundă!

Fred dă ochii peste cap.

— Cum spui tu. Eu nu pot să zic decât că pe mine nici sfârșitul lumii, darămite o nuntă, nu m-ar fi oprit să-i salvez pe Elisa mea și copiii, dacă trebuiau să fie salvați.

Prostul! De ce încearcă el să mă facă să mă simt nevinovat? Oricum e inutil, pentru că deja mă simt vinovat de multă vreme.

— În fine.

Îmi îndrept spatele și-mi înalț capul.

— Am avut motivele mele! Dar acum m-am întors și te rog să-mi arăți unde o țin șoarecii prizonieră pe Odette.

Am zis să nu mai pierd timpul cu Fred discutând la nesfârșit aceeași problemă, ci să trec la treabă.

El pășește afară din cameră și eu în urma lui. Când suntem aproape de ușa de la intrare, îmi dau seama că încă se sărbătorește nunta.

Beate sigur ar face o criză de isterie și ar urla la unison cu doamna Hagedorn dacă l-ar vedea pe Fred. Și atunci Werner s-ar simți responsabil să prindă șoarecele. I-ar putea da prin cap – având în vedere cât de agitat e cu toată căsătoria asta. Abia dacă-l mai poți recunoaște, așa de emoționat e.

— STAI! strig eu la Fred. Mai bine s-o luăm prin spate.

Fred se oprește, se întoarce spre mine și-mi zice:

— Ți-e cumva rușine să fii văzut cu mine?

Poftim? Ce mai e și cu întrebarea asta? N-a spus el singur că trebuie să evităm să fim văzuți împreună? Pe toate bucățile de hering, să mai înțeleagă cineva șoarecii!

— Nu e vorba de rușine, îi explic eu limpede, chiar dacă întrebarea mi se pare inutilă și complet pe lângă. Mai degrabă nu vreau să atrag atenția asupra ta și, implicit, și asupra mea. Vreau doar s-o caut, s-o găsesc și s-o eliberez pe Odette.

Lucru care ar dura infinit mai mult dacă, așa cum am spus, mulțimea de petrecărești ar vedea un șoarece cu o pisică în urma lui.

Fred dă din cap gânditor.

— Poate că ai dreptate… recunoaște el într-un sfârșit și pornește spre intrarea din spate.

Străbate conacul cu viteza fulgerului. Eu mă țin după el. Pornește în fugă spre siloz.

Așa deci, înseamnă că Odette e ascunsă pe acolo pe undeva. Deși mă gândesc că am căutat-o până și în cel mai mic ungher și-n cea mai mică gaură.

— E în siloz?

— Nu! Dar am nevoie mai întâi de o mică porție de ovăz. Mor de foame, răspunde el.

Nici nu termină bine de vorbit, că se și duce în siloz să mănânce. Se îndoapă ca un hamster care se pregătește pentru hibernare. În câteva secunde, e de două ori mai mare ca înainte. Nu pot decât să fiu uimit. Și să-mi zic: Sfântă scândură de ascuțit ghearele, sper să nu plesnească înainte s-o găsim pe Odette.

— Fred, nu vreau să te grăbesc, dar…

— HAP! HAP! HAP!

Ăăă… șoarecele tocmai a râgâit. Nu mai pricep nimic. Ce maniere! Ceea ce-mi amintește iar de țăranii ăștia de aici. Sunt cam necioplți. Așa spusese și doamna Hagedorn mai devreme. Deși eu sunt rareori de acord cu mama lui Werner. Dar vorba aia: excepțiile confirmă regula.

În cele din urmă, șoarecele e sătul și pornește la drum. Mă țin după el.

— Trebuie să merg repede să duc niște mâncare acasă, îmi spune Fred brusc și o ia la dreapta. Altfel iar o să se supere Elisa pe mine fiindcă cei mici n-o să mai poată dormi de foame.

Ce? Acuma facem o vizită și familiei? Nu prea cred. Doar nu e serios!

— Fred, trebuie să-ți amintesc din nou de înțelegerea noastră? întreb eu pe un ton amenințător.

— Nu! răspunde el și pornește cu pași mici spre câmp.

Alo! Mai e mult? Sunt sigur că iubita mea nu e ascunsă pe-aici, pe câmpuri și pășuni.

— Fred, trebuie să mă duci pe loc la Odette! strig eu supărat.

Fred merge mai departe, de parcă nici n-aș fi strigat la el.

Supărat din cale-afară.

Se vede că nu merge așa. Mă reped la el și mă pregătesc să-i dau una peste cap cu laba stângă, ca să-i arăt cât de serioasă e amenințarea mea. Dar nu mai apuc.

POC! Șoarecele dispare. Pur și simplu. Parcă l-a înghițit pământul.

Pe toate piftiile de heringi! Fred m-a păcălit. Nici în vis nu-i dăduse prin cap să mă ducă la ascunzătoarea lui Odette. A venit intenționat pe câmpul ăsta și apoi s-a furișat în prima groapă. Și eu, prostul de mine, am avut încredere în el. Sunt orb și prost. Trebuie s-o recunosc.

Orb și prost.

— Fred, serios, ești cel mai șiret șoarece pe care l-am întâlnit vreodată, strig eu furios și dezamăgit. Dar gândește-te că în viață te întâlnești întotdeauna de

două ori cu cineva. Asta se aplică și pisicilor și șoarecilor.

— De ce te burzuluiești așa? aud brusc de undeva din spate.

Mă întorc repede și mă holbez în doi ochi mici. Sunt ai lui Fred? Pe tot heringul prăjit din lume, toți șoarecii ăștia arată la fel.

— Fred? Tu ești? întreb eu nesigur.

— Firește… Doar nu crezi că ți-a ieșit Iisus în cale în formă de șoarece.

Dau din cap. Sunt lipsit de cuvinte.

— Și de ce țipi ca sălbaticul și cu atâta furie? Vrei să se trezească micuții mei și să se întoarcă în pat toată noaptea?

— Eu… ăăă…

— Tu… ăăă?

— Credeam c-ai șters-o. Că m-ai păcălit.

Fred face ochii mari.

— Ce? Cum de ți-ai închipuit că aș face un lucru așa de necinstit? Sunt un șoarece care se ține de cuvânt. Și dacă am făcut o înțelegere, atunci o respect.

Fred e chiar supărat și mie mi se face puțin rușine.

— Îmi pare rău, nu prea am avut de-a face cu șoarecii, încerc eu să mă apăr.

— Las-o baltă! spune Fred. Important e că puii mei au ce să mănânce și că nevastă-mea e bucuroasă și mulțumită. Acum să ne îngrijim ca și în familia Churchill să existe un final fericit.

Îmi face cu ochiul și o ia din loc.

Se duce direct înspre siloz, și chiar dacă mi-am propus să am încredere în el, toată chestia asta mi se pare puțin ciudată.

— Iar mergem la siloz?

— Nu.

— Atunci unde?

Fred se oprește.

— Încolo.

— Încotro?

Freud arată spre un capac de canalizare.

— Asta e intrarea în vechea rețea de canalizare, în care șoarecii, din câte-am auzit, e posibil s-o fi ascuns pe doamna ta.

— Acolo… acolo jos? șoptesc eu îngrijorat.

Biata Odette! Fred dă din cap că da.

— Eu unul n-am fost niciodată jos, dar am auzit că pe undeva prin culoarele alea întortocheate ale canalizării s-ar afla o adevărată închisoare.

Mai arată odată spre capac și-mi face semn.

— Eu o să plec acum, Winston. Mi-am îndeplinit partea mea de înțelegere și te-am adus aproape de ascunzătoare.

Fred se întoarce în loc și se pregătește să plece.

— Nu! Stai! Așteaptă! Cum ar trebui să ajung acolo jos? Poate că tu ai loc prin găurile alea mici din capac, dar eu în niciun caz.

Fred se dă într-o parte și arată spre o conductă care iese din pământ.

— Pe-aici ajungi înăuntru. Te-am dus la canal ca să-ți arăt cât de adânc e.

Asta mă liniștește, ce să mai!

— Mulțumesc, șoptesc eu și dispar repede pe conductă.

Deodată, în jurul meu se face întuneric și umed. După nici câțiva metri, încep să înțeleg că n-o să găsesc niciodată drumul cel bun. Coridoare nesfârșite pornesc în multe direcții din conducta principală. E ca un labirint subteran. Dacă mă rătăcesc aici, nu mai găsesc niciodată drumul înapoi. Și nici pe Odette.

Nu, așa nu merge. Am nevoie de cineva. Cineva care știe ce să facă în canalele astea și care să aibă un simț al orientării de nota zece. Cineva ca Fred!

Alerg înapoi și mă năpustesc ca un fulger afară din conductă. Sper să nu fi apucat să se întoarcă în casa lui de sub pământ.

Dar am noroc. Îl găsesc pe Fred tot în dreptul conductei, privindu-mă cu ochi holbați.

— Hopa, ai găsit-o deja?

Trag adânc aer în piept.

— Nu. Și nici n-o să reușesc dacă nu mă ajuți. Nu pot să fac nimic acolo jos fără cineva ca tine. Fred, serios, trebuie să mă ajuți. Trebuie să vii cu mine s-o căutăm pe Odette, încerc eu să-l conving.

— Prietene, dacă vreunul dintre șoareci mă vede cu tine acolo jos, s-a zis cu mine.

Mă uit la el mut.

— Și ce-o să spună copiii tăi când o să afle că ai fost prea leneș ca să ajuți o familie la nevoie?

Fred rămâne o clipă pe gânduri.

— În primul rând, nu e adevărat și, în al doilea rând, de unde ar putea să afle?

Mă uit în ochii lui.

— Aș putea să le spun pisicilor din curte și ele sigur o să se îngrijească la orice ocazie ca cineva din cercul unui șoarece pe nume Fred să afle că lui i-a fost indiferent că o pisică nevinovată de oraș și-a adus pe lume și mai nevinovații ei puișori într-o rețea de canalizare și că i-a crescut acolo. Copiii tăi crezi c-o să fie mândri de tăticul lor?

— Ești o pisică vicleană de oraș, îmi spune Fred și-mi face semn să-l urmez.

În curând suntem iarăși în canalizare, luând-o când la stânga, când la dreapta. După câțiva pași, am pierdut deja direcția. Din când în când dăm peste șoareci care se plimbă pe-acolo. Câteodată reușim să ne ascundem în ultima secundă, înainte ca vreun șoarece gras să dea peste noi. Fred e îngrijorat că am putea fi văzuți împreună, iar eu – că s-ar putea să n-o găsim pe Odette.

Situația mi se pare tot mai lipsită de speranță și nu mai pot spune dacă am petrecut minute, ore sau zile întregi aici jos. Deodată, îl aud pe Fred.

— Sunt sigur că asta e temnița în care o țin prizonieră pe Odette a ta.

Tresar ca electrocutat. Mă reped pe lângă Fred și mă strecor printr-o deschizătură îngustă în întunericul de pe partea cealaltă. O s-o văd pe Odette, o s-o eliberez! Și dacă pentru asta trebuie să mă transform într-un vânător de șoareci, atunci o s-o fac. Sunt atât de supărat că-mi țin biata și nevinovata iubită într-o temniță întunecată și umedă, încât aș putea să explodez de furie și de poftă de răzbunare.

— Odette! strig eu. Rezistă! Vin!

Dar, vai, viața mea, Odette nu mai e aici. Nu MAI e.

Chiar dacă sunt copleșit de dezamăgire, încă-i pot simți mirosul. L-aș recunoaște oriunde, chiar și dintre

milioane de mirosuri.

— E acolo? întreabă Fred.

— Nu, răspund eu decepționat. Dar a fost aici. Totul miroase a ea și, dacă nu mă înșel, văd pe jos câteva dintre firele ei de păr albe și minunate.

Sfântă sardină, oare am ajuns prea târziu? Ce-au făcut șoarecii ăștia perfizi cu Odette a mea?

Spectacol cu pisici împotriva voinței mele

La întoarcere, abia dacă mă pot stăpâni. Ce mi-ar plăcea să culc la pământ următorul șoarece care-mi iese în cale! Firește că nu pe Fred – dar orice alt șoarece trebuie să se dea din calea mea. Oricum, Fred e cel care mă trage repede în câte o ascunzătoare de fiecare dată când e cât pe-aci să dăm nas în nas cu vreunul dintre tovarășii săi. Îmi vine să crăp.

— Winston, înțeleg că ești dezamăgit, dar dacă o să tot umbli așa neatent prin canalele astea, o să fim descoperiți înainte să ajungem la ieșire, încearcă Fred să mă liniștească.

Dar de fapt nu face decât să mă enerveze și mai tare.

— Nu sunt dezamăgit, sunt disperat! Este o diferență URIAȘĂ între ele! scuip eu spre micul șoarece, care, de frică, se dă înapoi cu jumătate de metru.

— Uau, bine! Acum liniștește-te, n-am ce face dacă n-am găsit-o pe Odette. Poate că a reușit să fugă și când ajungi acasă o s-o găsești în culcușul ei moale, așteptându-te.

Da, da, cine să creadă una ca asta? Dar nu cred că Odette a dispărut de pe fața pământului. Cred că rozătoarele astea oribile au dus-o într-un alt loc. Acum întrebarea e: unde anume?

— Fred, trebuie să-mi spui cine se află în spatele trebii ăsteia. Cine e liderul bandei? Trebuie să-l găsesc imediat.

Șoricelul ridică din umeri cu regret. Sau bănuiesc că asta face, fiindcă nu văd prea bine în întunericul ăsta.

— Nu prea știu. Ca șoarece de câmp, n-am fost băgat în treaba asta. Am auzit numai zvonuri. Șoarecii și pisicile și-au împărțit curtea. Atâta vreme cât fiecare rămâne pe teritoriul lui, nu e nicio problemă. Dacă niciun șoarece nu apare în conac, atunci oamenii sunt mulțumiți și hrănesc pisicile. Dacă nicio pisică nu intră în siloz, atunci șoarecii sunt mulțumiți și mănâncă pe săturate. Este o situație din care câștigă toată lumea. Sau mai bine spus că ERA o situație din

care câștiga toată lumea. Până când cine știe ce idiot n-a mai respectat pactul și s-a ales praful de tot.

Oftează. Iar mie mi se învârte capul. Un lucru nu pot să înțeleg: ce vor șoarecii de la Odette? Sigur n-are nimic de-a face cu toată treaba asta.

— Fred, dac-aș putea vorbi cu cineva care e băgat mai bine în treaba asta… doar să vorbesc, nu să-l mănânc, promit.

— Și ce-o să rezolvi? Că nici așa n-o s-o primești pe Odette înapoi.

— Ba da, sunt sigur. Cearta asta dintre șoareci și pisici este cheia spre eliberarea lui Odette. Cine a răpit-o o să vrea ceva de la pisici. Și vreau să știu ce anume. Și dacă primește ce vrea, atunci o să-i dea drumul lui Odette.

Fred dă din cap.

— Poate că ai dreptate. Dar tot nu pot să te ajut. Dacă se află că am ajutat o pisică, sunt terminat. Îmi pare rău! Te scot afară, dar apoi merg la familia mea.

Firește, cum să nu. E important ca el să ajungă la ai lui. Ce se întâmplă cu ai mei nu-l mai interesează. Mergem unul după altul în tăcere până când ajungem iar la ieșirea din canalizare. Ne cățărăm afară și apoi mai stăm o vreme unul în fața altuia.

— Da… păi… îți doresc mult succes. Trebuie să plec, îmi spune Fred, scoțându-se din situația neplăcută.

Se întoarce cu spatele și dispare imediat în întuneric.

Rămâne în urma lui o pisică singură și fără noroc.

***

— Winston, unde-ai fost? Te-am căutat peste tot. Și șoricelul ăla a dispărut și el.

Kira pare foarte îngrijorată când mă găsește în fața conacului. Renunț să-i mai explic ce s-a întâmplat. N-ar rezolva nimic. În schimb, intru cu ea în casă, însoțiți de o muzică gălăgioasă. Zgomotul vine din grădina din spatele sălii încăpătoare în care s-au căsătorit Werner și Simone. Ușile mari sunt ținute deschise ca să se poată ieși din cameră direct în

grădină. Pe gazon cineva a ridicat o chestie care, de departe, seamănă cu pianul din apartamentul nostru din Hamburg. Are clape albe și negre, dar este mult mai mic și e așezat pe un soi de suport de călcat rufe. Interesant.

Un individ apasă cu pasiune pe clape, cântând și din gură, în vreme ce o parte din oaspeți încep să danseze. Werner o ține pe Anna bine în brațe și se învârte cu ea pe acordurile melodiei; amândoi par foarte fericiți. Chiar și babușca și Balotelli se mișcă grațios prin grădină, deși aici babușca pare să fie cea care conduce.

Mă așez la marginea gazonului și privesc spectacolul. De câte ori văd mirii îmi simt inima mai grea. Oare o s-o mai văd pe iubita mea Odette vreodată?

— Winston, în sfârșit!

O'Nelly apare și ea lângă mine.

— Ai găsit-o pe Odette? Cum îi merge?

Dau trist din cap.

— Nu. Nici urmă de ea.

— *Oh, dear,* behăie O'Nelly. Este îngrozitor.

— Da, este. Deși „nici urmă" nu e tocmai corect. Cel puțin bănuiesc cine s-ar putea ascunde în spatele întregii tărășenii. Și nu e vânătorul.

— Nu? mă întreabă capra, făcând ochii mari. Și-atunci cine e?

Trag aer în piept și-i spun în șoaptă.

— Sunt șoarecii.

— Ăăă?

— Sunt șoarecii, repet eu și de data asta O'Nelly răspunde cu un behăit de uimire.

— Șoarecii? Vrei să spui indivizii ăștia gri-bruni care sunt de douăzeci de ori mai mici decât Odette?

— Exact. Cred că au răpit-o pe Odette ca să-și asigure teritoriul din silozul de ovăz.

O'Nelly mă privește neîncrezătoare.

— Winston, ți-a căzut ceva în cap când ți-ai căutat prietena? Sau poate grija pentru Odette te-a înnebunit cu totul?

Pufnesc nervos printre mustăți.

— Deloc, draga mea! Dar am căutat prin curtea astea nenorocită sub fiecare piatră. Și am trecut prin lucruri pe care nici nu le-ai crede dacă ți le-aș spune. Să spunem doar că ceva e în neregulă cu șoarecii de-aici. Dar nici pisicile nu sunt normale – cred că și ele sunt implicate cumva. Așa că am nevoie de cineva care să mă ajute să-mi dau seama ce se întâmplă cu ei. Ce zici, O'Nelly? Vrei să mă ajuți?

Capra ezită.

— Te-aș ajuta cu plăcere, dar urmează spectacolul chiar acum, iar numărul meu e atracția serii. Dansez pe frânghia suspendată. Nu trebuie să ratezi așa ceva, în niciun caz.

Cred că n-am auzit bine. Eu vreau să o găsesc pe Odette și capra asta bătrână vrea să stau să-i văd numărul? Incredibil!

— Se pare că nu m-ai înțeles, răspund eu sever. Pentru mine e o chestie de viață și de moarte. Dacă tu o să dansezi sau nu pe frânghie mă interesează foarte puțin.

O'Nelly dă din coadă și mă privește fără să priceapă.

— Pe Odette putem să o căutăm și mai târziu.

Aș vrea să-i spun caprei ăsteia proaste ce părere am despre ea, dar chiar atunci apare Balotelli. Dă entuziasmat din brațe și vrea ca O'Nelly să-l urmeze.

— *Andiamo, andiamo*[9], hai mai repede. Totul e pe poziții și oaspeții așteaptă spectacolul meu *meraviglioso.*

Și cum O'Nelly nu pleacă imediat, Balotelli dă cu ochii și de mine.

— A, Winston, foarte bine. Vrei să faci și tu parte din spectacol? Mai știi ce echipă grozavă am făcut în Luna Park? Îți amintești?

Dacă-mi amintesc? Am participat la spectacolul ăla împotriva voinței mele, fiindcă mă confundase cu motanul lui, Bartolomeu. Nu știu despre ce echipă grozavă vorbește, eu unul am fost șantajat. În plus, mi-am și pârlit coada când am sărit prin anvelopele alea în flăcări. În fine, am reușit în cele din urmă, prin anchetele mele inteligente sub acoperire, să prind o

bandă de hoți din Luna Park. Dar ce-a fost a fost și n-am deloc de gând să revin în lumea spectacolelor.

În loc să vadă că mă întorc cu spatele și că-l refuz, îndreptându-mă în altă parte, Balotelli mă ia pur și simplu în brațe, mă așază pe spatele lui O'Nelly și-i dă caprei o palmă peste fund. Speriată, ea face un pas în față și deodată ne pomenim în fața publicului, care începe imediat să aplaude. Anna și Werner ies în față din mulțime, iar Werner mă mângâie pe cap.

— Winston, prietene! Mă bucur mult că ai pregătit ceva pentru nunta noastră.

Chiar și Anna dă din cap și radiază de bucurie; amândoi sunt uimiți și ard de nerăbdare să vadă numărul.

Ce prostie! Cum mai ies din asta acum? Sunt atât de nervos că nimeni nu mă ajută să o caut pe Odette – dar cum aș putea să-l supăr pe Werner al meu la nunta lui? Nu pot să-mi calc pe inimă.

— Bine, O'Nelly, îi șoptesc eu caprei ia ureche. Fac un număr cu tine, dar dup-aia trebuie să plec. Spune-mi ce trebuie să fac.

O'Nelly behăie bucuroasă.

— *That's the spirit!*[10] Foarte bine, Winston! Rolul tău e destul de ușor: indiferent ce fac eu, tu trebuie să rămâi în spinarea mea. Cu bătrânul Bartolomeu numărul ăsta iese bine mereu.

Bine. Ce poate să facă boșorogul ăla de Bartolomeu o să pot și eu cu ușurință. O'Nelly pornește și Balotelli face un anunț cu voce tare.

— Doamnelor și domnilor, *ladies and gentlemen, signore e signori,* bine ați venit la grandiosul meu spectacol, pe care-l organizăm în cinstea frumoșilor miri, Anna și Werner. Începem imediat cu unul dintre numele noastre cele mai populare: capra O'Nelly și faimosul motan Winston vor face echilibristică pe coardă și apoi vor încerca un *salto mortale.*

Salto mortale sună amuzant. Ce-o mai fi și asta? Balotelli sigur exagerează, ca de obicei. Eu am văzut deja numărul lui O'Nelly în Luna Park. Coarda era suspendată la jumătate de metru deasupra pământului și saltul nu era decât o mică săritură la sfârșit. Nu e un

lucru despre care să merite să vorbești, dar probabil că merge ca distracție la o petrecere de nuntă.

— Prea onorat public, vă rugăm să ne acordați toată atenția dumneavoastră.

Balotelli înaintează ceva mai mult în grădină și chiar atunci se aprind două lumini. Oaspeții scot „Aaa”-uri și „Uuu”-uri și, în vreme ce eu încă mă întreb ce-ar fi putut să-i uimească atâta, îmi cade și mie privirea pe copacii luminați de lămpi. Pe copacii luminați și foarte înalți. Pe copacii luminați și foarte înalți, între ale căror coroane și mai înalte se întinde coarda.

Aoleu, alo? E aproape la cinci metri înălțime! Dacă o să cădem de-acolo o să ne rupem fiecare oscior. Doar nu vorbește serios!?

— Prea stimate public, în italiană spunem *salto mortale* când vrem să spunem „saltul morții”, fiindcă e atât de *molto pericoloso,* atât de periculos. O’Nelly și Winston îndrăznesc acum să facă acest număr foarte periculos al mersului pe coardă și de-acolo de sus își vor face saltul și mai periculos.

Mulțimea șușotește. Eu simt leșinul în oase. Nu vreau să fac un salt al morții de pe spinarea unei capre! De ce? Tocmai ce urmează să fiu tată și o să fiu responsabil pentru șase micuți. Nu pot să fac față la așa ceva acum!

— O’Nelly, îi zic. Stai puțin, vreau să cobor. Voi faceți-vă spectacolul, eu merg s-o caut pe Odette.

— Haide, Winston, nu te mai poți eschiva acum! O să vezi că-ți place, *really!* Un salt de-acolo de sus se simte minunat. Nu mi-am pierdut niciodată echilibrul la numărul asta, promit. Tu vezi să rămâi pe mine, n-o să ți se întâmple nimic. Și apoi toată lumea o să te ajute, fiindcă o să fii un *hero,* un erou, da?

— Nu știu ce să zic. N-am timp deloc de asemenea trăsnăi.

— Hai. N-ai văzut cât de bucuroasă părea Anna? Și oricum Balotelli a pus între copaci bazinele alea cu apă de la numărul câinilor. Deci chiar dacă se întâmplă ceva – și n-o să se întâmple –, atunci aterizezi în apă.

O’Nelly se îndreaptă spre unul dintre copaci. Abia acum văd că acolo se află un soi de coș de rufe cu o

sfoară înfășurată în jurul unui troliu. Așa urmează să ajungem la coardă. Bărbatul care a cântat ceva mai înainte apasă pe câteva clape și obține un soi de bătaie de tambur. O'Nelly se urcă în coș, iar Balotelli ne trage sus. Ajunsă sus, O'Nelly sare pe o platformă fixată între crengi. Fondul muzical devine tot mai dramatic; închid ochii și sper să ajungem imediat pe platforma din partea cealaltă.

— O'Nelly mai durează mult chestia asta? o întreb. Nu prea mi-e bine aici sus.

— Nu te îngrijora. Am trecut deja de jumătate. Număr până la trei, după care fac un salt. Prinde-te bine de mine.

Zis și făcut.

— Unu, doi, trei, strigă O'Nelly, iar eu îmi bag ghearele în spatele ei cât pot de bine.

Poate că un pic prea bine. Fiindcă O'Nelly tresare, scoate un țipăt ascuțit și face un salt atât de uriaș, încât, oricât de mult aș vrea, nu mă mai pot ține bine. Sunt aruncat în aer și văd în cădere că O'Nelly și-a găsit din nou echilibrul și stă bine pe coardă. Din păcate, asta nu-mi folosește la nimic, fiindcă eu tot în cădere sunt. Aterizez cu un PLEOSC uriaș în bazinul de apă dintre copaci. Sunt ud leoarcă. E complet nedemn pentru un motan.

Pentru început, publicul tace. După care izbucnește un râset zgomotos și toată lumea aplaudă.

— Winston, pisica zburătoare, grohăie Beate. Și eu care credeam că pisicilor le e frică de apă. Oricum, măcar nu m-am mai făcut leoarcă de data asta.

Da, super. Cu apa șiroindu-mi din blană, mă ridic în bazin și mă uit în jur. Kira stă lângă Anna și Werner. Chiar și ea pare să fi râs. Oricum, nu pare preocupată să mă întrebe cum mă simt. Și asta deși știe cât de mult urăsc apa. Mă duc până la ea și mă scutur de apă chiar la picioarele ei, pentru ca stropii de apă să-i zboare în față.

— Bleah, Winston! strigă ea. Ai grijă! Rochia mea frumoasă! Mi-am făcut-o special pentru nunta asta! Ce-ai pățit? Chiar vrei să-mi strici seara asta! Pisică rea!

Pisică rea? Eu? Nu. Pisică tristă. Așa da. Pisică singură. Și așa. Și mai ales: pisică dezamăgită. Eu unul m-am cărat de aici. Să petreacă fără mine. Și, fără să-i mai arunc Kirei și celorlalți oaspeți o singură privire măcar, părăsesc grădina și intru în casă.

Nu te poți baza pe camarazi. Dar pe ponei…

O secundă dacă aș mai fi stat acolo, aș fi explodat ca un balon, bubuind în toate părțile. Că doamnei Hagedorn, Beatei și chiar și babușcăi nu prea le pasă de dispariția lui Odette, asta aș fi putut bănui. Înțeleg și că Werner și Anna sunt ocupați să zâmbească la aparat, să taie tortul. Dar Kira… nu, nu pot să cred că a uitat de Odette și de puișorii noștri, sau și mai rău: că n-a uitat, dar că alte lucruri i se par mai importante.

Așa că, negru de supărare și îngrijorat, am luat următoarea decizie: o pisică trebuie să-și vadă singură de problemele ei.

O să-l prind acum pe conducătorul bandei de șobolani și-o să-l scutur până când o să-mi spună unde e Odette. La nevoie, o să-i arăt și ce înseamnă să ai gheare. Tocană de iepure la conservă! Sunt disperat, iar dacă cineva (un motan) e disperat, atunci trebuie să facă (motanul) chiar și imposibilul și chiar și ceea ce nu-i place (motanului) să facă fiindcă detestă violența.

Și cu asta BASTA!

Pornesc în galop spre siloz. Mă așez în cea mai bună poziție de pândă și aștept.

Din păcate, nu se întâmplă nimic vreme de o veșnicie. Mai aștept. Dar tot nimic. Nici măcar o albină nu trece pe-acolo bâzâind. Nu zboară niciun fluture, nu se târăște niciun gândac.

Aștept răbdător.

Dar oare are sens ce fac? Hmmm, mai devreme sau mai târziu, un șoarece tot trebuie să părăsească silozul ăsta.

Și dacă nu? Nu pot rămâne aici la nesfârșit. Mâine dimineață trebuie să mergem înapoi la Hamburg. Mâine după-amiază o să fie totul împachetat și sfârșitul ăsta de săptămână la țară și nunta de vis o să fie de domeniul trecutului.

Firește că nu vreau să mă întorc acasă fără Odette. Niciodată. Dar treptat, așteptarea mea aici pare să fie fără speranță. Nu se vede niciun șoarece, nu se mișcă nimic. Totul este tăcut.

Apropo de tăcere: poate că ar trebui să merg într-un alt loc și să aflu mai întâi de ce vor șoarecii răzbunare și de ce au luat prizonieră o pisică nevinovată și neimplicată în toată treaba asta.

Exact, asta e calea care duce la Odette. Și cine ar putea să-mi dea cele mai bune răspunsuri în privința asta? Firește că pisicile.

Mă duc iute la sala de călărie și ajung la fix. Sir Toby și Peterle se plimbă plictisiți pe o tribună îngustă care înconjoară pista. E destul de întuneric înăuntru, dar i-am recunoscut ușor cu ochii mei de șoim.

— Mă bucur că am dat peste voi, miaun eu agitat. Trebuie să aflu neapărat care sunt motivele care-au dus la cearta asta cu șoarecii.

Sir Toby se strâmbă într-un mod ciudat în vreme ce Peterle se preface că are heringi în urechi.

— Alo, m-ați auzit?

Sir Toby își linge laba stângă, iar Peterle se întoarce la dreapta și-mi arată astfel fundul lui mare și negru.

Pe scândura mea de ascuțit ghearele, ăștia n-aud nimic sau ce e cu tăcerea asta asurzitoare?

— Sir Toby? Peterle? Nu puteți să-mi răspundeți? Ce e cu tăcerea asta?

Sir Toby încetează să se mai lângă și îmi aruncă o privire impenetrabilă.

— Chestiuni interne… miaună el, evitând subiectul.

— Cum?

Sir Toby pare să aibă de gând să-și continue linsul intensiv, dar eu sar într-o parte și mă așez drept în fața lui.

Privindu-l în ochi, îi spun:

— Nu te mai învârti atâta în jurul cozii și zi-mi care e problema. Lasă abureala cu problemele interne, fiindcă e vorba de prietena mea și de mama copiilor mei – ea e victima aici. Așa că vorbește, Sir Toby!

— Îmi pare rău, dar nu prea știu despre ce vorbești, îmi răspunde el obraznic, clătinând din cap.

Trag aer în piept enervat.

— Ce? Chiar crezi că sunt așa de prost, că poți să mă duci cu zăhărelul?

Peterle o șterge și Sir Toby se pregătește să o ia după el.

Dar nu merge așa cu Winston Churchill. Asta să fie clar.

— Stați! Rămâneți aici! Amândoi! strig eu și-i sar lui Peterle drept în față. Vreau să știu! Acum! Imediat!

— Întreabă șoarecii, murmură Peterle, eschivându-se.

— Ce să fac?

— Să întrebi șoarecii. Doar ei ți-au luat-o pe Odette, nu noi.

Cât mă învârt eu în jurul lor, Peterle se repede prin stânga mea afară din sală. Mă uit în urma lui mut și-l pierd pe Sir Toby din ochi pentru o secundă. El, pe care îl credeam un motan onorabil, se folosește de momentul ăsta și o ia prin dreapta mea, părăsind la rându-i sala.

— Nu-mi vine să cred! strig eu după ei. Sunteți o rușine pentru neamul pisicilor. Rușine! În vecii vecilor!

Dar niciunul dintre ei nu dă doi bani pe indignarea mea și dispar amândoi în spatele grajdurilor.

Mă gândesc dacă să-i urmăresc. Mă gândesc atât de mult, încât până la urmă îmi dau seama că ei știau de la bun început ce s-a întâmplat aici. Îmi vine să urlu. DA! Mai întâi o caută împreună cu mine pe Odette, ba chiar scotocesc prin coliba aia veche a vânătorului, și-n tot timpul ăsta știau bine că Odette a fost răpită de șoareci. Ce nemernici! Oribili și mincinoși!

***

Cu toate astea, nu mă țin după ei. N-o să-mi spună adevărul. Și chiar dacă îi iau mai tare, tot n-o să-mi zică. Dar oare ce crimă au comis pisicile astea împotriva șoarecilor, dacă nu doar că au provocat un război cu ei, dar le e și foarte rușine de chestia asta?

Am nevoie de răspunsuri. Neapărat. Dar de la cine? Cine-mi poate spune ce se întâmplă aici pentru ca în sfârșit s-o pot găsi și elibera pe Odette?

— Ihhhhhaaahah! se aude din grajdul de lângă mine. Vihahhahahaaaahha!

Doamne, caii ăștia, pe toate deschizătoarele de conservă, nu-i suport și pace! La urma urmei, nu sunt

tocmai nevinovați pentru ce i s-a întâmplat lui Odette. Dacă Kira nu ar fi umblat atâta pe la ei, atunci…

„Winston, încetează”, mă cert singur. „Nu mai are rost să te gândești la tot felul de lucruri și să te superi din cauza lor. Trebuie să treci la treabă.”

— Brrr, hei, Winston, ți-ai găsit prietena?

Bulli stă acum la gardul țarcului și se uită la mine cu niște ochi cât cepele.

— Arăt ca și cum aș fi găsit-o? răspund eu morocănos.

— De ce ești îmbufnat, motanule de oraș? Ți-am făcut eu ceva?

Nimic! Dimpotrivă, a încercat să mă ajute s-o caut pe Odette.

Mă apropii de el încetișor. Sar grațios pe gard și-l cercetez cu privirea. Sunt caii chiar atât de proști și de needucați pe cât îi cred eu? Pentru că se lasă înhămați și înșeuați și pentru că se lasă călăriți prin sala aia de câte un om care nu e nici pe departe la fel de puternic ca ei?

— Bulli, o să te întreb direct și fără ocolișuri. Știi cumva de la ce s-a pornit toată cearta asta între pisici și șoareci?

Bine, să fiu sincer, nu mă aștept la cine știe ce răspuns. Cel puțin nu la unul care m-ar putea ajuta. Dar se știe că speranța moare ultima.

— Da, firește. Toată lumea știe, spune Bulli. Chiar și Wally. Și pot să-ți spun că el e destul de greu de cap.

Înghit în sec.

— Și nu vrei să-mi spui? aud eu o voce pierită, care seamănă cu a mea.

Având în vedere că a ieșit din gura mea, mie trebuie să-mi aparțină.

Bulli încuviințează.

— Dacă te ajută să-ți găsești prietena, firește, îmi zice el.

Îl privesc, așteptând. Are de gând să-mi zică? Îmi spune ceva? Văleleu, ce sfârșit de săptămână provincial, nebun și neplăcut a mai fost și ăsta!

— Bulli, ai de gând să-mi spui? îl mai întreb eu o dată. Acum?

Bulli suflă iar stropi pe nas. Câțiva dintre ei îmi cad direct pe frunte, dar îmi păstrez cumpătul – cel puțin pe dinafară. Poneiul trebuie să vorbească, trebuie! Acum!

— Acum mulți, mulți ani, când bunica Gertrude, bunica lui Schulze-Naumann, era încă o fetiță…

Încep să-mi fac griji că poneiul ăsta crede că e vreme de povești.

— Bulli, îl întrerup eu cam lipsit de eleganță. Ai putea să treci direct la subiect?

Bulli își umflă nările.

— Chiar asta făceam. Dar dacă nu vrei să auzi povestea, atunci mai am și alte lucruri de făcut cu timpul meu.

Drace! Acum s-a supărat poneiul. Dacă nu repar situația repede, atunci o să-mi întoarcă dosul de tot și o să știu la fel de puține lucruri ca înainte.

— Nu asta voiam să spun, Bulli, serios. Doar că îmi fac griji pentru Odette și pentru pisoiași și mi se pare că nimeni nu se sinchisește de soarta prietenei mele. Nici măcar oamenii mei, Kira și Werner și Anna, pe care eu îi plac și care și ei mă plac, și pe Odette la fel – sau cel puțin așa credeam până de curând. În orice caz, porcăria ăsta de nuntă li se pare de o mie de ori mai importantă decât Odette și decât pisoiașii, iar asta a reușit să mă…

— …înfurie, îmi ia Bulli vorba din gură. Să știi că te înțeleg foarte bine. Și pe mine m-ar enerva. Și m-ar răni. Absolut. Dar poate că ei cred că iubita ta s-a dus printr-un ungher pe undeva, ca să nască în pace. Toate pisicile fac asta pe-aici și bănuiesc că oamenii tăi nu sunt prost intenționați. Se gândesc că ești tu prea stresat și că ea n-are de fapt nimic. Am auzit-o pe Kira spunându-i ceva de genul ăsta lui Lucas.

— Da? întreb eu mirat.

Bulli încuviințează.

— Ei nu înțeleg panica ta fiindcă niciunul nu bănuiește că Odette ar fi în pericol.

— Dar…

Rămân mască. De obicei, comunicarea dintre mine și Kira merge foarte bine. Și oricum ea m-a ajutat s-o caut pe Odette la început. De ce crede dintr-odată că

sunt nebun și că bat câmpii când spun că Odette e în pericol?

— Când vorbeau, a venit la ei domnul Schulze-Naumann. El i-a spus Kirei că e perfect normal și că s-a ascuns pe undeva ca să nască. Toate pisicile fac asta. Kira a fost ușurată și spunea că o să aibă grijă ca Odette să aibă parte de pace.

Deci așa. De-asta m-a luat cu ea la cununie și mi-a zis să vin și la masă și la celelalte lucruri? Kira voia să mă țină cu ea ca să nu stau pe capul lui Odette acum când sunt cu nervii la pământ. Nu era rău intenționată.

Simt că mă cuprinde un val de căldură când îmi dau seama că nu mai trebuie să fiu supărat pe Kira. Dar gândurile mele se întorc spre Odette.

— Așa, zi-mi ce s-a întâmplat când bunica Gertrude era fetiță, îi cer eu lui Bulli să-și continue povestea.

Bulli suflă iar pe nas și-și gonește o muscă enervantă de pe grumaz înainte să continue.

— În curte, până în momentul ăla, domnise un haos total. Erau toți împotriva tuturor. Dar apoi a venit pe aici un vânător sinistru, care a pus ochii mai ales pe pisicile din curte. Unele chiar i-au căzut victime, a fost urât. La început șoarecii au fost fericiți, dar apoi omul s-a apucat să-i vâneze și pe ei. Într-un sfârșit, era limpede pentru amândouă taberele că nu i-ar fi putut rezista vânătorului ăstuia decât împreună și numai așa au reușit să alunge licheaua. Așa s-a ajuns la înțelegerea teritorială, care a durat multă, multă vreme.

Bulli trage aer în piept, iar eu profit de pauză ca să-i pun o întrebare.

— Și n-are ceva de-a face cu vânătorul ăsta care a încercat recent să-i împuște pe Pat și Patașon?

Bulli scutură din cap.

— Așa s-ar părea. Dar nu știu exact. Pisicile au anulat pactul teritorial. Tocmai de-aia atacă șoarecii acum.

— Și Odette a mea, biată și inocentă, a căzut ostatic, răspund eu.

Bulli încuviințează.

— Așa se pare, din păcate.

— Și acum? îl întreb eu pe poneiul ăsta negru cu ochi ca de mărgele. Ai idee ce-aș putea face ca s-o eliberez pe Odette din prizonieratul șoarecilor?

Bulli dă din cap că da.

— Da, trebuie să convingi pisicile să-și ceară scuze în fața șoarecilor, ca să alunge vânătorul ăla a doua oară și apoi să-și reînnoiască pactul.

— Și crezi că ar elibera-o pe Odette?

Bulli încuviințează din cap.

— Sunt sigur, fără discuție.

Bine, și cum ar trebui să fac eu chestia asta, mă rog?

Un prieten, un bun prieten…

Îl găsesc pe Sir Toby acolo unde pare că-și petrece majoritatea vieții sale provinciale: în spatele sălii de călărie. Stă pe-acolo și se uită în gol.

— Sir Toby, mă bucur că te-am găsit. Trebuie să vorbesc cu tine! încep eu imediat să-i spun motivul vizitei mele.

În cuvinte puține, dar precise, îi spun ce-am aflat de la Bulli și la început îi propun să înceteze această sfadă cu șoarecii de curte, cerându-și scuze. Dar decât să fi sperat că bătrânul ăsta o să fie de acord, mai bine m-aș fi mușcat de coadă.

— Nici gând, Winston Churchill, din marele oraș Hamburg! se răstește el la mine grobian.

Nu știu ce are a face locul din care vin cu rugămintea pe care tocmai am făcut-o, dar zic să nu întreb. Sunt într-o situație disperată. Numai de-asta îmi permit să-l implor.

— Sir Toby, te rog, dacă nu pentru mine – ceea ce pot înțelege –, fă-o atunci pentru Odette și pisoiașii noștri. Niciunul dintre ei n-are de-a face cu sfada voastră și chiar este nedrept ca iubita mea să sufere pentru asta.

Sir Toby vrea să plece, dar cu un salt elegant mă așez iar în fața lui.

— Nu pleci nicăieri!

Sfinte macrou, nu mai am timp de așa ceva. Mai ales că mă tem că Odette a născut deja puii – în captivitate, singură singurică. Și de ce se întâmplă toate astea? Din cauza unei dispute între pisicile de curte și șoareci, cu care noi n-avem nimic de-a face.

— Sir Toby, eu am încercat cu vorba bună, ba chiar te-am implorat. Dar ajunge! Acuma te duci la tovarășii tăi și rezolvați chestia asta cu șoarecii… Altfel… Altfel…

Altfel ce? Îmi vine mie în minte apoi. Ce-i fac dacă nu face ce-i cer?

— Bine, o să mă gândesc, spune el într-un final.

Să se gândească este un pas în direcția cea bună. Numai că pentru mine, în situația în care mă aflu, e

totuși unul prea mic.

— Aștept, miaun eu și-l sfredelesc cu privirea, ca să pun presiune pe el.

Sir Toby clatină din cap.

— Să știi că nu merge dacă te holbezi tot timpul la mine!

Mă întorc cu spatele. Dar numai pentru câteva clipe. Apoi revin în poziția inițială.

— Gata?

Sir Toby oftează enervat.

— Nu, nici măcar n-am început.

Sfântă sardină, cum poți să fii atât de încet la minte? Mai ales când pretinzi că te tragi dintr-o familie foarte inteligentă și de primă clasă. Ca să fiu sincer, un singur lucru e aristocratic la Sir Toby: Sir-ul ăla din fața numelui. În rest, e o pisică de țară. Dar trebuie să mă abțin și să nu-l supăr. Altfel, n-o să mă aleg cu nimic din gânditul lui – măcar atât am aflat până acuma despre individul ăsta neîngrijit.

De undeva din depărtare, se aude un bufnet. Tresar speriat în vreme ce Sir Toby sare ca mușcat de șarpe.

— Stai! Rămâi aici! strig eu după el tocmai când se aude o bubuitură care-ți sparge timpanele.

Este limpede ca o conservă de ton că aia e împușcătura unei arme de vânătoare. Și știu și cine împușcă pe afară. Dar nu mi-e frică. Cel puțin nu pentru Odette, fiindcă ea nu era nicăieri în șandramaua aia căruia vânătorul ăsta nemernic îi zice casă.

În plus, am aflat între timp că șoarecii sunt cei care o țin prizonieră pe iubita inimii mele. Și tocmai ce eram pe punctul să fac cumva să o eliberez. Numai că, din păcate, Sir Toby a profitat de acest moment de neatenție ca să se facă nevăzut.

Mare deschizător de conserve, nici n-am văzut în ce direcție a luat-o. Numai praful pe care l-a lăsat în urmă îl mai văd, fiindcă a dispărut în fugă.

Multă vreme umblu prin curte și-l caut pe Sir Toby și pe celelalte pisici. Dar parcă le-a înghițit pe toate pământul.

Vânătorul s-a pus iar pe împușcat. Oricât de supărat aș fi pe cele patru pisici, sper totuși să nu fi împușcat pe vreuna.

Dacă n-aș fi prea ocupat să o salvez pe minunata mea de Odette, atunci m-aș ocupa de idiotul ăsta și l-aș lipsi pe veci de cheful de vânătoare. Mi-ar da mie ceva prin cap.

Dar nu am prea mult timp la dispoziție și mă scot din minți căutările astea fără succes, să nu mai spun de discuțiile nesfârșite cu pisici, ponei și șoareci, fiindcă până acum nimic, dar absolut nimic n-a mers.

Recapitulez în minte seara asta și mi se opresc gândurile asupra lui Fred. Bulli crede că soluția e la pisici în situația asta, și anume că trebuie să-și ceară scuze de la șoareci, care astfel i-ar da drumul lui Odette. Dar am vorbit destul cu Sir Toby și n-a arătat nici cel mai mic semn că ar fi dispus să facă așa ceva. Deci cu pisicile am ajuns într-o fundătură.

Dar Fred…

Tresar ca electrocutat. Știu în sfârșit ce-am de făcut.

O iau din loc, încărcat de energie până-n vârful cozii. Traversez curtea în fugă, o iau pe lângă sala de călărie și siloz, trec de primele câmpuri și ajung la marginea terenului agricol unde se află casa lui Fred și a familiei sale.

— Fred! Freeed! Am nevoie neapărat de ajutorul tău, miaun eu atât de tare, că se aude împrejur cale de șapte ogoare.

— Fred! Ieși afară! Jur că o să urlu aici afară până când o să audă toate pisicile din apropiere și o să știe unde locuiești. Așa că ieși din bârlog, altfel…

— Încetează, chițăie el în șoaptă lângă mine. Nu mai striga! Sau chiar vrei să știe toată lumea unde stau?

Încuviințez din cap.

— Exact cum ți-am spus! Dacă nu mă ajuți, atunci în curând o să vină toate pisicile încoace, îl amenințeu din nou.

Fred intră în panică și face tot felul de tumbe printre brazde.

— Ce… ce mai vrei de la mine? strigă el. Credeam că drumurile noastre s-au despărțit când tu…

— Uită de asta! îl întrerup eu. Odette tot dispărută e și eu am făcut tot posibilul să dau de urma ei! Dar am

ajuns la capătul răbdării, așa că o să mă duci la șeful ăsta al bandei șoarecilor. IMEDIAT!

Fred trage aer în piept.

— Niciodată! Dacă fac asta, s-a zis cu mine. Nu te poți pune cu banda șoarecilor din curte. Și cu atât mai puțin cu șeful lor.

Îl țintuiesc cu privirea.

— Nu, Fred, dacă nu faci în următoarele secunde ce-ți spun, atunci s-a zis cu tine.

— Cum așa, o să mă mănânci?

Dau din cap că da. Deși bănuiesc că mi-ar lua ceva să mă conving s-o fac. Dar sunt gata să-mi scot ghearele și să-i trag o lovitură zdravănă de labă, care să-l lase lat, nu alta.

— Eu credeam… că suntem prieteni, a început el.

Dau din cap că suntem. Deși sună cam ciudat să vorbești despre prietenie între șoareci și pisici.

— Da, bănuiesc că s-ar putea spune și asta, recunosc eu.

— Și chiar ai fi în stare să-ți mănânci prietenul?

— Și tu chiar ai fi în stare să-ți lași prietenul la nevoie? i-o întorc eu.

— N-am ce face, fiindcă famil…

Dar nu apucă să-și ducă vorba la capăt. Cu un salt uriaș, din bârlog iese la iveală un șoarece care seamănă foarte bine cu el și se așază lângă Fred.

— Fred, ia zi-mi, am înțeles bine ce se întâmplă?

Șoarecele ăsta este de două ori cât Fred. După cum se uită la el, cu o privire plină de reproș, îmi dau seama imediat că nu poate să fie decât nevastă-sa.

— Winston îți cere ajutorul și tu-l refuzi?

Deci așa, i-a povestit și nevesti-sii despre mine. Sigur i-a spus, fiindcă îmi știe numele deși noi doi n-am făcut cunoștință până acum.

— Bine, șoricica mea iubită, dar trebuie să te protejez pe tine și pe pui, încearcă Fred să se apere.

— Prostii! îl pune ea la punct. Fii și tu un șoarece adevărat și ajută-ți prietenul să-și găsească iubita și s-o elibereze. Nu-mi vine să cred că te folosești mereu de noi ca de un pretext. Sunt perfect capabilă să am grijă și de mine, și de pui, nu am nevoie să pierzi vremea pe aici.

Pe toți heringii din lume, șoricica lui Fred aproape că spumegă de furie. Sub privirea ei mânioasă, lui Fred îi vine să intre în pământ de rușine.

— Eu am fost bine intenționat, șoptește el.

— Pleacă odată!

Hopa, se pare că Fred nu e capul familiei la el acasă. Dar mie îmi convine, fiindcă face în sfârșit ce voiam eu.

— Atunci hai să mergem, Winston! șoptește el învins și pornește la drum.

— Contez pe tine, Fred! strigă Elisa în urma lui. Știu c-o să reușești. Fii un șoarece, un șoarece mândru și curajos, ca să poată fi și șoricica ta mândră de tine.

Miau, ce prelegere i-a ținut! Una foarte eficientă, în orice caz. Pentru că trupușorul lipsit de vlagă al lui Fred parcă prinde puteri.

— Să știi, Winston, că nevastă-mea are dreptate. Prea multă am fost vreme un șoarece de câmp oarecare și mereu am fugit de pericol. Deși aveam ce-mi trebuie ca să ajung șoarece de curte. Și chiar asta o să-i spun acum, tovarășe, lui Philomenus! Chiar așa o să fac!

— Philomenus?

— Vajnicul și temutul șef al șoarecilor de curte, îmi explică Fred. Trebuie să vii cu niște argumente puternice dacă vrei să-l convingi să ți-o dea pe Odette, altfel n-o să meargă, s-o știi de la mine.

Mă holbez la el și abia dacă pot să-mi ascund un zâmbet. Chiar dacă nu e tocmai o situație amuzantă.

— Fred, șoricel drag, tu pricepi totuși că eu sunt o pisică puternică, mare și bine antrenată, în vreme ce șeful ăsta al bandei este totuși doar un șoarece? Cu accent pe *șoarece.* Adică o creatură nevolnică, care nu are nicio șansă să mă răpună?

Pleoapa de la ochiul stâng i se zbate ciudat.

— A fost totuși în stare să o prindă pe Odette; și, din câte am auzit, deși s-ar putea să fie doar zvonuri, ea e mai bine pregătită decât tine, prietene motan.

Ce aud? Odette este gravidă cu șase pui, eu nu. Cum ar fi putut ea să-i facă față?

Bine, recunosc, Odette este un copil al străzilor – o pisică de oraș mare, care nu doarme serile în culcuș

moale ca mine.

De-asta e atât de dură, iar dacă Philomenus a reușit să o învingă, asta înseamnă că e cu adevărat un șoarece ieșit din comun.

Chiar și așa, sunt sigur că o să termin cu el cât ai zice pește… și o s-o eliberez pe frumoasa mea Odette din gheruțele lui mici de șoricel.

Miau!

Un truc genial

De trei zile lungi agonizez aici, pe moșia lui Schulze-Naumann și credeam că am văzut tot ce era de văzut, dar – sfântă gustare de hering! – sala asta din capătul curții nu am observat-o deloc.

Poate pentru că în fața ei sunt tot felul de mașini și utilaje și nu se vede. Oricum, nu mai contează acum. Ce contează e că Fred s-a ținut de cuvânt și că m-a dus la locul unde este ținută Odette prizonieră.

Intru pe furiș în sală, care e destul de înaltă. Fred îmi arată cu laba spre una dintre grinzile acoperișului.

— Trebuie să ajungem acolo, îmi spune.

— E destul de sus, observ eu. Oare cum au urcat-o șoarecii pe Odette a mea acolo?

Fred ridică din umeri.

— N-am spus asta. Spuneam doar că șeful stă de obicei acolo sus și mă gândeam că ar fi mai bine dacă ai vorbi cu el în liniște.

Fred își coboară vocea și-mi face semn c-ar vrea să-mi șoptească ceva.

— Ce e?

— Vino mai aproape!

Mă aplec spre el și Fred mă povățuiește în șoaptă:

— M-am gândit că ai putea să faci așa: te urci acolo și spui că vii din partea pisicilor din curte. Poți să zici că Sir Toby și-a scrântit glezna sau ceva. După care îți ceri scuze de la șoareci în toate felurile și la sfârșit o s-o elibereze pe Odette.

Rămân mut. Nu e cel mai rău plan, recunosc. N-aș fi bănuit că șoarecele ăsta de câmp are atâtea idei în cap.

— Așa facem. Iar la sfârșit vii tu cu mine la pisici și te declari reprezentant al șoarecilor.

Fred face ochii mari.

— Nuuu, nu fac așa ceva. O să mă înfulece înainte să apuc să spun „Salut”.

— Prostii. O să fii cu mine. Ești sub protecția mea personală.

Fred rămâne sceptic, dar eu sunt hotărât să rezolv repede problema cu mărunțelul ăsta care-și zice șeful

șoarecilor.

Așa că mă urc pe grindă cu un salt grațios.

— Fii atent, Winston! îl aud pe Fred strigând în urma mea. Cu Philomenus nu e de joacă!

Sfântă sardină în ulei, Fred chiar crede că un șoricel chițăitor, oricât și-ar spune el șef, poate să se măsoare cu mine?

Bine, or fi reușit șoarecii să o păcălească pe Odette și s-o țină închisă, dar asta numai printr-un șiretlic. Bag mâna-n foc că așa a fost. Nu le-ar fi ieșit niciodată dacă ar fi fost doar o chestie de forță. Așa că nu mai dau nicio importanță avertismentului lui Fred și înaintez pe grinda pe care prietenul meu bănuia că o să-l întâlnesc pe legendarul Philomenus.

În afară de foarte multe pânze de păianjen, aici nu se văd prea multe. Șeful ăsta al șoarecilor care cică e atât de periculos se pare că nici n-are curaj să iasă din ascunzătoare. Bine, nici nu mă așteptam la altceva. Numai în basme există astfel de șoareci viteji.

În spatele meu se aude un fâșâit. După care aud și o voce oribilă, ca de ceva dat pe râzătoare.

Sfântă sardină! În fața mea, pe una dintre grinzile acoperișului, stă un monstru cu ochi scânteietori, ca de otravă și scuipă spre mine. E ditamai matahala: e cel puțin de două ori mai mare decât prietenul meu, motanul Spike, și de două ori mai gras. Oi fi eu curajos de felul meu, dar acum simt cum mi se zburlește blănița din coadă până-n vârful urechilor. Monstrul își arată dinții și patru canini uriași îi lucesc în gură. Bănuiesc că poate să muște bine de tot cu ăia. Nesigur, fac un pas înapoi. Unde este Philomenus? Și cum se face că apare aici tocmai monstrul ăsta înspăimântător? Oare m-a atras Fred într-o capcană?

Liniștește-te, Winston! Nu cumva să-mi pierd echilibrul! Grinda pe care ne aflăm se tot mișcă și suntem la cinci metri de sol!

— Ce-ai pățit, ai făcut pipi pe tine de frică? mă întreabă monstrul, rânjind. Nici nu m-ar mira. N-ai nicio șansă în fața mea. Mai bine șterge-o. Cât de repede poți și unde vezi cu ochii. Altfel carne tocată te fac!

Nu sună bine. Nu că aș avea ceva împotriva cărnii tocate. Când Anna îmi face niște carne tocată cu puțin coriandru, îmi place la nebunie. Dar n-aș vrea să fiu eu însumi transformat în așa ceva, nu prea am chef s-ajung chiftea.

Și-atunci ce să fac? Să mă dau bătut pur și simplu? Eu, Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume? În niciun caz. Dar mă așteptasem la un șoarece și acum văd un monstru. Bănuiesc că dacă-i explic individului ăstuia, atunci terminăm repede cu încurcătura asta.

— Ăăă, cred că este o mică neînțelegere la mijloc, domnul meu. Eu nu vreau scandal, doar o căutam pe dragostea inimii mele. Pe Odette. O pisică albă, din cale-afară de frumoasă. Ați văzut-o pe undeva?

Acum monstrul e cel care face un pas înapoi. Se pare că trebuie să se gândească la ce-i spun și nu poate să facă asta stând și salivându-mi mie în față.

— Te referi la pisica aia grasă și lățoasă? Care respiră cam greu și gâfâie la fiecare pas?

Sfântă sardină în ulei! Cum vorbește ăsta despre Odette a mea! Ce obraznic! Numai pentru asta și-ar trebui să-l provoc la duel. E adevărat că a mai pus ceva greutate pe ea, mai ales la coapse, dar are un motiv bun. Ah, ce spun, are cel mai bun motiv din lume!

— Odette nu e grasă! E minunată, zic eu, scuipând înspre monstru. Ai văzut-o sau nu? Vreau un răspuns, imediat!

Dar în loc să răspundă, monstrul face un salt în față și-mi arde o labă drept peste boticul meu sensibil. O durere înțepătoare îmi trece prin tot corpul, îmi pierd echilibrul și nu mă mai pot ține pe grinda de lemn. În timp ce cad, îl văd pe monstru făcându-i semn cuiva care stă jos. Și-apoi văd numai negru în fața ochilor.

Fir-ar gustărica de hering să fie!

Când îmi revin în simțiri, cineva stă aplecat deasupra mea.

— Winston, puiule…

Odette, frumoasa și curajoasa mea Odette!

Oare am ajuns prea târziu? Sunt cumva mort și ne-am întâlnit amândoi în Nirvana pisicilor?

Firește că e foarte trist că nu mai sunt pe pământ, dar pe de altă parte, dacă pot să fiu din nou alături de iubita mea, atunci e tocmai bine.

Bine, Kira o să fie foarte tristă. Și Werner. Sigur și Anna. Beate nu prea – de fapt, sunt sigur că o să facă un mic dans al bucuriei…

— Winston, poți să te ridici? Sau ți-ai rupt ceva?

Dau din cap. Dar din ce știu eu despre Nirvana pisicilor, acolo nu poți să ai răni. Ești ca nou. Tocmai de-aia mă mir întrucâtva că mă doare fundul.

— Am fost trimis în Nirvana de un monstru uriaș, îi explic eu lui Odette. N-am avut nicio șansă și…

— Winston, iubitule, ce tot spui? Nu suntem în Nirvana, ci în curte la Schulze-Naumann. Șoarecii m-au ținut captivă și acum fac același lucru și cu tine.

Tresar și mă uit în jur. Văd că suntem înconjurați. De șoareci. De mulți, mulți șoareci. Nesfârșit de mulți șoareci, chiar. În viața vieților mele n-am văzut atât de mulți. Dar monstrul ăla nu se mai vede pe nicăieri.

— Ce se întâmplă aici? o întreb eu pe Odette în șoaptă.

— Șoarecii sunt supărați pe pisici. Dar au fost buni cu mine. Nu trebuie să-ți faci griji, Winston, îmi e bine.

Mă uit de la șoareci la Odette și de la Odette la șoareci și, în cele din urmă, îmi aduc aminte ce plănuisem înainte să se repeadă monstrul ăla îngrozitor asupra mea ca din senin.

— Sunt trimis aici de pisici și vin să-mi cer scuze. Pisicile își recunosc greșelile și jură că n-o să se mai întâmple niciodată așa ceva.

Nici acum nu știu ce-au făcut pisicile, dar nu le spun asta.

Se pare că ceva-ceva din ce le-am spus tot cred, fiindcă încep să șușotească dintr-odată. Un întreg concert de chițăituri se stârnește în jurul nostru.

— Sunt foarte mândră de tine, Winston, că ai putut să convingi pisicile că au greșit, îmi șoptește Odette ușor. Și mie îmi place să vânez, după cum știi, dar lumea trebuie să respecte înțelegerile făcute. Mai ales atunci când sunt făcute pentru a lupta împotriva unui om mizerabil.

Nu înțeleg nimic. Dar dacă am spus ce trebuie și dacă pot s-o eliberez pe Odette, atunci totul e bine.

— Hai să dispărem de aici, Odette! îi propun eu. Să mergem în camera Kirei înainte să se întoarcă monstrul ăla.

— Monstrul?

— Da, creatura aia uriașă care m-a trântit de pe grindă.

Odette mă privește fără să înțeleagă.

— Nu era un monstru, era Philomenus. N-a știut că vii din partea pisicilor și vrea să-și ceară scuze.

— Prostii! spun eu. Era mare și periculos și puternic.

— E totul o chestiune de lumini și umbre și sunet și răsunet într-o sală mare ca asta, îmi explică Odette.

Pe toate conservele de tinichea, deci cel care m-a făcut să cad e doar un șoricel mititel? Nu prea înțeleg și sper să nu umble vorba despre chestia asta.

— În fine, răspund eu. Hai s-o tulim de-aici.

Doamne, ce stânjenitor!

— Winston, comoara mea, nu fi trist. Și pe mine m-au păcălit în același fel. Șoarecilor de-aici le merge mintea.

Unul dintre ei se așază chiar în fața noastră și spune:

— Sunt Philomenus. Șeful. Îmi pare rău că te-am trântit de pe grindă. N-aveam de unde să știu că ai venit ca negociator. Dar acum e cu totul altceva. Spune-le oamenilor tăi că, din partea mea, noi o să ne respectăm înțelegerea și n-o să mai venim nici în conac, nici în sala de călărie, dacă voi vă țineți departe de siloz și de sala asta.

— S-a făcut! spun eu, tot așteptând să dispar cu Odette de-acolo.

Mi-e egal ce-o să se întâmple aici când o să înțeleagă că i-am păcălit. Nu mai am nimic de-a face cu țăranii ăștia. Din partea mea, n-au decât să se și omoare între ei. Noi o să plecăm în curând și până atunci n-o să mai părăsim camera Kirei.

Dar de îndată ce ies din hambar, mă uit repede în stânga, numai pentru o sutime de secundă, și dau cu ochii de Fred.

Stă acolo și mă privește cu reproș.

La naiba!

Pfui, hering cu brânză!

— Da, bine, miaun eu enervat. Rezolv și cu pisicile. Dar tu vii cu mine.

Fred tresare ușor. Apoi o ia din loc și eu mă țin după el.

— Mă întorc imediat, Odette, draga mea.

Da, sunt nebun. Absolut și complet nebun. Dar o pisică trebuie să se țină de cuvânt. Chiar și de cuvântul dat unui șoarece.

Nu-l găsesc pe Sir Toby în sala de călărie, ci pe o bancă.

Când mă vede venind, dă să plece. Dar strig la el:

— Nu, rămâi, Toby, sau ți-e frică de un șoarece care vine să-și ceară scuze de la tine?

Sir Toby se oprește în loc.

— Ce?

Eu dau din cap spre șoarece.

— N-am venit singur.

— Așa e, se aude un chițăit din iarba înaltă care mărginește cărarea. A venit un reprezentant al șoarecilor, care vrea să dea laba cu tine, Sir Toby.

Până să termin eu de vorbit, Fred s-a și urcat pe bancă lângă Sir Toby și-l privește cu mult curaj.

— Știu că noi, șoarecii, am avut mai multe foloase de pe urma înțelegerii de împărțire a teritoriului pe care am făcut-o pe vremuri. De-aia e mai ușor pentru voi, pisicile, să ziceți că gata, nu mai vreți să respectați pactul. Dar să știi, Sir Toby, că în toți anii ăștia a fost bine și pentru voi și n-ați făcut foamea. Iar acum a apărut vânătorul ăsta și pisicile au luat-o razna. De-aceea ar trebui să facem ca pe vremuri, când un individ nesuferit își făcea de cap pe-aici, și să-l alungăm.

Miau. Sunt impresionat de Fred. Nu l-aș fi crezut capabil de o asemenea prelegere.

Nici Sir Toby, se pare, fiindcă mai întâi îl privește uimit, după care încuviințează din cap.

— Ai dreptate, micuțule. Dacă oamenii fac pe nebunii, atunci animalele trebuie să rămână laolaltă.

Îi întinde laba lui Fred și mi se înmoaie inima văzându-i.

„Winston, prietene, chiar te-ai descurcat bine de data asta”, îmi vine să-mi spun, dar acum, gata, a venit timpul s-o duc pe Odette în camera Kirei.

Începe! Chiar acum. Dar unde?

— Odette, înțelege și tu cu vorba bună și hai cu mine în cameră. Totul e pregătit: un culcuș confortabil, apă proaspătă și condiții perfecte ca să te poți odihni. Promit!

Odette și cu mine stăm în mijlocul curții. Conacul e în fața noastră, hambarul la stânga, în dreapta e sala de călărie, dar iubita mea n-are de gând să se urnească. În schimb, face ochii mari.

— Nu-mi place să mă repet, dar nu vreau să-mi nasc copiii într-o casă a oamenilor. Nu mă simt bine acolo și nu mă pot relaxa. Și dacă nu mă relaxez, nașterea n-o să decurgă bine.

Ultimele vorbe sună pline de reproș. Mă simt rău, dintr-odată. Știam deja că Odette nu vrea să petreacă prea mult timp cu oamenii. Ăsta e motivul pentru care în Hamburg locuiește în curtea interioară a casei, deși s-ar putea instala în casă fără probleme. Trebuie să spun că sper că situația o să se schimbe după ce ni se nasc puii. Nu mai e mult până atunci și aș face bine să cedez, măcar de dragul păcii în familie.

— Bine, draga mea: dacă nu vrei în camera Kirei, atunci unde vrei să mergem? Am înțeles că nu te simți bine cu oamenii, dar tot trebuie să insist să căutăm un loc sigur pentru naștere. Mi se pare că în curtea asta s-au petrecut destule catastrofe!

Miau, așa-i! Și eu pot să fac pe durul! Și nici chef nu mai am să mă întrețin cu animalele din curte. Nervii mei n-ar mai face față. Odette oftează.

— Aș vrea numai un loc liniștit undeva în paie. Unde să fim numai noi doi și, în curând, puii noștri. Înțelegi?

— Firește că înțeleg.

Mă uit în jur și mă gândesc unde aș putea găsi un culcuș de paie liniștit și sigur. Am reușit să împăcăm pisicile cu șoarecii, dar vânătorul ăla nebun tot mai umblă pe-aici. Deci locșorul ar trebui să fie bine păzit și poate de cineva care nu e agitat de faptul că o să fie tată.

Ha! Sfântă sardină în ulei! Am avut o idee fulger! Știu exact unde s-o duc pe Odette.

— Hai, Odette! Ia-te după mine! Știu locul perfect pentru tine și prietenii mei. O să stai frumos în paie, liniștită, la căldurică, ferită de ploaie și păzită de doi tipi uriași.

Odette mă privește mirată.

— Niște tipi urași care să mă păzească? Și de unde o să-i scoți așa dintr-odată?

— Așteaptă și-ai să vezi. Urmează-mă.

Pornesc cu Odette după mine. După nici două minute, ajungem: intrăm în micul grajd aflat vizavi de sala de călărie.

— Bulli, Wally, bunii mei prieteni! îi salut eu cu nonșalanță pe cei doi. Permiteți-mi să v-o prezint pe partenera mea, Odette. Odette, ei sunt Bulli și Wally, doi căluți foarte nobili. Mă întrebam dacă au vreun program azi.

Se uită amândoi la mine cu uimire și Odette mă privește de parcă n-aș fi în toate mințile.

— Eu nu mai am nimic de făcut azi, zice Wally. Sunt pensionar, oricum. Poate că mă mai duce Lucas în țarc, dar altfel o să stau aici în boxa mea și-o să dorm puțin.

Bulli nu spune nimic, ci doar mă privește bănuitor. Probabil se gândește la momentul când o să scape de mine și n-o să mai aibă nimic de-a face cu toată dandanaua asta cu pisicile și șoarecii.

— Dar de ce întrebi? vrea Wally să știe.

— Mă gândeam că poate există pe undeva prin grajdul vostru un locșor mai liniștit pentru Odette. Unde-și poate aduce copiii în pace pe lume.

Bulli face ochii mari.

— Și de ce veniți tocmai la noi? Arătăm a moașe?

— Nu, eu… ăăă… mă gândeam că… mă bâlbâi eu neajutorat, dar Odette mă întrerupe.

— Cred că Winston speră că o să fiu liniștită aici și că o să puteți avea grijă de mine puțin. Fiindcă sunteți atât de mari și de puternici. Se teme să nu ni se întâmple ceva mie și micuților.

— Ah, deci asta era? zice Bulli. De ce n-a spus așa de la bun început?

Odette miaună veselă.

— Cred că pentru că nu-i place să ceară favoruri.

Miau, dar nu e deloc adevărat. N-am nicio problemă cu asta. Sau dacă am, atunci e doar una foarte mică, altfel n-aș fi intrat în grajdul ăsta cu Odette.

— Ooo, nechează Wally. Noi suntem niște paznici super. Nu trece nimeni de noi.

Își scoate capul mare și alb din boxă.

— Nu te teme, pisică mică și dulce! zice el, fornăind. Te ajutăm!

Bleah, iar m-a scuipat! Ce scârbos! Nu sunt o pisică mică și dulce, ci un motan care trebuie luat în serios! Aș vrea să-i miaun lui Odette că până la urmă ăsta nu e locul potrivit pentru naștere, dar observ că începe dintr-odată să respire greu. Sfântă sardină în ulei, a început?

— Repede! strig eu agitat. Vin copiii. Ce trebuie să facem?

Fornăind din nou, Bulli își întinde botul peste ușa boxei și deschide zăvorul.

— Haideți, vă arăt un colțișor în care sigur n-o să fiți deranjați.

Iese din boxă și se îndreaptă spre baloturile de paie așezate atent lângă peretele din spate al micului grajd. Împinge unul la o parte și în spatele lui, ascunsă, se vede o gaură mică.

— Vai, dar e o cameră în toată regula! spune Odette mirată.

— Da, așa e, îi dă Bulli dreptate. Aici se jucau copiii lui Schulze-Naumann de-a v-ați-ascunselea și câteodată Lucas mai vine aici chiar și azi, când vrea să se gândească în pace fără să-l deranjeze nimeni.

— E perfect, miaun eu uimit. De-afară nu se vede nimic, n-o să ne găsească nimeni aici, Odette!

Iubita vieții mele miaună, gâfâind din greu, după care se strecoară printre baloți în gaura aia și se face confortabilă. Pe cât de confortabilă se poate face când e pe cale să aducă pe lume șase pui de mâță. Când a găsit locul cel mai potrivit, se întoarce pe o parte. Vreau să o urmez, dar mă sfredelește cu privirea și ezit.

— Ce e, comorică?

— Vreau să fiu singură.

Sfântă sardină! S-o las pe Odette a mea singură aici?

— Dar, iubito, nu e o idee bună! Rămân aici să am grijă de tine.

— Nu. Mă neliniștești. E de ajuns dacă mă păzesc Bulli și Wally.

— Dar… dar…

— Niciun dar. Cred că mă descurc mai bine dacă nu mă întrebi la fiecare cinci secunde cum îmi merge. Aș vrea să fiu singură. Te rog.

Îmi aruncă privirea aia împotriva căreia mă simt neputincios. Atât de drăgăstoasă și de imploratoare în același timp, că încep să mă topesc.

— Bine atunci, aștept afară, îți promit.

Mă întorc către Bulli și Wally:

— Dar mă chemați imediat dacă se întâmplă ceva, da? O să stau în fața grajdului, așteptând.

Bulli încuviințează din cap.

— Sigur, nu-ți face griji. Te anunțăm când o să fii tată.

Numai auzul cuvântului „tată” îmi trimite fiori reci și fierbinți pe șira spinării; ce-aș mai vrea să mă așez chiar lângă Odette! În schimb, reușesc să mă smulg de-acolo și să plec cât de demn pot afară din grajd.

***

— Winston, ce bine că te întâlnesc aici!

Fred pare agitat când se repede la mine dinspre curte. Se oprește în loc.

— E totul în regulă?

— Da, de ce mă întrebi?

— Fiindcă patrulezi prin fața ușii de parcă ai fi plătit pentru asta.

— Păi da, e… încerc eu să-i explic.

— În fine, n-are importanță, mă întrerupe el. Principalul e că te-am găsit. Trebuie să vii imediat cu mine.

— Ăăă, stai, nu pot…

— Nu vreau s-aud așa ceva. E comandă de sus. Și de la șeful tău, și de la al meu.

— Care șef de sus?

Sunt zăpăcit. Eu n-am niciun șef. Poate pe Werner. Sau babușca. Dar ei doi sigur n-ar putea să vorbească cu Fred.

— Philomenus și Sir Toby. S-au hotărât amândoi, acum că s-a înfăptuit din nou pacea dintre șoareci și pisici, să-i vină de hac vânătorului ăluia odată pentru totdeauna. Toți locuitorii curții au fost chemați la întrunire. Nu ai voie să lipsești, fiindcă tu ai fost cel care a mijlocit pacea.

— Da, dar nu pot acum…

Fred se așază acum în fața mea. Mă fulgeră cu ochii lui negri de șoarece.

— Winston, ai acum șansa să ajuți animalele din această curte. Nu înțeleg de ce eziți. Sau există vreun lucru pentru care e neapărată nevoie să fii aici? E mai urgent decât să vii cu noi?

Mă gândesc. Nu, Fred are dreptate. Oricum Odette nu vrea să stau lângă ea. Și până se nasc copiii, noi o să avem situația asta sub control. Un motan trebuie să facă ceea ce trebuie să facă.

— Fred, contează pe mine! îi spun hotărât. Du-mă la ceilalți.

Poliția, prietenul și ajutorul dumneavoastră. Chiar așa!

— Trebuie să-i luăm armele! Trebuie să-l hăituim împreună.

Vocea lui Sir Toby răzbate prin mulțimea imensă care s-a adunat în fața sediului central al șoarecilor.

— Trebuie să ne asigurăm că nu va mai putea niciodată să împuște un animal nevinovat.

— Exact!

— Chiar așa!

— Jos cu vânătorul! strigă șoarecii și pisicile în cor, iar vehemența lor spintecă aerul ca un cuțit.

— Ah, Winston, ce bine că ești aici! mă întâmpină Philomenus, care stă lângă Sir Toby pe o cutie de lemn, folosită de cei doi ca platformă. Tu ai fost cu Toby, Uschi, Bonny și Peterle în casa vânătorului. Încercăm să înțelegem mai bine cum arată locul ăla. După care am vrea să intrăm și să-i luăm toate armele. Dacă rămânem uniți, o să reușim!

Ascultătorii dau zeloși din cap.

— Da, am fost în casă. Și cred că putem să desenăm un soi de hartă din ce ne amintim. Dar nu știu unde-și ține vânătorul armele.

— Nu e nicio problemă, spune Philomenus. O să căutăm prin toată casa. Suntem mulți și ajungem în toate ungherele. O să le găsim. Voi, pisicile, faceți un plan al camerelor și în funcție de el o să trimitem noi echipe de șoareci înăuntru. După ce găsim armele, voi ne ajutați să le scoatem de acolo. E simplu.

— Exact, primește el un sprijin din partea noului său prieten, Sir Toby. În plus, câteva pisici trebuie să atragă vânătorul afară cât caută șoarecii prin casă. Atâta vreme cât încearcă să ne vâneze, n-o să observe ce se întâmplă înăuntru.

În teorie, sună foarte simplu. Dar ceva mi se pare că scârțâie la planul ăsta. Și știu și ce. Ba chiar am și o idee despre cum ar putea fi îmbunătățit.

— Bine, prieteni. Să spunem că găsim arma. Sau chiar armele, dacă are mai multe. Le scoatem afară și le ascundem. După care o să aveți pace timp de câteva

săptămâni. Dar ce faceți dacă tipul ăsta își ia alte arme? N-o s-o luați de la capăt? Noi trebuie să avem grijă ca vânătorul ăsta să nu mai împuște niciodată animale, să nu mai poată să țină niciodată o armă în mână! Ăsta e obiectivul nostru!

Ceilalți se holbează la mine.

— Vrei să spui… începe Philomenus.

— …Că ar trebui să-l… continuă Sir Toby.

— …Omorâm? termină Fred gândul tuturor.

— Hmm, face Peterle, privindu-mă pieziș. O soluție radicală, dar îmi place.

— Nu asta voiam să spun! strig eu. Nu spuneam că trebuie să-l omorâm pe tip. După cum știți, sunt împotriva violenței.

— Dar cum altfel să ne asigurăm că n-o să mai ia niciodată o armă în mână?

Toată lumea e năucită și sceptică. Așa că le explic ceea ce i-a spus ieri Lucas Kirei.

— Prieteni, trebuie să mă credeți: dacă tipul are un permis de vânătoare și de port-armă, atunci are voie să împuște pisici sălbăticite. Și atunci poate să-și cumpere oricând o armă nouă, dacă i-o furăm noi pe cea veche.

— Permis de vânătoare? repetă Philomenus mirat.

— Permis de port-armă? se-aude și Toby ca un ecou.

— Da. Cred că e o bucată de hârtie pe care scrie că cineva poate să poarte o armă. Așa cum un permis de vânătoare îi dă voie să împuște animale. Trebuie să facem cumva să piardă permisiunea asta. Atunci ar trebui să-și predea arma sau să vină poliția să i-o ia, le explic eu cu multe convingere. Cu poliția știu eu ce să fac, sunt un motan detectiv cu state vechi, miau!

Philomenus se încruntă. Cel puțin asta cred că face, după cât de încordat e. Nu prea pot să văd bine din cauză că e lățos și are o față foarte mică, firește.

— Bine, Winston, deci tu spui că n-ar trebui să furăm armele, ci hârtia aia? Permisul?

Clatin din cap.

— Nu, nu e așa de simplu. Trebuie să facem cumva să-l piardă.

— Ăăă?

Philomenus se scarpină în cap.

— Păi și eu ce-am spus: îl furăm și apoi nu-l mai are.

Miau! Cum le explic eu șoarecilor ăstora ca să înțeleagă?

— Eu vorbeam la figurat. Când cineva spune că și-a pierdut carnetul – să zicem carnetul de conducere atunci nu vrea neapărat să spună că nu-l mai găsește, ci că i l-a luat poliția, fiindcă a făcut cine știe ce prostie cu mașina. Poate că a trecut pe roșu sau a mers prea repede.

— Dar în sat nu există semafoare, îmi spune Sir Toby. Și mai am o mică întrebare: ce e ăla permis de conducere?

Sfântă sardină, ăștia nu înțeleg. Oftez din rărunchi.

— Vă mai explic o dată: un om are nevoie de un permis de conducere ca să poate conduce o mașină. Permisul de port-armă îți dă permisiunea să porți arme. Și dacă cineva are un permis din ăsta, atunci poliția nu-i poate lua armele. Dar dacă cineva face ceva greșit cu arma aia, atunci își poate pierde permisul. Așa că noi trebuie să facem în așa fel ca ceilalți oameni să observe că tipul ăsta a înnebunit și că n-ar trebui să mai aibă permis deloc. Ați înțeles?

Lumea dă din cap cu ezitare.

— Și… ăă… cum ar trebui să facem asta? întreabă Fred.

Îmi duc laba la mustăți și cad pe gânduri; după care sar pe platformă, ca să mă poată auzi toată lumea.

— Dragi prieteni și camarazi! Ascultați-mă, am un plan.

***

— O să vă prind pe toate! Pe toate! Iar voi pe mine, niciodată! Pregătiți-vă!

Bărbatul și-a ieșit complet din fire. Dacă îl privești mai atent, zici că are spume la gură. Stă în fața casei, își ține pușca în mâna dreaptă și o îndreaptă ca sălbaticul în toate părțile.

— Haide, Fred! Acum! îi șoptesc eu.

Fred dă din cap în semn că a înțeles și sare pe spatele meu. Eu încep să alerg direct spre bărbat, trecându-i printre picioare. Fred țopăie în spinarea mea ca un jochei pe calul său și chițăie cât de tare poate. Parcă suntem din *Tom și Jerry.* În orice caz, arătăm ca doi țicniți.

Bărbatul se holbează la noi, dă din cap și începe să răcnească din nou.

— Stați! O să vedeți voi!

Apoi ne țintește cu pușca, dar până să apese el pe trăgaci, noi am dispărut deja în cel mai apropiat tufiș. În schimb, niște șoareci ascunși în jgheabul de ploaie de pe acoperiș încep să intoneze în cor un cântec foarte trist și foarte gălăgios, cel puțin pentru șoareci.

— Chiț, chiț, CHIȚ! răsună de pe acoperiș.

Tipul lovește cu arma în toate părțile, după care trage de mai multe ori în aer, la nimereală. Bang! Bang! Bang! se aude. Acum Uschi și Peterle sar din tufișuri la stânga și la dreapta lui, purtând șoareci pe spate. Se îndreaptă în fugă drept spre vânător, dar când ajung chiar în fața lui, o cotesc rapid și dispar din nou. În timp ce omul lovește cu pușca după ei ca un apucat, Sir Toby sare de pe acoperiș direct pe umerii bărbatului și-i dă una peste ceafa, înainte să se facă și el nevăzut. Iar corul șoarecilor cântă întruna: „Chiț, chiț, CHIIIȚ!”.

— Terminați! Terminați odată! strigă individul.

Își descarcă pușca în toate direcțiile, aproape plângând de nervi. Din nou și din nou, țintește un dușman nevăzut și trage, încărcând și reîncărcând pușca.

Un zgomot îndepărtat, care se apropie tot mai mult, îmi spune că mai avem puțin și ne atingem scopul. Sunt sigur că este sirena unei mașini de poliție. Ba nu, nu este sirena unei mașini de poliție. Două minute mai târziu*, patru* mașini opresc în fața casei, scrâșnind din cauciucuri și aruncând pietriș în toate părțile.

— Atenție, poliția! se-aude din difuzorul unei mașini. Lăsați arma pe pământ, ridicați mâinile în aer și rămâneți pe loc!

Bătrânul ezită.

— Acum! Sau vreți să venim să vă ajutăm? se aude din nou vocea polițistului.

Ușor, foarte ușor, individul lasă arma pe pământ și ridică mâinile. Ușa unei mașini se deschide și un polițist tânăr iese din ea cu pistolul în mână.

— Rămâneți pe loc!

Polițistul se îndreaptă spre arma lăsată pe pământ și o ridică de jos, iar colegul său iese și el din mașină și se duce la bărbat, care stă încremenit în fața casei, cu mâinile ridicate. Când ajunge lângă el, polițistul îl prinde, îi trage repede brațele la spate și-i pune cătușele.

— Au! strigă bărbatul! Ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă asta? se miră polițistul. Cum adică? Tocmai ați împușcat pe unde ați văzut cu ochii. Vecinii ne-au anunțat că are loc un incident cu arme de foc.

— Da, au dreptate. Chiar a avut loc un incident cu arme de foc. Și eu sunt victima!

— Interesant, ce vreți să spuneți cu asta?

— Am fost atacat de douăzeci de pisici și cinci sute de șoareci. M-au atacat viclenește.

Exagerează. Pe de altă parte, e tocmai ce-am vrut să se întâmple – planul nostru a mers strună.

— Așa deci, douăzeci de pisici și cinci sute de șoareci, repetă polițiștii. Și v-au atacat pe neașteptate.

— Exact. Mai întâi au venit la mine acasă. Au ieșit dintr-odată din toate ungherele. O armată de șoareci. Călare.

— Călare?

— Da, șoarecii călăreau pisici și au dat năvală în sufrageria mea. Am încercat să mă apăr, dar erau prea mulți. În cele din urmă, am fugit afară, dar s-au ținut după mine. Și acolo au cântat un cântec de luptă înspăimântător. Voiau să mă omoare, e limpede ca bună ziua.

— Un cântec de luptă? Șoarecii? Și călăreau pisici?

Îmi dau seama din vocea polițistului că se gândește exact la ce-ar trebui să se gândească.

— Da, călăreau pisici. A trebuit să mă apăr împotriva călăreților și tocmai de-asta am folosit arma. În legitimă apărare. Puteau să și zboare, fiindcă i-am auzit undeva sus. A fost înfricoșător.

— Aha.

Polițiștii n-au spus mai multe, ci doar l-au înșfăcat de braț și l-au dus la mașină. Acolo au deschis portiera din spate, l-au împins pe bărbat ușor pe banchetă și au închis portiera la loc. După care s-au dus la celelalte mașini de poliție să îi pună la curent pe ceilalți ofițeri. Eu m-am strecurat în tufișurile din apropiere, ca să aud mai bine ce-și spun.

— Tipul ăsta e dus cu pluta. Bănuiesc că trebuie să-l ducem la balamuc. Tocmai mi-a povestit ceva cu niște pisici și șoareci care pot să zboare și cum că șoarecii îl atacau, venind spre el călare pe pisici. El cică era în legitimă apărare, fiindcă șoarecii voiau să-l omoare.

Polițistul a râs și s-au auzit râsete și din celelalte mașini.

— Sunați voi la clinica de psihiatrie? Am nevoie de cineva care să vorbească cu el. Și verificați totuși dacă nebunul are permis de port-armă. Confiscați-i-l imediat și să facem demersurile pentru sechestru. E periculos când umblă câte unul ca ăsta cu o armă. Și eu care credeam că le-am văzut pe toate!

— Da, așa facem. Îl duceți acum la spital? întreabă unul din polițiștii din a doua mașină.

— Da, mergem direct la secția de arest. Slavă Domnului că nu s-a mai întâmplat ceva mai grav. Sunt doar câteva urme de glonț în zidul casei.

Polițistul care l-a băgat pe vânător în mașină revine și se așază din nou pe locul de lângă șofer. Jumătate de minut mai târziu, toate mașinile au plecat. Sfântă sardină în ulei, planul meu a mers!

— Iuhuu! se bucură Fred, sărind dintr-un tufiș. Winston, ești cel mai tare!

— Da, ura pentru Winston! strigă de bucurie Sir Toby, ieșind din spatele unui copac, urmat de Philomenus, care merge pe picioarele din spate și mă aplaudă cu lăbuțele lui de șoarece.

— Grozav, dragă Winston, ai fost magistral!

— Ura! tună și corul de șoareci de pe acoperiș și bag de seamă că începe să mă stânjenească atâta atenție.

— Vă rog, nu trebuie, miaun eu. Mă bucur când pot să dau o mână de ajutor și…

Nu mai apuc să-mi duc vorba la capăt, fiindcă deodată apare Bulli în galop, oprindu-se la jumătate de centimetru în fața mea. Încă puțin și-aș fi nimerit sub copitele lui.

— Bulii, ce tot faci…?

— Winston, zice el cu răsuflarea tăiată. Trebuie să vii imediat!

Happy end. Și încă unul pe cinste!

— Ce e, Winston? nechează Bulli uluit. Nu te mai poți mișca? Sau ai fân în urechi?

Sfântă gustărică de hering, chiar așa e! Firește că n-am fân în urechi, dar mă simt ca o stană de piatră. Sunt incapabil să-mi mișc până și o lăbuță mai mult de un milimetru.

— Winston? Ai auzit ce-am spus? E vorba de prietena ta, Odette, iubirea vieții tale! S-au născut pisoii. Copilașii voștri.

Tocmai asta e problema mea. Agitația asta, combinată cu o mare doză de bucurie, e prea mult pentru bietul de mine, chiar dacă am reușit să pun cu botul pe labe un vânător care găsea prea multă plăcere în a-și folosi pușca. Bulli își coboară capul la înălțimea mea și-mi dă un brânci cu botul său alb.

Nu eram pregătit pentru asta. Așa că mă răstorn și cad la pământ ca un sac ud.

Zbang – rămân culcat.

— Ești bolnav? Ai nevoie de vreun medicament pe care să ți-l aduc de la Kira?

Îl privesc pe Bulli fără să înțeleg ce se întâmplă. Și el se uită la mine în același fel și, într-un sfârșit – sau mai bine zis „în sfârșit!" –, simt că îmi trece un fior prin corp.

— E… e totul bine, spun eu. N-am nevoie de nimic. Îmi revin im… imediat și mă… mă duc la Odette.

Zis și făcut. Atât de repede am plecat de-acolo, că Bulli nici n-a văzut pe unde am luat-o.

Dau buzna în grajdul cel mic și urlu:

— Odette, iubita inimii mele, sunt aici!

…Deodată, încremenesc. În paie o văd pe minunata Odette, mama a șase pisoiași la fel de minunați ca ea. Râde fericită și nu arată deloc ca și cum ar fi după o naștere dificilă. Odette este pur și simplu pisica perfectă.

Stau la câțiva pași de ea și nu mă mai satur să-i privesc. Ce frumoși sunt! Par sănătoși. Și puternici. Grațioși. Unici…

— Winston, dragule, nu vrei să vii mai aproape? Să-i saluți pe micuți? Ia uite ce frumoși sunt! Sunt deja puternici.

— Da, e… e un miracol, spun eu cu vocea spartă, profund impresionat.

Ce minune a naturii!

Odette începe să-l lingă pe unul dintre ei – e unul alb, care seamănă leit cu mama lui. Sunt trei pui albi și trei pui negri. Perfect. Sau… ăăă, am oare vedenii sau mai e un pisoiaș în paie, unul bălțat?

— Odette, eu număr șapte. Oare văd dublu, de fapt triplu, septuplu?

— Deloc, râde Odette. Chiar sunt șapte. Unul din ei s-a ascuns mereu în spatele frățiorilor lui.

— Un agent sub acoperire, miaun eu în vreme ce mă apropii cu și mai multă grijă de mica mea familie.

Deși „mică” nu e tocmai cuvântul potrivit. Suntem nouă de-acum.

Sfântă sardină, n-o să mai am niciun minut de pace!

Dar n-o să mă plâng din cauza asta, ci o să mă bucur de fiecare moment petrecut cu ei.

E drept că, dacă au moștenit fie și a zecea parte din spiritul aventurier al mamei lor, atunci pot să-mi iau adio de la somnul de după-amiază. Dar nici de asta nu-mi pasă. Sunt foarte bucuros și foarte mândru.

Miau!

— Winston, de ce ești așa sceptic? întreabă Odette.

Pe tot macroul din lume, sper că nu și-a dat seama la ce mă gândeam și-și închipuie acum că mă simt copleșit de o familie așa de numeroasă.

— Sceptic? Niciodată! răspund eu repede. Sunt doar impresionat și fericit și mândru și șapte, miau, șapte pisoiași e perfect. E mai mult decât perfect, e grandios.

Odette râde și eu mă alătur ei.

Rămânem o vreme așa, doar noi. Mă minunez de pisoiași și nu mă mai satur să-i văd. Odette e și ea încântată și îl privește când pe unul, când pe altul.

Ne gândim la niște nume pentru ei, ni le spunem, chicotim, suntem fericiți și da, e un moment absolut perfect. Mult mai înduioșător decât mi-am imaginat vreodată.

Acum suntem o familie adevărată. Mama, tata și ȘAPTE pisoiași. E frumos de-ți vine să miauni.

— Winston? aud eu o voce cunoscută. Ești aici… sunteți aici?

Miaun aprobator spre Kira și, în următoarea clipă, ea îngenunchează lângă noi în paie.

— Vai, ce dulci sunt! Și sunt șapte. Înnebunesc, cât de dulci sunt!

Kira s-a topit toată.

— V-ați descurcat bine, Odette și Winston, foarte bine.

Îmi vine să plesnesc de mândrie, fiindcă cei mici chiar sunt extraordinari.

— Și Odette i-a născut singură? Aici, în grajdul lui Bulli și Wally? întreabă Kira.

Bulli nechează.

E un ponei deștept, trebuie să recunosc. Și mie nici nu-mi plac poneii. Dar Bulli e OK cumva. Și, într-un fel, e nașul micuților. La fel și Wally cel blond, cu urechile lui clăpăuge. Nu știu ce să cred despre asta, ca să fiu sincer. Wally nu pare să fie cel mai inteligent cal din lume. În fine, are un suflet bun și e din cale afară de impresionat că puișorii noștri s-au născut în grajdul lui.

— Trebuie să le spun mamei și lui Werner, zice Kira dintr-odată și pleacă imediat din grajd.

Câteva momente mai târziu, suntem înconjurați de mulți, mulți privitori.

Werner nu știe ce să zică. Dar Anna chițăie de uimire fără oprire. Babușca se întreabă unde, mă rog, o să ținem toți pisoiașii, iar doamna Hagedorn povestește cum ea iubește pisoiașii mai mult decât orice, deși cred c-o spune mai mult ca s-o enerveze pe babușca. Toată lumea de aici înțelege asta.

Beate strâmbă din nas, iar cei din familia Schulze-Naumann spun că sunt foarte mândri că niște pisoiași așa frumoși au văzut lumina în curtea lor.

Când, în cele din urmă, ajung în grajd și directorul Balotelli cu animalele lui, nu prea mai e loc să te miști. E gălăgie. E haos. Și peste toate râsetele și vocile, se aude încă torsul bucuros al iubitei mele Odette.

Pe scândura mea de cățărat, indiscutabil sunt cea mai fericită pisică din lume!

***

— Werner, ești sigur că drumul cu mașina până în Hamburg n-o să fie prea dificil pentru Odette și pisoiași? întreabă Anna, uitându-se îngrijorată la iubita mea.

Odette se află într-un coșuleț de nuiele pe care ni l-a dat familia Schulze-Naumann pentru călătoria înapoi. Și-n jurul ei stau toți cei șapte pisoiași. Au fost alăptați și acum dorm toți, ghemuiți în jurul mamei lor. Și eu aș vrea să mă culc lângă familia mea în coșuleț. Dar Werner a fost de părere că ar trebui să stau lângă Kira pe bancheta din spate și să punem coșulețul în spațiul pentru bagaje. Mi-a zis că aș ocupa prea mult loc.

Auzi vorbă! Dar da, nu vreau să mă cert cu Werner acum, când weekendul ăsta haotic și agitat a ajuns la sfârșit.

— Nu mai e mult, iubito. Și dacă plecăm acum, puii o să doarmă tot drumul.

Werner își pune mâna pe umărul Annei, zâmbindu-i drăgăstos.

— Mi se pare foarte frumos că suntem o familie. Kira, tu, eu, Winston și familia sa de pisici.

Anna dă din cap.

— Da, e foarte frumos. A fost un sfârșit de săptămână excelent și sunt fericită că ne-am căsătorit aici, în Bărăganul Lüneburg.

Se lipește câteva secunde de Werner, înainte să se întoarcă spre Kira.

— Și tu, iubita mea, ce spui, vrei să venim aici în vacanța de toamnă? Poate stăm o săptămână întreagă.

Kirei i se taie răsuflarea.

— Mami, ar fi grozav! Sigur. O să am ocazia să mă bucur din nou de toate astea și să-i revăd pe Lucas, Lina, Bulli, Wally, pe familia Schulze-Neumann. Pe toți.

Bine, dar hai să vorbim mai târziu despre asta. Deocamdată mie mi s-a făcut dor de viața de oraș.

Tocmai când vreau să mă fac confortabil pe bancheta din spate, aud un chițăit ușor de undeva din spate.

Fred!

Înainte să se închidă portiera, sar din nou afară.

— Voiam să-ți spun la revedere, mă lămurește Fred și ridică laba să mă salute. Și mulțumesc, fiindcă am pentru ce să-ți fiu recunoscător, Winston Churchill.

Miaun încurcat.

— Nu… nu fi absurd… dar pentru ce?

Fred vine mai aproape de mine.

— Am fost numit vice-președinte al șoarecilor. Cu vot unanim. Toți au fost de părere că fără legătura mea cu tine, Winston Churchill, n-ar mai fi fost niciodată pace între șoareci și pisici. Și nici vânătorului ăluia viclean nu i-am fi venit de hac. În orice caz, Elisa e foarte mândră de mine. Și eu la fel. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Înghit în sec. Încă o dată. Și încă o dată. Pe toate salatele de hering, m-am înduioșat.

E de neînțeles cum tocmai un șoarece m-a adus în starea asta.

— Winston, iar umbli cu un șoarece?

Kira s-a aplecat afară din mașină și mă privește cu ochi mijiți.

— Stai, că pe el îl știu. E șoarecele cu care te certai ieri.

Surprins, mă duc spre Kira.

— Ăăă, miau, miau, mă bâlbâi eu.

Kira rămâne neîncrezătoare.

— Nu cumva ai devenit un prinzător de șoareci cât ai stat aici?

— Prostii! simte Werner nevoia să-și dea cu părerea.

Lui Werner îi e frică de șoareci.

Oricum, nici vorbă să mă fi apucat de prins șoareci! Sper că Fred n-a auzit chestia asta. Ce rușinos ar fi! Dar când arunc o privire peste umăr, nu-l mai văd pe Fred. A plecat pe furiș, s-a întors la soția și copiii săi.

— Până data viitoare, tovarășe șoarece, îi șoptesc eu și sar lângă Kira pe banchetă, sperând că astfel o să renunțe să-mi mai pună întrebări despre Fred.

În timp ce Werner își pornește mașina și o scoate afară din curte la viteză mică, mă gândesc cu bucurie la aventura care mă așteaptă în Hamburg: aventura de a fi tată. Mă uit pe geamul din spate înapoi în curte și-i văd pe Bulli și Wally stând pe padoc. Poate că mi se pare, dar parcă încearcă să-mi facă semn cu urechile lor mari.

Pe banca din fața sălii de călărie, Sir Toby, Peterle și cei doi prieteni ai lor s-au făcut confortabili. Și ei îmi fac semn cu labele.

Sfântă conservă de pește, n-aș fi crezut că e posibil, dar mă bucur că revin aici la toamnă cu Kira, Odette și pisoiașii. Iar ce mi-a spus Fred are ceva de-a face cu asta. DA, recunosc că m-a atins unde sunt mai sentimental și mai moale.

Și atunci n-o să mai fie împușcături, sau altfel nu mă cheamă pe mine Winston Churchill.

Frauke Scheunemann, născută în 1969 la Düsseldorf, este doctor în Drept. A lucrat ca voluntară NDR, iar apoi ca jurnalistă și purtătoare de cuvânt. Din 2002 începe să scrie și, împreună cu sora ei, Wiebke Lorenz, publică sub pseudonimul Anne Hertz romane de mare succes. Cărțile tipărite sub numele Anne Hertz au depășit un milion de exemplare vândute. În 2010 a apărut primul roman semnat Frauke Scheunemann, *Dackelblick,* care a devenit imediat un bestseller și a dat startul unei îndrăgite serii. Frauke Scheunemann este căsătorită și locuiește la Hamburg împreună cu soțul ei, cei patru copii ai lor și câinele Elmo.

Sfântă sardină în ulei!
În fața mea stă un monstru cu ochi scânteietori, ca de otravă. Oi fi eu curajos de felul meu, dar acum simt cum mi se zbârlește blănița din coadă până-n vârful urechilor. Și-atunci ce să fac? Să mă dau bătut? Eu, Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume? Niciodată!

În sfârșit, Anna și Werner se căsătoresc! Nunta va avea loc într-o zonă pitorească, la o fermă de animale. Nici că se putea o alegere mai proastă pentru Winston, care ar prefera să stea tolănit pe canapeaua lui din Hamburg. Unde mai pui că nici Kira nu îl mai bagă în seamă de când au ajuns la fermă: acum nu o mai interesează decât ponеii. Ce mai tura-vura, asta e trădare! Dar motanul-detectiv trebuie să lase crizele de gelozie pe mai târziu, fiindcă are un nou caz de rezolvat – unul mai greu decât toate de până acum: trebuie să pună capăt războiului multimilenar dintre șoareci și pisici!

ISBN 978-606-590-719-5
BE83
6 421763 008593
Booklet Ficțiune

{1} „Bună dimineața, dragi prieteni!“ (în it. în original).

{2} „Hotel“ (în it. în original).

{3} „Minunat“ (în it. în original).

{4} „Domnul Balotelli și animalele sale“ (în it. în original).

{5} „Asta e sigur” (în engl. în original).

{6} „Sigur!” (în engl. în original).

{7} „Ce idee bună!” (în engl. în original).

{8} „Îmi pare rău, bătrâne!“ (în engl. în original).

{9} „Să mergem, să mergem“ (în it. în original).

{10} „Așa te vreau!“ (în engl. în original).

Table of Contents

Prolog Sau: De ce chiar și celor mai buni detectivi le fuge uneori, pământul de sub picioare…	4
Dragoste la jumătate de duzină	6
Bine ați venit la Schulze-Naumann!	10
Un avertisment care nu e degeaba	18
Vechi cunoștințe. Noi probleme	25
E periculoasă de tot excursia asta la țară!	29
Repetițiile merg prost, dar să sperăm că spectacolul iese bine	34
Se pune la cale o petrecere	39
O bănuială urâtă	44
With a little help from my friends sau: prietenul la nevoie se cunoaște	50
Operațiunea „Găsește-o pe Odette”	55
Poneii-s proști. Sau poate că nu?	61
Liber la vânat șoareci	69
La bine și la rău	75
Și-acum mergem în subteran!	82
Spectacol cu pisici împotriva voinței mele	89
Nu te poți baza pe camarazi. Dar pe ponei…	97
Un prieten, un bun prieten…	104
Un truc genial	110
Începe! Chiar acum. Dar unde?	117
Poliția, prietenul și ajutorul dumneavoastră. Chiar așa!	122
Happy end. Și încă unul pe cinste!	129